

Jules Verne

Burse de călătorie

EDITURA ION CREANGĂ

Jules Verne

17

Jules Verne

Burse de călătorie

În românește de Teodora Cristea

Prezentarea grafică: Val Munteanu

Editura Ion Creangă

1978

PARTEA ÎNTÂI

I

Concursul

Premiul întâi, *ex aequo*¹, Louis Clodion și Roger Hinsdale, anunță cu voce răsunătoare directorul Julian Ardagh.

Aclamații puternice, urale și aplauze prelungite îi întâmpină pe cei doi laureați ai concursului.

Apoi, de pe înălțimea unei estrade ridicată în mijlocul vastei curți a școlii *Antilian*, continuând să citească lista din fața lui, directorul făcu cunoscut numele următorilor premiați:

— Premiul doi: Axel Wickborn.

Premiul trei: Albertus Leuwen.

O altă salvă de aplauze, mai puțin puternice decât cele dinainte, care veneau totuși din partea unui auditoriu entuziast.

Domnul Ardagh urmă:

— Premiul patru: John Howard.

Premiul cinci: Magnus Anders.

Premiul şase: Niels Harboe.

Premiul şapte: Hubert Perkins.

Și, întrucât se porniseră, aplauzele nu mai conteniră în timpul citirii rapide a numelui câștigătorilor.

Mai rămânea să fie anunțat un ultim premiat, căci acest concurs cu totul special trebuia să cuprindă nouă laureați.

Numele său fu rostit de director:

— Premiul opt: Tony Renault.

Cu toate că Tony Renault obținuse ultimul loc, strigătele de «bravo» și «hip-hip-ura» nu se mai sfârșeau. Bun camarad, îndatoritor și isteț, săritor la nevoie, Tony număra numai prieteni printre colegii din *Antilian School*.

La citirea unui nume, fiecare dintre câștigători se urca pe estradă pentru a primi strângerea de mâna a domnului Ardagh, apoi se întorcea în mijlocul camarazilor săi mai puțin norocoși, care-l aplaudau din toată inima.

Ați putut observa ușor diversitatea numerelor celor nouă laureați, care indica naționalități diferite. Această diversitate se explica prin faptul că instituția pe care o conducea domnul Julian Ardagh, la Londra, Oxford Street 314, era cunoscută și foarte apreciată sub denumirea de *Antilian*

School. Ea fusese înființată cu 15 ani înainte pentru copiii din Antilele Mari și Mici – din Antilia, cum se mai spune. Elevii veneau din insule pentru a-și continua sau desăvârși studiile în Anglia. Rămâneau aici până împlineau 21 de ani primind o educație foarte folositoare în viața practică, dar și o completă instrucție literară, științifică, industrială și comercială. *Antilian School* avea pe atunci vreo 60 de elevi, care plăteau o taxă destul de mare. Ei terminau școala fiind pregătiți pentru toate profesiunile, fie că ar fi rămas în Europa, fie că s-ar fi întapoia în Antile. Rareori se întâmpla ca în cursul unui an școlar să nu se fi întâlnit aici, în număr inegal de altfel, spanioli, danezi, englezi, francezi, olandezi, suedezi și venezueleni, toți originari din acest arhipelag al Insulelor Vântului și al celor de sub Vânt².

Această școală internațională, destinată numai tinerilor din Antile, era condusă, cu concursul unor profesori eminenți, de domnul Julian Ardagh. În vîrstă de 50 de ani, administrator serios, prevăzător, merită pe bună dreptate toată încrederea familiilor. Avea un personal didactic de o valoare incontestabilă – fie că era vorba de litere, știință sau de artă – care lucra sub responsabilitatea sa. La școala *Antilian* nu erau uitate nici exercițiile fizice, sporturile atât de recomandate și atât de practicate în Regatul Unit, ca boxul, cricketul, luptele călare, crochetul, fotbalul, înotul, dansul, călăria, ciclismul, canotajul, în sfârșit, toate ramurile gimnasticiei moderne.

Domnul Ardagh se străduia să reunească, să fuzioneze aceste temperamente și caractere atât de diverse, cum era și firesc în conviețuirea unor tineri de naționalități diferite, să facă pe cât posibil din elevii săi niște «antilieni», să le insuflă o dragoste durabilă unora pentru alții.

Se înțelege de la sine că numeroasele limbi ce se vorbeau în Indiile Occidentale³ erau curente printre elevii școlii. Domnul Ardagh avusesec chiar fericita idee să le impună pe rând în timpul orelor și în recreații. O săptămână se vorbea engleză, o alta franceza, olandeza, spaniola, daneza sau suedeza. Fără îndoială, elevii anglo-saxoni formau majoritatea în această instituție și poate că încercau să impună un soi de dominație fizică și morală. Dar și celealte insule din Antile erau reprezentate în proporție suficientă. Chiar și insula Saint Barthélémy, singura care depindea de statele scandinave⁴, trimisese câțiva elevi, între alții pe Magnus Anders, care primise la concurs premiul al treilea.

În general, sarcina domnului Ardaghi și a colaboratorilor săi nu era lipsită de anumite greutăți de ordin practic. Nu era oare nevoie de un adevărat spirit de dreptate, de o metodă sigură și statornică, de o mâna fermă și pricepută, pentru a evita ca între acești tineri să se iște rivalități, care totuși se manifestau uneori, cu toată dorința ca ele să fie împiedicate?

Și tocmai în legătură cu acest concurs te puteai teme ca ambițiile personale să nu provoace oarecare tulburări, reclamații, invidii, atunci când se vor anunța laureații. Dar, la urma urmelor, rezultatul a fost satisfăcător: un francez și un englez luaseră premiul întâi, obținând același număr de puncte. E adevărat că dacă un supus al reginei Victoria ajunsese pe penultimul loc, un supus francez era pe ultimul, și anume Tony Renault, pe care nu l-ar fi invidiat niciunul din colegii săi. Pe celelalte locuri se succedau diversi elevi născuți în Antilele engleze, franceze, daneze, olandeze și suedeze. Nu se găsea printre câștigători niciun venezuelian și niciun spaniol, cu toate că în școală se aflau la acea dată vreo cincisprezece. Trebuie să avem însă în vedere că, în acel an, elevii originari din Cuba, Santo Domingo și Puerto Rico, din grupa Antilelor Mari, în etate de 12 – 15 ani, erau printre cei mici și nu aveau posibilitatea de a lua parte la concurs, căci nu se admiteau decât participanți în vîrstă de cel puțin 17 ani.

În adevăr, la probe, subiectele erau nu numai științifice și literare, ceea ce nu era de mirare, ci și etnologice, geografice și comerciale, referitoare la arhipelagul Antilelor, la istoria, trecutul și viitorul lui.

Și acum, iată care era scopul numitului concurs și ce avantaje decurgeau pentru laureați: era vorba să se pună la dispoziția lor burse de călătorie care să le permită ca timp de câteva luni să-și satisfacă dorința de a explora, de a hoinări, dorință atât de firească la tinerii care nu au depășit încă vîrsta de 21 de ani.

Așadar, nouă elevi, grație premiilor obținute, vor putea dacă nu să cutreiere întreaga lume, cum ar fi vrut majoritatea dintre ei, dar să viziteze câte o regiune interesantă din nouă sau poate chiar din vechiul continent.

Și cine avusesese ideea să dea aceste burse de călătorie?... O doamnă bogată din Antile, de origine engleză, doamna Kethlen Seymour, care locuia la Barbados și al cărei nume fu rostit atunci pentru întâia oară de către domnul Ardaghi. Vă puteți închipui cum a fost salutat acest nume de uralele asistenței și cu câtă ardoare răsunată strigăte de «hip... hip... hip... ura... pentru doamna Seymour!»

Totuși, dacă directorul școlii *Antilian* a dezvăluit numele donatoarei, despre ce fel de călătorie era vorba? Nici dânsul și nici nimeni altul nu știau încă. Dar înainte de 24 de ore totul se va lămuri. Directorul va comunica la Barbados rezultatul concursului și doamna Kethlen Seymour îi va răspunde printr-o telegramă, în care va indica cel puțin în ce regiune își vor face bursierii călătoria. Este lesne de închipuit cu ce înflăcărare vorbeau elevii, zburând cu închipuirea către cele mai stranii ținuturi ale lumii noastre sublunare, spre cele mai depărtate și cele mai necunoscute. Fără îndoială, unii se arătau mai avântați, alții mai rezervați, după temperament sau caracter, dar entuziasmul era, în adevăr, general.

— Vreau să sper, spuse Roger Hinsdale, englez până-n vârful unghiilor, că vom porni să vizităm o regiune de limbă engleză, și domeniul este destul de vast ca să-ți poți alege ce vrei...

— Vom vizita Africa Centrală, afirmă Louis Clodion, famoasa *portentosa Africa*⁵, aşa cum ar spune vrednicul nostru administrator, și am putea să o luăm pe calea marilor descoperitori!...

— Nu! Mai bine o explorare în regiunile polare, zise Magnus Anders, care ar fi mers bucuros pe urmele gloriosului său compatriot Nansen...

— Aș vrea să fie Australia, spuse John Howard, deoarece chiar după Tasman, Dampier, Burs, Vancouver, Baudin, Dumont d'Urville mai rămân de făcut destule descoperiri, poate chiar exploatarea unor noi mine de aur...

— Să fie mai degrabă o regiune frumoasă din Europa, își dori Albertus Leuwen, pe care caracterul său de olandez nu-l îndemna la exagerări. Cine știe, poate o simplă călătorie în Scoția sau în Irlanda...

— Haida-de! exclamă vioiul Tony Renault. Pariez că va fi cel puțin o călătorie în jurul lumii...

— Să fim serioși, interveni înțeleptul Axel Wickborn, nu dispunem decât de șase până la opt săptămâni, deci călătoria nu se poate face decât în regiuni apropiate.

Avea dreptate Tânărul danez. Dealtfel, nici familiile n-ar fi acceptat o absență de mai multe luni, care ar fi expus copiii la pericolele unei expediții îndepărtate, iar domnul Ardagh nu și-ar fi luat o asemenea răspundere.

După ce își dădură cu părerea despre intențiile doamnei Kethlen Seymour, începu o altă discuție – în ce fel se va face călătoria.

— Vom merge pe jos ca niște turiști, cu desaga în spinare și cu toagul în mâna? întrebă Hubert Perkins.

— Nu, cu trăsura... cu diligența! spuse Niels Harboe.

— Cu trenul, replică Albertus Leuwen, cu bilete de circuit ale agenției de voiaj Cook...

— Cred, mai degrabă, că vom face călătoria cu un pachebot, poate cu un transatlantic, declară Magnus Anders, care se și vedea în mijlocul oceanului.

— Nu, cu balonul, exclamă Tony Renault, în drum spre Polul Nord!

Și discuția continuă din ce în ce mai încercată, fără rost, desigur, dar cu obișnuitul entuziasm al tinereții, și, cu toate că Roger Hinsdale și Louis Clodion erau mai rezervați, nimici nu voia să se dea bătut.

Directorul trebui deci să intervină, dacă nu pentru a-i pune de acord, cel puțin pentru a-i convinge să aștepte răspunsul la telegrama pe care-o va expedia la Barbados.

— Răbdare! spuse el. Am trimis doamnei Kethlen Seymour numele laureaților și clasamentul lor, și această generoasă doamnă ne va face cunoscute intențiile sale cu privire la întrebuițarea burselor de călătorie. Dacă ne răspunde printr-o telegramă, vom ști în câteva ore ce are de gând. Iar dacă ne răspunde printr-o scrisoare, va trebui să așteptăm șase sau șapte zile. Și acum la lucru și faceti-vă lecțiile.

— Șase zile!... răspunse nebunaticul Tony Renault. Atâtă așteptare o să mă ucidă.

Exprima prin aceste cuvinte starea de spirit a câtorva dintre camarazii săi, cum erau Hubert Perkins, Niels Harboe, Axel Wickborn, temperamente tot atât de impulsive ca și al lui. Louis Clodion și Roger Hinsdale, cei doi *ex aequo* ai concursului, se arătau mai liniștiți. Cât despre suedez și olandez, ei își păstraau ca întotdeauna calmul. Dar dacă *Antilian School* ar fi avut elevi americani, desigur că aceștia n-ar fi primit un premiu pentru răbdare. De fapt, surescitarea tinerilor era foarte explicabilă. Să nu știi în care parte a lumii avea să te trimită doamna Kethlen Seymour! Trebuie spus că ne aflam doar la mijlocul lui iunie și de vreme ce călătoria avea loc în vacanța mare, ea nu putea începe înainte de șase săptămâni. Așa era prevăzut, aşa credea și domnul Ardaghi, de acord în această privință cu majoritatea celor de la *Antilian School*. În asemenea condiții, absența tinerilor bursieri nu va ține mai mult de două luni. Ei vor fi înapoi în octombrie, la începerea cursurilor – ceea ce satisfăcea atât familiile, cât și personalul instituției. Deci, dată

fiind durata vacanței, nu putea fi vorba de o expediție în regiuni îndepărtate. Astfel încât cei mai cuminți se fereau să călătorească în imaginea prin stepele Siberiei, prin deșerturile din Asia Centrală, prin pădurile africane sau pampasurile din America. Fără a ieși nici chiar din Europa, câte regiuni interesante nu erau de văzut în afara Regatului Unit: Germania, Rusia, Elveția, Austria, Franța, Italia, Spania, Olanda, Grecia! Câte amintiri nu erau de consemnat în albumul turistului și ce impresii noi pentru acești tineri «antilieni», dintre care cei mai mulți erau copii încă atunci când au traversat Atlanticul spre a veni din America în Europa. Chiar limitată la statele vecine cu Anglia, această călătorie trebuia să le trezească într-o mare măsură nerăbdarea și curiozitatea.

În sfârșit, cum telegrama nu sosi nici în acea zi și nici în zilele următoare, însemna că directorul va primi răspunsul printr-o scrisoare, scrisoare plecată din Barbados pe adresa Julian Ardagh, *Antilian School*, 314 Oxford Street, London, Regatul Unit al Marii Britanii.

Deci, în lipsa telegramei, trebuia așteptată o scrisoare, în afară de cazul când acest concurs pentru burse de călătorie nu fusese decât o glumă de prost gust. Dar aşa ceva nu era cu puțință, căci anterior avusese loc un schimb de scrisori între doamna Kethlen Seymour și domnul Ardagh. Generoasa doamnă nu era în niciun fel o ființă imaginară, ea locuia la Barbados și era binecunoscută.

Acum nu mai rămânea decât să te înarnezi cu răbdare, așteptând în fiecare dimineață și în fiecare seară ora când sosea poșta din străinătate. Se înțelege de la sine că cei care stăteau la ferestrele care dădeau spre Oxford Street, ca să-l zărească pe factorul cartierului, erau în special cei nouă laureați. De cum se arăta în depărtare tunica sa roșie – și se știe că roșul se poate vedea de la mare distanță – cei interesați coborau în goană treptele, câte patru odată, până în curte, alergau apoi spre poarta cea mare, punean întrebări factorului, îl zăpăceau cu tot felul de cereri și aproape că ar fi vrut să-i șterpelească geanta.

Nu! Nu era nicio scrisoare din Antile, niciuna! Așa stând lucrurile, nu ar fi fost cazul să se trimită o a doua telegramă doamnei Kethlen Seymour, pentru a fi siguri că prima a sosit pe adresa ei și astfel să-si trimită răspunsul telegrafic?

Între timp, în aceste minți înflăcărate se nășteau mii de spaime care ar fi putut explica această inexplicabilă întârziere. Pachebotul care face serviciul

poștal între Antile și Anglia n-o fi fost deviat de vreo furtună? Nu s-o fi scufundat din cauza unei ciocniri? N-o fi eşuat într-o depresiune subacvatică necunoscută? Oare Barbados n-a dispărut într-unul din acele cutremure de pământ care sunt atât de groaznice în Indiile Occidentale? Generoasa doamnă n-o fi pierit într-unul din cataclisme?

— Nu, nu, repeta domnul Ardagħ, o astfel de catastrofă n-ar putea trece neobservată. Toate amănuntele ar fi în ziare!

— Ei! răspunde Tony Renault. Dacă transatlanticele ar avea porumbei la bord, s-ar ști totdeauna dacă sunt pe ruta cea bună!

Foarte adevărat, însă serviciul de cablograme nu funcționa încă la acea epocă, spre marele regret al elevilor din *Antilian School*.

Această stare de lucruri nu mai putea ține multă vreme. Profesorii nu mai reușeau să calmeze spiritele. Nu se mai lucra nici în clase, nici în sălile de studii. Nu numai premianții concursului, dar și camarazii lor se gândeau la cu totul altceva decât la temele lor. Cam exagerat, recunoaștem. Domnul Ardagħ, în schimb, nu simțea nicio neliniște. Era normal ca doamna Kethlen Seymour să nu răspundă printr-o telegramă, care n-ar fi putut fi destul de explicită. Numai o scrisoare, și încă una amănunțită, putea să conțină toate instrucțiunile care trebuiau urmate, să arate în ce va consta această călătorie, în ce condiții se va face, la ce dată va începe, cât timp va dura, cum vor fi onorate cheltuielile, la ce sumă se vor ridica bursele puse la dispoziția celor nouă laureați. Pentru aceste explicații era nevoie de cel puțin două sau trei pagini.

Dar toate aceste observații juste rămaseră fără efect și agitația nu se calma. Și iată că elevii care nu beneficiaseră de avantajele concursului, invidioși în fond de succesele colegilor lor, începură să-i ia peste picior, să-și bată joc de ei. Totul nu era decât o înșelătorie... Nu se afla niciun gologan, niciun sfert de penny în pretinsele burse de călătorie. Iar acest Mecena în fustă, pe nume Kethlen Seymour, nici măcar nu exista!

Concursul era unul din acele humbuguri⁶ importat din America, țara lor de baștină prin excelență! În sfârșit, domnul Ardagħ se opri la următoarea hotărâre: va aștepta la Liverpool sosirea pachebotului care aduce poșta din Antile, fixată la 23 ale lunii curente. În această zi, dacă nu va veni o scrisoare de la doamna Kethlen Seymour pe adresa lui, îi va trimite o a doua telegramă.

N-a fost necesar. În 23, cu poșta de după-masă, primi o scrisoare timbrată din Barbados. Această scrisoare era scrisă de însăși mâna doamnei Kethlen Seymour și conform dorinței acestei doamne – lucru care interesa înainte de toate – bursele erau afectate unei călătorii în Antile.

II

Ideile doamnei Kethlen Seymour

O călătorie în diversele insule ale Indiilor Occidentale, iată deci ceea ce oferea generozitatea doamnei Kethlen Seymour! Ei bine, se pare că laureații aveau motive să se declare mulțumiți.

Fără îndoială, trebuiau să renunțe la perspectiva unor explorări îndepărtate de-a lungul Africii, Asiei, Oceaniei, în regiunile puțin cunoscute ale noului continent ca și în ținuturile de la Polul Sud sau Polul Nord!

Dar dacă simțiră întâi o ușoară decepție, întorcându-se din țările visate mai repede decât zburaseră cu gândul spre ele, dacă nu mai li se oferea decât o călătorie în Antile, era totuși vorba de o întrebuințare plăcută a vacanței apropiate și domnul Ardaghi îi făcu ușor să înțeleagă pe câștigătorii concursului toate avantajele acestei călătorii.

Antilele nu erau, de fapt, locul lor natal? Cei mai mulți le părăsiseră pe când mai erau copii, când veniseră să-și facă educația în Europa. Abia dacă avuseseră prilejul să calce pe pământul acestor insule care i-au văzut născându-se, abia dacă mintea lor mai păstra vreo amintire despre ele!...

Deși familiile, cu excepția uneia singure, plecaseră din arhipelag, unii dintre ei vor regăsi acolo rude, prieteni, și punând în cumpănă toate acestea, tinerii din Antile aveau în fața lor o călătorie frumoasă.

Iată situația personală a fiecărui dintre cei nouă premiați cărora le fuseseră atribuite bursele de călătorie.

Mai întâi cei de origine engleză, care formau majoritatea în *Antilian School*:

Roger Hinsdale, din Santa Lucia, 20 de ani, a cărui familie, retrasă din afaceri cu o situație bună, locuia la Londra.

John Howard, din Dominica, 18 ani, ai cărui părinți veniseră să se stabilească la Manchester.

Hubert Perkins, din Antigua, 17 ani, a cărui familie, compusă din tatăl, mama și două tinere surori, nu părăsise insula natală niciodată și care, după

ce își va termina studiile, se va întoarce acolo, pentru a intra la o casă de comerț.

Iată acum francezii, care erau în număr de 12 la *Antilian School*:

Louis Clodion, din Guadelupa, 20 de ani, aparținând unei familii de armatori stabilită de câțiva ani la Nantes.

Tony Renault, din Martinica, 17 ani, cel mai mare dintre cei patru copii ai unei familii de funcționari care locuia la Paris.

Apoi danezii:

Niels Harboe, din Saint Thomas, 19 ani, care-și pierduse tatăl și mama și al cărui frate, mai mare ca el cu șase ani, se găsea și acum în Antile.

Axel Wickborn, din Sainte-Croix, 19 ani, a cărui familie făcea negoț cu lemn în Danemarca, la Copenhaga.

Olandezii erau reprezentați de Albertus Leuwen din Saint Martin, 20 ani, fiu unic, ai cărui părinți locuiau în împrejurimile Rotterdamului.

Cât despre Magnus Anders, suedez de origine, născut la Saint Barthélémy, 19 ani, familia lui tocmai se stabilise la Göteborg în Suedia, dar nu renunțase să se întoarcă în Antile după ce vor strângе bani.

Recunoașteți aşadar că această călătorie, care îi va readuce pentru câteva săptămâni în țara lor de baștină, era de natură să-i satisfacă pe tinerii din Antile, mai ales că nu se știe dacă mulți dintre ei ar mai fi avut vreodată ocazia să-o revadă. Numai Louis Clodion avea un unchi, fratele mamei sale, la Guatemala; Niels Harboe, un frate la Saint-Thomas și Hubert Perkins, toată familia la Antigua.

Dar colegii lor nu mai aveau niciun fel de rude în celelalte insule ale Antilelor, pe care le părăsiseră fără intenții de întoarcere.

Cei mai în vîrstă dintre premiați erau: Roger Hinsdale, puțin cam trufaș; Louis Clodion, băiat serios și muncitor, simpatic tuturor; Albertus Leuwen, al cărui sânge olandez nu s-a înfierbântat sub soarele Antilelor. După ei veneau Niels Harboe, Tânăr cu vocație încă neprecizată; Magnus Anders, foarte pasionat de viață pe mare, pregătindu-se să intre în marina comercială; Axel Wickborn, pe care îclinațiile sale îl sorteau să servească în armata daneză. Apoi, în ordinea vîrstei, John Howard, cu o mentalitate mai puțin britanică decât compatriotul său Roger Hinsdale. În sfârșit, cei mai tineri: Hubert Perkins, destinat carierei comerciale, aşa cum s-a mai spus, și Tony Renault, al cărui gust pentru canotaj putea foarte bine să-l facă un viitor navigator.

Acum se punea întrebarea: călătoria va cuprinde toate insulele Antile, Mari sau Mici, cele din zona Vântului și cele din zona de sub Vânt? Pentru o completă explorare a arhipelagului, era nevoie de mai mult decât cele câteva săptămâni de care dispuneau laureații. În adevăr, existau nu mai puțin de 300 de insule și insulițe în acest arhipelag al Indiilor Occidentale și admitând că s-ar putea vizita una pe zi, tot ar fi trebuit să consacri călătoriei un an întreg.

Nu! Nu acestea erau intențiile doamnei Kethlen Seymour. Elevii de la *Antilian School* aveau să se mărginească să petreacă fiecare câteva zile în insula sa, să-și revadă rudele sau prietenii care se găseau acolo, să mai pună o dată piciorul pe pământul natal.

În aceste condiții, după cum se vede, trebuiau mai întâi eliminate din itinerar Antilele Mari: Cuba, Haiti, Santo Domingo și Puerto Rico, deoarece elevii spanioli nu fuseseră premiați la concurs, Jamaica, pentru că niciunul din laureați nu era originar din această insulă, și Curaçao, din același motiv. De asemenea, și în Antilele Mici, de sub dominația venezueleană, nu vor fi vizitate: nici Tortigos, nici Marguerite, nici Tortuga, nici Blanquilla, nici Ordeilla și nici Avas. Deci singurele insule ale Micro-Antilelor unde vor ajunge titularii burselor de călătorie vor fi Santa Lucia, Dominica, Antigua, Guadelupa și Martinica, Saint Thomas, Sainte Croix, Saint Barthélémy și Saint Martin. Aceste nouă insule erau cuprinse în ansamblul geografic al Insulelor Vântului, unde vor coborî pe rând cei nouă elevi de la *Antilian School*. Totodată, nimeni nu se va mira că la acest itinerar a fost adăugată și a zecea insulă care, fără îndoială, va primi cea mai lungă și cea mai îndreptățită vizită.

E vorba de Barbados, din același grup al Insulelor Vântului, unde locuia doamna Kethlen Seymour. Era cel puțin firesc ca, mânați de un elementar sentiment de recunoștință, laureații să se ducă să-l exprime acestei doamne.

E ușor de înțeles că dacă această generoasă englezoaică ținea să-i primească pe cei nouă laureați de la *Antilian School*, aceștia, la rândul lor, aveau cea mai mare dorință să cunoască pe bogata doamnă din Barbados, arătându-i toată gratitudinea lor.

Nu vor regreta, de altfel, căci un post-scriptum al scrisorii primite de domnul Julien Ardagħ dovedea până unde mergea generozitatea doamnei Kethlen Seymour.

În adevăr, în afara cheltuielilor prilejuite de deplasare, cheltuieli pe care le lua toate asupră-și, o sumă de 700 de lire va fi înmânată fiecărui dintre câștigătorii concursului, la plecarea din Barbados.

Dar le va ajunge vacanța pentru durata acestei călătorii? Da, cu condiția să înceapă cu o lună mai înainte, ceea ce ar îngădui să se străbată Atlanticul vara, atât la dus cât și la întors.

În general, nimic mai acceptabil decât aceste condiții, care fură primite cu entuziasm. Familiile nu aveau ce să obiecteze la o plecare atât de plăcută și atât de utilă din toate punctele de vedere. Șapte până la opt săptămâni era limita de timp ce se putea acorda călătoriei, ținând seama și de întârzierile posibile, și tinerii bursieri se vor întoarce în Europa cu sufletul plin de amintirile de

neuitat ale iubitelor lor insule din noul continent.

În sfârșit, o ultimă întrebare se punea, asupra căreia familiile fură curând lămurite.

Oare laureații vor fi lăsați în voia lor, când cei mai în vîrstă dintre ei nu depășeau 20 de ani?... Nu va fi nicio mâna de profesor să-i apropie pe unii de alții, să-i stăpânească?

Dealtfel, această latură a chestiunii nu scăpase spiritului foarte practic al doamnei Kethlen Seymour. Se va vedea cum a rezolvat-o, căci prevăzătoarea doamnă n-ar fi admis niciodată ca acești tineri să fie lipsiți de orice îndrumare în timpul călătoriei.

Și acum să aflăm cum vor trece Atlanticul. La bordul unui pachebot care face serviciul regulat între Anglia și Antile? Vor fi reținute locuri și rezervate cabine pentru fiecare laureat?

După cum se știe, ei nu călătoresc pe spezele lor și niciun fel de cheltuială de felul acesta nu trebuia să se facă din suma de 700 de lire care le va fi dată când vor părăsi insula Barbados spre a se întoarce în Europa.

În scrisoarea doamnei Kethlen Seymour se găsea un paragraf care lămurea această chestiune în felul următor:

«Transportul peste ocean va fi plătit de mine. O corabie închiriată pentru Antile își va aștepta pasagerii în portul Cork, Queenstown, Irlanda. Această navă, pe nume *Alert* comandată de căpitanul Paxton, este gata să plece în ziua de 30 iunie. Căpitanul Paxton scontează să-i primească pe pasagerii săi la această dată și va ridica ancora imediat după sosirea lor».

Desigur că în felul acesta tinerii bursieri vor călători dacă nu ca niște prinți, cel puțin ca niște yachtmeni. Să ai o corabie la dispoziție care să te ducă în Indiile Occidentale și înapoi în Anglia! Doamna Seymour știa să pună bine la cale lucrurile!

Cât despre premiați, erau fericiti. Realitatea era la înălțimea viselor. După ce vor traversa Atlanticul, vor vizita principalele insule ale arhipelagului la bordul unui iaht al lor.

— Și când vom pleca? Întrebau ei.

— Chiar mâine!

— Chiar și azi!

— Nu, mai trebuie să așteptăm șase zile, spuneau cei mai cuminți.

— Ah! De-am fi odată îmbarcați pe *Alert*! repeta Magnus Anders.

— Pe corabia noastră! exclamă Tony Renault.

Și nu voiră să admită în ruptul capului că mai sunt de făcut diverse pregătiri pentru o călătorie peste ocean!

În primul rând, trebuiau consultați părinții, să li se ceară și să se obțină consimțământul lor, deoarece laureații urmau să fie trimiși, dacă nu într-o altă lume, totuși în Lumea Nouă. Domnului Ardagh îi reveni misiunea să rezolve această problemă. În plus, explorarea, care va dura poate două luni și jumătate, necesită anumite măsuri indispensabile – să se procure haine, mai ales echipamentul pentru călătoria pe mare, cizme, șepci de pânză ceruită, mantale impermeabile, într-un cuvânt, tot ce are nevoie un marinar. Apoi directorul va trebui să aleagă persoana de încredere care să răspundă de acești tineri. Sigur că erau destul de mari ca să se conducă singuri, destul de cumpătați ca să se poată lipsi de un supraveghetor. Dar era mai bine să existe și un îndrumător care să aibă un ascendent asupra lor. Aceasta era dorința înțeleptei doamne Kethlen Seymour, exprimată în scrisoarea sa, și trebuia îndeplinită. N-are rost să mai spunem că familiile vor fi rugate să fie de acord cu propunerile transmise de domnul Ardagh. Printre băieți, câțiva vor regăsi în Antile rude pe care nu le-au mai văzut de câțiva ani: Hubert Perkins la Antigua, Louis Clodion în Guadelupa și Niels Harboe la Saint Thomas. Va fi o ocazie neașteptată de a se revedea, în condiții deosebit de plăcute.

Dealtfel, familiile fuseseră ținute la curent de directorul școlii *Antilian*. Știau că va avea loc un concurs menit să provoace o întrecere între diversi elevi pentru obținerea unor burse de călătorie.

După comunicarea rezultatului, când vor afla că laureații urmează să viziteze Indiile Occidentale, Domnul Ardagh nu se îndoia că aceasta va corespunde cu dorința lor cea mai arzătoare.

Până atunci, domnul Ardagh se gândeau la alegerea pe care o avea de făcut, alegerea șefului care va fi în fruntea clasei călătoare, a îndrumătorului ale cărui sfaturi vor menține buna înțelegere între viitorii urmași ai lui Telemac. Hotărârea nu era ușoară. Se va adresa el unuia din profesorii de la *Antilian School*, care să aibă calitățile cerute de împrejurare? Dar anul școlar nu se terminase. Era imposibil să fie întrerupte cursurile înainte de vacanță. Corpul profesoral trebuia să rămână în întregime la postul său.

Aceasta fusese cauza care-l împiedicase chiar pe domnul Ardagh de a accepta să-i însoțească pe cei nouă bursieri. Prezența sa era necesară în

ultimele luni ale anului școlar și trebuia să asiste în persoană la împărțirea premiilor, care avea loc pe 7 august.

Dar, în afara profesorilor și a lui, nu avea oare la îndemână pe acela de care avea nevoie, un om serios și metodic prin excelență, care și-ar îndeplini conștiincios funcția, care merita toată încrederea, inspira o simpatie generală și pe care tinerii călători l-ar accepta bucuroși ca îndrumător?

Rămânea de văzut dacă omul va fi de acord să facă această călătorie, dacă îi va conveni să se aventureze peste ocean... La 24 iunie, cu cinci zile înainte de data fixată pentru plecarea lui *Alert*, în cursul dimineții, domnul Ardagh îl pofti pe domnul Patterson să vină în biroul său pentru o comunicare importantă. Domnul Patterson, administratorul *Antilian School*-ului era ocupat să-și pună la punct socotelile din ajun, după cum obișnuia, când fu chemat de domnul Ardagh.

Imediat, domnul Patterson, ridicându-și ochelarii pe frunte, răspunse omului de serviciu care rămăsese în pragul ușii:

— Mă duc chiar în clipa asta la domnul director.

Și punându-și din nou ochelarii pe nas, domnul Patterson luă pana pentru a termina coada unui 9, pe care îl scria caligrafic la sfârșitul unei coloane de cheltuieli în registrul lui cel mare. Apoi, cu rigla de abanos, trase o linie sub coloana de cifre pe care tocmai o adunase. Pe urmă, după ce-și scutură ușor pana deasupra călimării, o muie de câteva ori în păhărelul cu alice pentru a o curați, o șterse cu mare grijă și o așeză lângă riglă în lungul biroului său, întoarse pompa călimării ca să se scurgă cerneala, întinse o foiță peste pagina terminată, ferindu-se să păteze coada lui 9, închise registrul, îl băgă într-un sertar special din birou, puse înapoi în cutia lor ascuțitoarea și radiera, suflă peste sugativă pentru a împrăștia câteva fire de praf, se sculă dând la o parte scaunul lui rotund de piele, își scoase manșetele de lustrin și le agăță într-un cuier de lângă sobă, își perie puțin redingota, vesta și pantalonul, își luă pălăria, căreia îi șterse marginea cu cotul, și și-o puse în cap, își trase mănușile de piele neagră, ca și cum s-ar fi dus într-o vizită oficială la un înalt personaj de la Universitate, aruncă o ultimă privire în oglindă ca să se asigure că totul în ținuta sa era impecabil, luă o foarfecă și și tăie puțin favoriții care depășeau linia reglementară, verifică dacă batista și portofelul se aflau în buzunar, deschise ușa camerei, trecu pragul și o încuie cu grijă, cu una din cele 17 chei care sunau în port-cheiul său, coborî scara ajungând în curtea mare, o traversă cu pas domol și măsurat în direcție

oblică pentru a ajunge la corpul de case unde se găsea cabinetul domnului Ardagħ, se opri în fața porții, apăsa pe soneria care ţârâi în interior și așteptă.

Doar în acest moment domnul Patterson se întrebă, frecându-și fruntea cu vârful arătătorului:

«Ce-ar putea să aibă a-mi spune domnul director?»

În adevăr, să fii poftit la această oră matinală în biroul domnului Ardagħ trebuia să pară un lucru neobișnuit domnului Patterson, care își făcea tot felul de gânduri.

Judecați și voi! Ceasul domnului Patterson indica abia ora nouă și patruzeci și șapte de minute și puteai să te încrezi în acest instrument de precizie care nu-și schimba mersul nici măcar cu o secundă pe zi și a cărui exactitate o egala pe aceea a proprietarului său. Or, niciodată nu, niciodată! – domnul Patterson nu se ducea la domnul Ardagħ înainte de ora unsprezece și patruzeci și trei, pentru a-i face raportul cotidian despre situația economică a școlii *Antilian*, și nu sosea decât între cea de-a 42-a și a 43-a minută.

Domnul Patterson trebuia deci să presupună – și presupunea! – că intervenise o împrejurare cu totul neprevăzută, deoarece directorul îl chemase înainte de a fi calculat toate cheltuielile și încasările din ziua precedentă. O va face, de altfel, la întoarcerea în biroul său și toată lumea putea fi sigură că nu se va produce nicio greșeală din cauza acestei convocații neobișnuite.

Poarta se deschise, trasă de cordonul întins până la camera portarului. Domnul Patterson făcu câțiva pași pe culoar – cinci, conform obiceiului – și bătu discret în tăblia celei de-a doua uși, unde se puteau citi cuvintele: «Cabinetul directorului».

— Intră, se auzi dinăuntru.

Domnul Patterson își scoase pălăria, își scutură praful de pe ghete, își netezi mănușile și pătrunse în interiorul cabinetului luminat de două ferestre, cu storurile lăsate pe jumătate, care dădeau spre curtea mare. Domnul Ardagħ, răsfoind diverse acte, era așezat la masa de lucru pe care se afla un tablou cu tot soiul de butoane electrice. După ce-și ridică privirea, îi adresă domnului Patterson un salut amical.

— M-ați chemat, domnule director? întrebă domnul Patterson.

— Da, domnule administrator, răsunse domnul Ardagħ, pentru a vă vorbi de o chestiune care vă privește personal.

Apoi, arătându-i scaunul de lângă birou, îi spuse:

— Vă rog să luați loc.

Domnul Patterson se așeză după ce-și ridică cu grijă poalele redingotei sale lungi, cu o mână pe un genunchi și cu cealaltă ținându-și pălăria la piept. Domnul Ardagħ începu să vorbească:

— Cunoașteți, domnule administrator, rezultatul concursului dat de elevii noștri în vederea obținerii burselor de călătorie.

— Îl cunosc, domnule director, răsunse domnul Patterson, și părerea mea este că această inițiativă a uneia dintre compatrioatele noastre este o onoare pentru *Antilian School*.

Domnul Patterson vorbea rar, scoțând în evidență silabele cuvintelor prețioase pe care le întrebuița și accentuându-le, nu fără oarecare afectare, atunci când buzele lui le pronunțau.

— Știți de asemenea, reluă domnul Ardagħ, cum vor fi întrebuițate bursele de călătorie...

— Nu-mi este necunoscut acest lucru, domnule director, răsunse domnul Patterson, care, înclinându-se, părea că salută cu pălăria o persoană de dincolo de ocean. Doamna Kethlen Seymour este o doamnă al cărei nume va dăinui în posteritate. Mi s-ar părea greu să întrebuițezi mai bine bogățiile pe care nașterea sau munca și le-au hărăzit, decât în folosul unui tineret dornic de a cunoaște ținuturi depărtate.

— Aceasta este și părerea mea, domnule administrator. Dar să trecem direct la scopul pentru care v-am chemat. Știți de asemenea în ce condiții trebuie să se facă excursia în Antile?

— Sunt informat, domnule director. O navă îi va aștepta pe tinerii noștri călători și sper pentru dânsii că nu vor trebui să-l implore pe Neptun să arunce celebrul său *quos ego⁷* în valurile furioase ale Atlanticului!

— Sper și eu, domnule Patterson, căci traversările dus și întors se vor efectua în sezonul liniștit.

— În adevăr, răsunse administratorul, iulie și august sunt lunile de odihnă preferate de capricioasa Tetis⁸...

— Astfel, adăugă domnul Ardagħ, această traversare va fi tot aşa de plăcută pentru laureații mei, ca și pentru persoana care-i va însobi în timpul

călătoriei.

— Persoană, zise domnul Patterson, care va avea în plus plăcuta sarcină de a prezenta doamnei Kethlen Seymour respectuoase omagii și toată recunoștința elevilor școlii *Antilian*.

— Dar, reluă domnul Ardagă cu părere de rău, această persoană nu poate fi directorul. La sfârșitul anului școlar, în preajma examenelor la care trebuie să prezidez comisia, absența mea este imposibilă.

— Imposibilă, domnule director, răspunse administratorul, și nu va fi de plâns acela care va fi chemat să vă înlocuiască.

— Desigur, și nu am avut decât dificultatea alegerii lui. Deci îmi trebuia un om de toată încrederea, pe care să mă bizui întru totul și care ar fi în același timp agreat fără rezervă de familiile tinerilor noștri bursieri. Ei bine, pe acest om l-am găsit în rândurile personalului nostru.

— Vă felicit, domnule director. Este fără îndoială unul dintre profesorii de știință sau literatură...

— Nu, căci nu poate fi vorba să întrerupem studiile înaintea vacanței. Dar mi s-a părut că această întrerupere ar prezenta mai puține inconveniente în ceea ce privește situația financiară a școlii, și dumneavoastră sunteți acela, domnule administrator, pe care l-am ales pentru a-i însobi pe tinerii noștri în Antile...

Domnul Patterson nu putu să-și ascundă un gest de surpriză. Se ridică brusc scoțându-și ochelarii.

— Eu... domnule director?... rosti el cu tulburare în glas.

— Da, dumneavoastră, domnule Patterson, și sunt sigur că veți face contabilitatea călătoriei bursierilor tot aşa de riguros ca și pe cea a școlii.

Domnul Patterson își șterse cu colțul batistei ochelarii ușor aburiți de emoția care-i înrourase ochii.

— Adaug, zise domnul Ardagă, că, grație dăriniei doamnei Kethlen Seymour, o primă de 700 de lire stă de asemenea la dispoziția celui care va fi onorat cu această misiune importantă. V-aș ruga deci, domnule Patterson, să fiți gata de plecare în cinci zile.

III

Domnul și doamna Patterson

Domnul Horatio Patterson ocupa postul de administrator la *Antilian School* deoarece renunțase la cariera de profesor pentru cea administrativă.

Latinist convins, regreta că limba lui Vergiliu și Cicero nu se bucura de aceeași considerație în Anglia ca în Franța, unde-i era rezervat un loc de frunte în lumea universitară. Poporul francez, într-adevăr are dreptul să-și revendice originea latină, la care nu aspiră deloc fiii Albionului, și poate că în Franța latina va rezista la invadarea școlilor de către învățământul modern.

Dar, dacă nu mai profesa, domnul Patterson rămânea în fundul sufletului său fidel maeștrilor antichității romane, pentru care avea un cult. Amintindu-și tot timpul de numeroase citate din Vergiliu, Ovidiu și Horațiu, el consacra totuși calitățile sale de contabil riguros și metodic administrării finanțelor *Antilian School*-ului. Cu precizia și minuțiozitatea care-l caracterizau, făcea impresia unui administrator model, căruia nu-i sunt străine misterele «debitului» și «creditului» și nici cele mai mici detalii ale contabilității. După ce se evidențiasă în trecut la examenele de limbi clasice, ar fi putut acum să se distingă la un concurs pentru ținerea registrelor sau pentru stabilirea unui buget școlar.

Era foarte probabil, de altfel, că domnul Horatio Patterson va fi acela care va prelua directoratul la *Antilian School*, după ce domnul Ardagh se va retrage, cu bunăstarea asigurată, căci instituția era într-o perioadă de mare prosperitate care nu va descrește când se va găsi în mâini atât de demne să primească această importantă succesiune.

Domnul Horatio Patterson nu depășise decât cu câteva luni în urmă vîrsta de 40 de ani. Mai mult studios decât sportiv, se bucura de o sănătate excelentă pe care nu a zdruncinat-o prin niciun exces: stomac bun, inima bine întreținută, plămâni de fier. Era un personaj discret, prudent, care nu-și pierdea niciodată echilibrul și care știuse totdeauna să nu se compromită nici prin actele și nici prin cuvintele sale, cu o minte teoretică și practică în același timp, incapabil să jignească pe cineva, de o mare toleranță și, pentru a aplica o locuțiune care nu i-ar displace, foarte *sui compos*⁹. De o înălțime peste cea mijlocie, fără a fi spătos, cu umerii puțin aplecați, era mai degrabă stângaci la mers și n-avea o alură elegantă. Un gest afectat îi însoțea vorba cu o pronunție ușor pretențioasă. Cu toată înfățișarea sa gravă, binevoia din când în când să surâdă. Avea ochi de miop, de un albastru spălăcit, aproape stins, ceea ce-l obliga să poarte ochelari cu dioptrii mari, pe care-i aşeza în vîrful nasului său proeminent. Adesea, stânjenit de lungile lui picioare, mergea cu călcâiele foarte apropiate, se aşeza cu atâta neîndemânare încât te temeai să nu alunece de pe scaun și dacă se întindea bine sau rău în patul său, numai el o știa.

Exista și o doamnă Patterson, pe atunci în vîrstă de 37 de ani, o femeie destul de inteligentă, fără pretenții sau cochetărie. Soțul ei nu i se părea ridicol și el știa să-i aprecieze serviciile, când îl ajuta la lucrările de

contabilitate. Dealtfel, prin faptul că administratorul școlii *Antilian* era un om al cifrelor, nu trebuie să se credă că nu se îngrijea de ținuta sau de îmbrăcământea sa. Ar fi greșit. Nu! Nimic mai perfect decât nodul cravatei sale albe, mai bine lustruit decât pantofii săi cu vârfuri de lac, mai bine scrobit decât cămașa lui, dacă nu chiar propria-i persoană, nimic mai ireproșabil ca pantalonii săi negri, mai bine strâns decât vesta sa, asemănătoare cu a unui preot, mai bine încheiat decât redingota lui amplă, care-i ajungea până la jumătatea piciorului.

Domnul și doamna Patterson ocupau în clădirea școlii un apartament confortabil. Într-o parte ferestrele dădeau spre curtea mare, iar în cealaltă spre grădina plină de copaci bătrâni și cu pajiști întreținute într-o perfectă stare de prospețime. Locuința se compunea dintr-o jumătate de duzină de odăi situate la primul etaj.

În acest apartament se întoarse domnul Horatio Patterson după vizita sa la director. Nu se grăbise, lăsând să i se limpezească gândurile. Se înțelege că aceste cugetări nu i-au prelungit întârzierea decât cu câteva minute.

Un personaj obișnuit să vadă limpede, să observe lucrurile sub adevăratul lor aspect, să cântărească într-o chestiune argumentele «pentru» sau «contra», cum calcula debitul și creditul în registrul lui, își lua de obicei hotărârile repede și definitiv. De data aceasta, însă, își dădea seama că nu trebuie să se îmbarce – acesta era cuvântul – cu ușurință într-o asemenea aventură. Astfel, înainte de a se duce acasă, domnul Horatio Patterson făcu o sută de pași prin curtea goală la acea oră, drept ca un paratrăsnet, țeapă ca un stâlp, oprindu-se apoi reluându-și mersul când cu mâinile la spate, când cu brațele încrucișate la piept, cu privirea pierdută în îndepărtata zare ce se întindea mult deasupra zidurilor școlii *Antilian*.

Înainte de a se sfătuи cu doamna Patterson, nu rezistă dorinței de a intra în biroul său, pentru a termina socotelile din ziua precedentă. Și apoi, după o ultimă verificare, cu spiritul despovărat, va putea discuta, fără altă preocupare, despre avantajele sau dezavantajele comunicării directorului său.

În fond, toate acestea nu-i cerură decât puțin timp, și părăsind biroul situat la parter, urcă la primul etaj în momentul când elevii coborau din clase.

Curând, ici-colo se formară diferite grupuri, și printre altele și cel al laureaților. În adevăr, ai fi spus că se și aflau la bordul lui *Alert*, la câteva

mile de coasta Irlandei! Și nu era greu să-ți închipui despre ce vorbeau, cu mai multă sau mai puțină însuflețire.

Deși chestiunea călătoriei în Antile era hotărâtă, exista o alta care pentru ei încă nu se rezolvase. Vor fi sau nu vor fi însuși de la plecare până la întoarcere? În general, li se părea destul de firesc să nu fie lăsați singuri să traverseze Atlanticul. Dar doamna Kethlen Seymour desemnase în mod anume pe cineva, sau lăsase acest lucru în grija domnului Ardagh? Părea puțin probabil ca directorul institutului să poată pleca în această perioadă... Atunci cui vor fi încredințate aceste funcții? Oare domnul Ardagh alesese pe cineva?

Poate că unii s-au gândit la domnul Patterson. Dar administratorul, liniștit și atât de legat de casă, care nu-și părăsise niciodată căminul, va consimți oare să-și schimbe deprinderile, să se despărță pentru mai multe săptămâni de doamna Patterson?... Va accepta oare aceste însărcinări, cu toate responsabilitățile ce decurg din ele? Li se părea de necrezut.

Dacă domnul Horatio Patterson a fost oarecum mirat când directorul i-a făcut comunicarea de mai sus, se înțelege că doamna Patterson nu va fi mai puțin surprinsă atunci când soțul ei o va pune la curent. Niciodată nu i-ar fi putut trece cuiva prin minte ca două elemente, atât de strâns unite, să ar putea spune combinate chimic unul cu altul, să poată fi separate, disociate, chiar dacă era vorba de numai câteva săptămâni. Și cu toate acestea era inadmisibil ca doamna Patterson să ia parte la călătorie.

Toate aceste considerații îl preocupau pe domnul Patterson în timp ce se ducea acasă. Dar ceea ce ar trebui adăugat este că hotărârea sa fusese luată definitiv în momentul când trecu pragul salonului unde-l aștepta doamna Patterson.

Știind că administratorul fusese chemat de director, ea îl întrebă de cum intră:

- Ei bine, domnule Patterson, ce se întâmplă?
- Vești mari, doamnă Patterson, vești mari!
- S-a decis, cred, ca domnul Ardagh să-i însوțească pe tinerii noștri laureați în Antile?
- Deloc, lui îi este imposibil să părăsească instituția în această perioadă a anului.
- Atunci a ales pe cineva?
- Da...

- Și pe cine a ales?
- Pe mine.
- Pe tine... Horatio?
- Da, pe mine.

Doamna Patterson își reveni fără greutate din mirarea pe care i-o stârnise acest răspuns. Femeie înțeleaptă, știind să se împace cu soarta, nu izbucni în proteste zadarnice, căci era demna soție a domnului Patterson. Acesta, după ce schimbă câteva fraze cu ea, se apropiie de fereastră și cu cele patru degete ale mâinii stângi începu să bată darabana pe unul din geamuri.

Doamna Patterson veni lângă dânsul și-i spuse:

- Ai acceptat?
- Am acceptat.
- Părerea mea este că ai făcut bine.
- Este și a mea, doamnă Patterson. Din moment ce directorul nostru mi-a dat această certă dovadă de încredere, nu puteam să refuz.
- Ți-ar fi fost imposibil, domnule Patterson, și nu regret decât un singur lucru...

— Ce anume?

- Că nu este vorba de o călătorie pe uscat, ci de una pe mare și că trebuie trecut oceanul...

— În adevară trebuie traversat, doamnă Patterson. Cu toate acestea, perspectiva unei traversări de două-trei săptămâni nu mă sperie... O corabie bună este pusă la dispoziția noastră. În această perioadă a anului, între iulie și septembrie, marea va fi liniștită și navigația prielnică. Apoi mai există și o primă pentru șeful expediției... adică a mentorului... titlu ce-mi va fi atribuit...

— O primă? zise doamna Patterson, care nu era insensibilă la avantaje de această natură.

— Da, răsunse domnul Patterson, o primă egală cu aceea pe care o are fiecare bursier.

- 700 de lire?
- 700 de lire.
- Suma merită osteneala.

Domnul Patterson declară că este și el de această părere.

— Și pe când plecarea? întrebă doamna Patterson, care nu mai avea de făcut nicio altă obiecție.

— La 30 iunie, și peste cinci zile trebuie să ne aflăm la Cork, unde ne aşteaptă *Alert*... Deci nu este timp de pierdut și începem pregătirile chiar de azi.

— Mă însărcinez eu cu toate, Horatio, replică doamna Patterson.

— Să nu uiți nimic...

— Fii liniștit!

— Haine subțiri, căci trebuie să călătoresc în țări calde, pârjolite de soarele tropical.

— Îți voi pregăti haine usoare.

— Să fie totuși de culoare neagră, căci nu se potrivește nici cu situația și nici cu caracterul meu să mă îmbrac în costume fanteziste de turist...

— Bizuie-te pe mine, domnule Patterson, nu voi uita nici formula lui Wergal contra răului de mare, nici ingredientele pe care le recomandă.

— Oh, răul de mare!... exclamă domnul Patterson cu dispreț.

— N-are importanță, va fi totuși mai prudent, spuse doamna Patterson. Deci, rămâne stabilit că nu este vorba decât de o călătorie de două luni și jumătate...

— Două luni și jumătate sunt 10 – 11 săptămâni, doamnă Patterson... E drept că în acest timp câte nu se pot întâmpla!... Așa cum a spus un întelept, dacă știi când pleci, nu știi niciodată când te întorci...

— Important este să te întorci, zise pe bună dreptate doamna Patterson. Nu trebuie să mă sperii... Mă voi resemna, fără să-ți mai fac muștrări neavenite, la o absență de două luni și jumătate, la gândul călătoriei tale peste ocean... Cunosc primejdiile pe care le comportă... Vreau să cred că vei ști să le eviți, cu prudența ta obișnuită. Dar nu mă lăsa cu neplăcuta impresie că această călătorie s-ar putea prelungi...

— Observațiile pe care am crezut că trebuie să le fac, răspunse domnul Patterson, apărându-se cu un gest de ideea că ar fi depășit limitele permise, aceste observații n-au scopul de a-ți tulbura sufletul, doamnă Patterson... Aș dori, pur și simplu, să previn orice îngrijorare, în cazul când întoarcerea ar putea întârzia, ca să nu ai motive să te alarmezi...

— Fie, domnule Patterson, dar este vorba de o absență de două luni și jumătate și vreau să cred că acest termen nu va fi depășit.

— Sper și eu, răspunse domnul Patterson. În definitiv, ce se întreprinde? O excursie într-o regiune minunată, o plimbare din insulă în insulă prin

Indiile Occidentale... Și chiar dacă ne-am întoarce în Europa cu 15 zile mai târziu...

— Nu, Horatio, replică distinsa doamnă, care se încăpățânase mai mult ca de obicei.

Și, pe legea mea, nu se știe de ce se încăpățână și domnul Patterson, ceea ce nu făcea parte din felul lui de a fi. Avea oare vreun interes să stârnească temerile doamnei Patterson?...

Sigur este că stăruia din nou cu vehemență asupra primejdiilor unei călătorii și mai ales ale unei călătorii peste ocean. Și când doamna Patterson refuză să admită astfel de primejdii, pe care el i le zugrăvea în fraze lungi, însotite de gesturi emfatice:

— Nu-ți cer să le vezi, spuse el, ci numai să le prevezi și, ca o consecință a acestor prevederi, trebuie să iau câteva măsuri indispensabile.

— Ce fel de prevederi, Horatio?

— În primul rând, doamnă Patterson, mă gândesc să-mi fac testamentul...

— Testamentul?...

— Da... legal, în bună regulă.

— Vrei deci să mă lași cu moartea în suflet?! exclamă doamna Patterson, care începea să privească această călătorie dintr-un unghi înfricoșător.

— Nu, doamnă Patterson, nu!... Vreau numai să mă port cu înțelepciune și prudență. Fac parte dintre acei oameni care cred că e chibzuit să-și ia ultimele măsuri înainte de a se urca în tren, și cu atât mai mult când e vorba să se aventureze peste câmpia lichidă a oceanelor.

Așa cum era omul nostru, te întrebai dacă se va mărgini doar la dispoziții testamentare. Fără îndoială că nu, și ce s-ar putea imagina mai mult? Oricum, reușise să-o impresioneze la culme pe doamna Patterson, care se gândeau că soțul ei va reglementa problemele de moștenire, atât de delicate totdeauna, și astăzi evoca primejdiile unei traversări a Atlanticului, ciocniri, eșuări, naufragii, părăsirea călătorilor pe vreo insulă, la cheremul unor sălbatici.

Domnul Patterson simți că a mers poate prea departe și începu să întrebuițeze fraze mai liniștitioare, pentru a o potoli pe doamna Patterson, această jumătate a sa, sau, mai bine-zis, unul din termenii acestei vieți în doi care se numește căsnicie. În cele din urmă reuși să-i demonstreze că un exces de prevedere nu poate avea niciodată urmări dăunătoare sau

regretabile și că dacă te pui în gardă contra oricărei eventualități, aceasta nu înseamnă că-ți iezi rămas bun de la bucuriile vieții.

— Precum *aeternum vale*¹⁰, adăugă el, pe care Ovidiu îl pune în gura lui Orfeu, când acesta o pierde pentru a doua oară pe scumpa lui Euridice!

Nu! Doamna Patterson nu-l va pierde pe domnul Patterson nici măcar o singură dată. Dar acest om meticulos ținea ca totul să fie pus și lăsat în ordine. El nu va renunța la ideea de a-și face testamentul. În aceeași zi va merge la un notar și actul va fi redactat conform legii, în aşa fel ca în caz de deschidere să nu dea loc la nicio interpretare îndoieinică.

După asta ați putea crede că domnul Patterson își luase toate precauțiunile posibile, dacă fatalitatea ar fi făcut ca *Alert* să se piardă cu toată încărcătura în plin ocean și dacă s-ar fi ajuns să se renunțe definitiv de a se mai aștepta vești despre echipajul și pasagerii săi.

Dar domnul Patterson era de altă părere, căci adăugă:

— Și apoi, ar mai fi de luat o măsură...

— Care, Horatio? întrebă doamna Patterson.

Domnul Patterson nu socoti cu cale să fie mai explicit în acest moment.

— Nimic... nimic... vom vedea!... se mulțumi el să răspundă. Dacă n-a vrut să spună mai mult, o făcea, desigur, pentru a nu o speria din nou pe doamna Patterson... Și poate că nici n-ar fi putut s-o convingă să fie de acord cu ideea lui, chiar dacă s-ar fi bizuit pe alte citate latine, de care n-o crucea de obicei.

În sfârșit, pentru a termina această discuție, el trase concluzia în următorii termeni:

— Și acum, să ne ocupăm de valiză și de cutia mea de pălării.

E drept că plecarea avea loc abia peste 5 zile, dar ceea ce-i o dată făcut este bine făcut și nu mai trebuie reluat.

Pe scurt, atât domnul Patterson, cât și tinerii laureați nu se mai gândeau decât la pregătirile de călătorie.

Dealtfel, dacă plecarea corăbiei *Alert* era fixată pentru 30 iunie, din cele cinci zile ce mai rămâneau trebuiau scăzute 24 de ore pentru deplasarea de la Londra la Cork.

În adevăr, trenul îi ducea mai întâi pe călători la Bristol. Acolo ei se vor imbarca pe nava care face serviciul zilnic între Anglia și Irlanda; vor coborî pe râul Severn, vor traversa canalul Bristol, apoi canalul Saint George și vor

debarca la Queenstown, la intrarea în golful Cork, pe coasta sud-vestică a înverzitului Erin. Era nevoie de o singură zi pentru a naviga între Marea Britanie și Irlanda și domnul Patterson socotea că atâtă e suficient pentru a învăța ce se cheamă călătorie pe mare.

Cât despre familiile tinerilor bursieri, care fuseseră consultate, răspunsurile nu întârziară să sosească, fie prin telegramă, fie prin scrisori. Pentru Roger Hinsdale, aceasta se întâmplă în prima zi, pentru că părinții săi locuiau la Londra, și chiar laureatul, personal, le aduse la cunoștință intențiile doamnei Kethlen Seymour. Celealte răspunsuri sosiră în mod succesiv din Manchester, Paris, Nantes, Copenhaga, Rotterdam, Götteborg, iar o telegramă fu trimisă din Antigua de către familia lui Hubert Perkins.

Propunerea a fost primită bucuros, cu mulțumirile cele mai sincere către doamna Kethlen Seymour din Barbados.

În timp ce doamna Patterson se ocupa de pregătirile călătoriei pe care avea să-o facă soțul ei, domnul Patterson încheia ultimele lucrări de contabilitate generală de la *Antilian School*. Era sigur că el nu va lăsa nicio factură în suferință și nicio înscriere în registre incompletă. Apoi va cere de la cei în drept descărcarea gestiunii sale, care înceta la data de 28 iunie a acestui an. Dealtfel, în același timp, el nu pierdea din vedere nici afacerile lui personale și le rezolva cum înțelegea de cuviință, mai ales pe cea la care ținea în mod deosebit, comunicată mai pe larg doamnei Patterson la prima lor discuție.

În această problemă, totuși, un secret absolut fu păstrat de către cei interesați. Se va afla oare în viitor despre ce era vorba? Da, dacă, din nenorocire, domnul Horatio Patterson n-ar mai reveni din Lumea Nouă. Cert este că ambii soți se duseră de mai multe ori la un avocat și că se prezintară chiar la magistratură. Și personalul de la *Antilian School* observă că de fiecare dată când domnul și doamna Patterson se întorceau în apartamentul lor, el avea totdeauna un aer mai grav, mai reținut ca de obicei, în timp ce demna lui soție avea fie ochii roșii, ca și cum plânsese în hohote, fie atitudinea fermă a cuiva care a dus la bun sfârșit o hotărâre energetică.

Dealtfel, cu toate formele diferite prin care se manifestau, aceste sentimente de tristețe părură foarte justificate de împrejurări.

Sosi ziua de 28 iunie. Plecarea trebuia să se facă în cursul serii. La ora nouă, mentorul și tinerii lui însășitori vor lua trenul spre Bristol.

Dimineața, domnul Julian Ardagh avu o ultimă întrevedere cu domnul Patterson. În timpul cât îi recomanda să țină cu regularitate socotelile călătoriei, recomandare dealtfel inutilă, îl făcu să simtă toată importanța sarcinii care-i fusese încredințată și cât de mult se bizuia pe el, ca să mențină buna înțelegere între elevii *Antilian*.

La opt și jumătate seara, în curtea mare, călătorii își luară rămas bun. Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins, Louis Clodion, Tony Renault, Niels Harboe, Axel Wickborn, Albertus Leuwen și Magnus Anders strânseră mâna directorului, profesorilor și camarazilor lor, care îi vedea plecând nu fără oarecare invidie, lesne de înțeles.

Domnul Horatio Patterson se despărți de doamna Patterson luând cu el o fotografie de-a ei și rostind câteva fraze emoționante, cu conștiința unui om practic care făcuse totul pentru a o pune la adăpost de orice primejdie posibilă.

Apoi se întoarse spre cei nouă bursieri, în momentul când trebuiau să se urce în trăsura ce-i ducea la gară, și le recită, scandând, acest vers din Horațiu: *Cras ingens iterabimus aequor*¹¹.

Plecără. În câteva ore trenul îi va lăsa la Bristol. Mâine vor traversa canalul Saint George pe care domnul Horatio Patterson l-a calificat drept *ingens aequor*¹²... Călătorie plăcută laureaților concursului de la *Antilian School!*

IV

Taverna Blue Fox

Cork se chema înainte Coves, nume care provenea de la un teren mlăștinos – Corroch, în limba galică. După ce debutase modest în chip de sat, Cork ajunse târgușor, apoi capitala Munsterului, și acum era al treilea oraș din Irlanda.

Centru industrial de o anumită importanță, era avantajat de valoarea sa maritimă, grație portului Queenstown – vechiul Coves – în aval de râul Lee. Acolo se găseau șantierele, magazinele și uzinele. Un port de aprovisionare și de refugiu prima neavele, în special corăbii cu pânze, care nu puteau naviga pe albia puțin adâncă a Lee-ului.

Ajungând Tânziu la Cork, mentorul și bursierii nu vor avea timpul să-l viziteze, nici să străbată acea frumoasă insulă care comunica prin două

poduri cu ambele maluri ale râului Lee, nici să se plimbe prin minunatele grădini ale insulelor apropiate și nici să exploreze suburbii. Tot acest ansamblu municipal cuprinde nu mai puțin de 89.000 de locuitori – 79.000 în Cork și 10.000 în Queenstown.

Dar nu de aceste excursii, care te făceau să petreci câteva ore plăcute, le ardea celor trei indivizi așezăți în jurul unei mese, în seara de 29 iunie, în colțul unei săli a tavernei *Blue Fox*. Aproape nevăzuți în acel ungher întunecos, vorbeau în șoaptă înaintea paharelor, des umplute și golite. Numai după chipurile lor sălbaticice, după fereala lor, un observator ar fi recunoscut niște indivizi de ultimă speță, niște ticăloși urmăriți de poliție. Ei aruncau priviri bănuitoare și neîncrezătoare oricui intra în această tavernă rău famată, o cărciumă unde veneau tot soiul de derbedei.

Dealtfel, asemenea taverne sunt numeroase în acest cartier portuar și indivizii care caută să se ascundă au de unde să aleagă.

Cork este un oraș elegant, dar nu același lucru se poate spune despre foarte aglomeratul Queenstown, unul din porturile cele mai importante din Irlanda. Cu o mișcare maritimă de 4.500 de nave totalizând 120.000 de tone, se va înțelege fără greutate ce populație flotantă se revarsă zilnic în oraș. Din această cauză au răsărit numeroase hanuri unde mișună indivizi mai puțin pretențioși în ce privește liniștea, curățenia și confortul. Marinarii străini stau alături cu localnicii. și aceste întâlniri ajung deseori la certuri și bătăi care necesită intervenția poliției.

Dacă în acea zi poliția ar fi intrat în sala joasă a tavernei *Blue Fox*, ar fi putut captura o bandă de răufăcători căutată de câteva ore, care evadase din închisoarea din Queenstown. Iată în ce împrejurări: Cu opt zile înainte, o navă de război a marinei britanice aducea la Queenstown echipajul unei corăbii engleze, *Halifax*, urmărită și capturată de curând în oceanul Pacific. Timp de 6 luni, această navă s-a dedat la acte de piraterie în regiunile din vest, între insulele Salomon, Noile Hebride și arhipelagul Noua Anglie. Captura avea să pună capăt la o serie de tâlhării, cărora le cădeau victimă mai ales conaționali englezi.

În urma crimelor de care erau acuzați – crime dovedite atât de fapte cât și de mărturii – o sentință exemplară trebuia pronunțată contra lor: condamnarea la moarte, spânzurătoarea, cel puțin pentru capi, pentru cei mai vinovați – căpitanul și șeful echipajului de pe *Halifax*.

Această bandă se compunea din zece indivizi, surprinși toți la bordul navei. Șapte dintre ei, după ce fugiseră cu o ambarcațiune, se adăpostiseră într-o insulă oarecare, unde cu greu puteau fi descoperiți. Dar, cel puțin, cei mai periculoși se găseau în mâinile poliției engleze; de la sosirea lor, în aşteptarea judecății, fuseseră întemnițați în închisoarea maritimă din Queenstown.

Nimeni însă nu și-a putut închipui cât de mare era îndrăzneala căpitanului Harry Markel și a mâinii sale drepte, șeful echipajului, John Carpenter. Profitând de anumite împrejurări, reușiseră să evadeze în ajun și se ascunseseră în taverna *Blue Fox*, una din cele mai rău famate din port. Imediat, patrule de polițiști fură trimise pe urmele lor. Răufăcătorii, capabili de orice crimă, nu putuseră să părăsească Cork sau Queenstown, drept care fură cercetate diverse cartiere ale acestor două orașe.

În același timp, ca măsură de prevedere, un anumit număr de agenți păzeau împrejurimile litoralului pe o întindere de câteva mile în jurul golfului Cork. Totodată începură perchezițiile, care trebuiau să aibă loc în toate barurile cartierului maritim.

Aceste baruri sunt adevărate ascunzători, unde bandiții reușesc deseori să se sustragă urmăririlor. E destul să dai ceva bani, ca patronii să primească pe oricine le cere adăpost, fără să se sinchisească cine sunt acești oameni și de unde vin.

Dealtfel, trebuie spus că acești marinari de pe *Halifax* erau originari din diverse porturi ale Angliei și Scoției. Niciunul din ei nu locuise în Irlanda. Nimeni nu i-ar fi recunoscut nici la Cork și nici la Queenstown – ceea ce făcea ca prinderea lor să fie puțin probabilă. Totuși, cum poliția poseda semnalamentele fiecărui dintre ei, se simțeau foarte amenințați. Bineînțeles că intenția lor nu era să-și prelungească sederea atât de primejdioasă în acest oraș. Vor profita de prima ocazie ce li se va oferi, ca să fugă, fie luând-o prin satele învecinate, fie scăpând pe mare.

Și poate că această ocazie li se va ivi și încă în condiții favorabile, după cum se va vedea din discuțiile celor trei comeseni care ocupau colțul cel mai întunecos al tavernei *Blue Fox*, unde puteau vorbi fără a fi auziți de vreo ureche indiscretă.

Harry Markel era adevăratul șef al bandei. El nu șovăise să fie cu totul de partea răufăcătorilor, când făcuse din corabia cu trei catarge *Halifax*, pe care

o comanda în contul unei firme maritime din Liverpool, o navă de pirați în îndepărțatele mări ale Pacificului.

În vîrstă de 45 de ani, de statură mijlocie, robust, cu o sănătate de fier, cu o înfățișare sălbatică, el nu se dădea înapoi de la niciun act de cruzime. Mult mai instruit decât tovarășii lui, cu toate că provenea din rândul marinilor, s-a ridicat treptat până la gradul de căpitan al marinei comerciale. Cunoscându-și temeinic meseria, ar fi putut face o carieră onorabilă, dacă pasiuni violente, o nesătulă lăcomie de bani și dorința de a fi singurul său stăpân nu l-ar fi aruncat pe drumul crimei. Altfel, abil în a-și ascunde viciile sub purtarea aspră a unui om al mării și ajutat de un noroc destul de consecvent, nu inspirase niciodată vreo bănuială armatorilor pentru care lucra.

Şeful echipajului, John Carpenter, de 40 de ani, mai mic de statură, de o vigoare surprinzătoare, se deosebea de Harry Markel prin mutra sa vicleană, prin felul său fățarnic de a fi, prin obiceiul de a linguși oamenii, printr-o ticăloșie instinctivă și o mare capacitate de prefăcătorie, care-l făceau și mai primejdios. În totul însă, nu era mai puțin lacom de bani, nici mai puțin crud decât șeful său asupra căruia exercita o influență răufăcătoare, pe care Harry Markel o primea bucuros.

Cât despre al treilea individ de la aceeași masă, el era bucătarul de pe *Halifax* – Ranyah Cogh de origine indo-saxonă. Devotat trup și suflet căpitanului, cum erau și toți ceilalți, de altfel, ar fi meritat ca și dânsii de o sută de ori ștreangul pentru crimele la care luase parte în timpul ultimilor trei ani petrecuți în Pacific.

Acești trei oameni se întrețineau pe șoptite, în timp ce beau; și iată ce spunea John Carpenter:

— Nu putem rămâne aici!... Trebuie să părăsim taverna și orașul chiar în noaptea asta... Poliția se află pe urmele noastre și mâine am fi prinși.

Harry Markel nu răspunse; dar și părerea sa era că trebuiau să fugă din Queenstown înainte de zorii zilei.

— Will Corty întârzie mult... observă Ranyah Cogh.

— Ei, lasă-i timp să vină!... răspunse șeful echipajului. Știe că-l aşteptăm la *Blue Fox* și ne va găsi el...

— Dacă vom mai fi aici, replică bucătarul, aruncând priviri neliniștite spre ușa sălii, dacă polițiștii nu ne vor sili să o ștergem!...

— Oricum, zise Harry Markel, e bine să rămânem pe loc! Dacă poliția vine să cerceteze această tavernă, ca pe toate celelalte din cartier, nu ne vom lăsa nici surprinși și nici înhățați... Există o a doua ieșire, pe unde vom fugi la cea mai mică alarmă!

Timp de câteva minute căpitanul și cei doi comeseni se mulțumiră să golească paharele lor de whisky. Erau aproape invizibili în această parte a sălii, luminată numai de trei becuri cu gaz. Din toate părțile se ridica un zgomot de voci, de scaune mișcate, întrecut câteodată de o poruncă răstătă aruncată patronului și ajutorului său, deși se grăbeau cât puteau să-și servească josnica lor clientelă... Apoi încăieri. Era lucrul de care se temea cel mai mult Harry Markel. Astfel de scandaluri puteau atrage pe polițistul care patrula în cartier, și răufăcătorii ar fi riscat atunci serios să fie recunoscuți.

Reluând discuția, John Carpenter spuse:

— Numai Corty să fi putut să găsească o barcă și să pună mâna pe ea.

— Probabil că e-n ordine la ora asta, răsunse căpitanul. În orice port se află totdeauna câte o ambarcațiune care se leagăna la capătul parâmei... Nu e greu să sari în ea... Si Corty trebuie s-o fi condus într-un loc sigur...

— Ceilalți... întrebă Ranyah Cogh, s-au întâlnit oare cu el?

— Desigur, zise Harry Markel, pentru că aşa era stabilit, și vor supraveghea barca până când vom veni noi...

— Ceea ce mă îngrijorează, ripostă bucătarul, este că aşteptăm aici de o oră și Corty încă n-a sosit!... Să-l fi arestat?...

— Si ceea ce mă neliniștește și mai mult, declară John Carpenter, este că nu știu dacă nava se mai află în port...

— Trebuie să fie, răsunse Harry Markel, gata să ridice ancora!

Nu începe nicio îndoială că planul căpitanului și al bandei sale era să părăsească Regatul Unit, unde erau expuși la atâtea primejdii, și chiar Europa, pentru a căuta adăpost de cealaltă parte a oceanului. Dar în ce condiții sperau să-și pună în aplicare acest plan și cum vor reuși să pătrundă într-o navă gata de plecare?... Părea, după cele spuse de Harry Markel, că se aşteptau să ajungă până la o corabie, cu ambarcațiunea pregătită de Corty. Aveau oare intenția să se ascundă la bord?... În asta consta greutatea. Ceea ce este posibil pentru unul sau doi oameni, nu este cu puțință pentru zece. Să se pitească în cală, admisând că s-ar fi putut strecura, fără să fie

văzuți? Ar fi fost lesne descoperiți și prezența lor ar fi fost semnalată imediat la Queenstown.

Așa că Harry Markel trebuie să se fi gândit la un procedeu mai practic și mai sigur. La care?... Putuse să-și asigure complicitatea câtorva marinari de pe această navă în ajunul plecării în larg? Bandiții erau siguri dinainte că-și pot găsi un refugiu? În discuția dintre cei trei oameni nu se pronunțase niciun cuvânt care ar fi permis să li se cunoască planul. Și fiindcă tăceau îndată ce vreun client al *Blue Fox*-ului se aprobia de masa lor, ei nu puteau fi luați prin surprindere.

După ce răspunsese, cum s-a arătat, șefului de echipaj, Harry Markel rămase o vreme tacut. El se gândea la situația atât de periculoasă, al cărei sfârșit se aprobia, oricare ar fi fost el. Bazuindu-se pe informațiile primite, reluă:

— Nu... nava nu poate să fi plecat... Nu va ieși în larg decât mâine... Iată dovada...

Harry Markel scoase din buzunar un ziar și citi la rubrica știrilor maritime:

«*Alert* se găsește încă ancorat la Cork, în ansa ¹³ Farmar, gata de plecare spre Antile. Căpitanul Paxton nu mai aşteaptă decât sosirea pasagerilor săi. Călătoria nu va suferi nicio întârziere din cauză că plecarea nu va avea loc înainte de 30 curent. Laureații de la *Antilian School* se vor îmbarca la acea dată și *Alert* va porni imediat, dacă vremea o va permite.»

Așadar, era vorba de nava închiriată pentru și în contul doamnei Kethlen Seymour! Iar Harry Markel și ceata lui hotărâseră să se refugieze la bordul lui *Alert*! Cu el voiau să iasă în larg chiar în această noapte, pentru a scăpa de urmărire poliției!... Dar împrejurările se pretau oare la executarea planului lor?... Complici nu puteau să aibă printre oamenii căpitanului Paxton!... Vor încerca atunci să pună, pe neașteptate, stăpânire pe vas, apoi să se descotorosească de echipajul lui cu forța?...

Desigur, puteai să te aștepți la orice din partea unor răufăcători atât de îndărjiți, pentru care, mai ales, era vorba de a alege între viață și moarte. Erau zece și *Alert* cu siguranță că nu avea un număr mai mare de mateloți. În aceste condiții, avantajul era de partea lor.

După ce termină de citit, Harry Markel puse înapoi în buzunar ziarul ce-i căzuse în mâini la închisoarea din Queenstown și adăugă:

— Azi suntem în 29... Abia mâine *Alert* va ridica ancora, și în noaptea aceasta se va mai afla ancorat în ansa Farmar, chiar dacă pasagerii vor fi sosit... ceea ce nu este probabil; aşa că vom avea de-a face numai cu echipajul.

Trebuie să ținem seama că și dacă elevii școlii *Antilian* ar fi fost la bord, bandiții n-ar fi renunțat să pună mâna pe corabie. Ar fi fost, cel mult, o mai mare vârsare de sânge și ei nu s-ar fi sinchisit de câteva picături în plus, după actele de piraterie săvârșite până acum.

Timpul trecea și Corty, așteptat cu atâtă nerăbdare, nu apărea, în zadar cei trei cercetau fețele oamenilor care intrau pe ușa *Blue Fox*-ului.

— Numai să nu fi căzut în mâinile polițiștilor!... zise Ranyah Cogh.

— Dacă ar fi arestat, am fi și noi în curând, răsunse John Carpenter.

— Poate, rosti Harry Markel. Nu văd însă pentru ce Corty ne-ar fi denunțat! Nu ne-ar trăda chiar dacă ar fi cu capul în lațul spânzurătorii...

— Nu asta am vrut să spun, replică John Carpenter. Dar s-ar putea să fi fost recunoscut de polițiști și urmărit în timp ce se îndrepta spre tavernă! În acest caz, toate ieșirile vor fi păzite și ne va fi cu neputință să fugim.

Harry Markel nu răsunse și urmă o tăcere de câteva minute.

— Să meargă poate unul din noi în întâmpinarea lui?... zise bucătarul.

— Îmi iau eu acest risc, dacă vreți, propuse șeful echipajului.

— Du-te, zise Harry Markel, dar nu te depărta... Corty poate sosi dintr-un moment într-altul... Dacă zărești la timp polițistul, întoarce-te imediat și vom fugi pe din dos, înainte ca el să pătrundă în sală...

— Dar atunci, remarcă Ranyah Cogh, Corty nu ne va mai găsi aici...

— Nu este altceva de făcut, spuse căpitanul.

Situația era foarte încurcată. În definitiv, important era să nu te lași prins. Dacă lovitura cu *Alert* ar fi eşuat, dacă Harry Markel, John Carpenter și Ranyah Cogh nu reușeau să-și întâlnească tovarășii în timpul nopții, vor chibzui la o altă soluție. Poate se va mai ivi vreo ocazie? Cert este că nu se vor simți în siguranță decât după ce vor fi părăsit Queenstown-ul.

Şeful de echipaj goli paharul pentru ultima oară, aruncă o privire rapidă prin sală și, strecându-se printre grupuri, ieși pe ușa care se închise în urma lui.

La ora opt și jumătate nu se făcuse încă noapte. Se apropia solstițiul, epoca în care zilele anului sunt cele mai lungi.

Dar cerul se acoperise. Nori negri și grei, aproape nemîșcați, se adunau la orizont, nori care pe călduri mari pot dezlănențui furtuni puternice. Noaptea avea să fie întunecoasă, căci cornul lunii coborâse spre vest.

John Carpenter nu plecase nici de cinci minute, când ușa tavernei se redeschise și el apăru din nou.

Un om îl însوtea, omul atât de aşteptat, un marin mic de statură, voinic și îndesat, cu bereta trasă până peste ochi. Șeful echipajului îl întâlnise la cincizeci de pași depărtare, pe când se îndrepta spre tavernă, și amândoi veniseră imediat la Harry Markel. Corty părea să fi făcut în grabă un drum lung. Nădușeala îi brobonise obrajii. Fusese oare urmărit de agenți și reușise să facă în aşa fel încât să i se piardă urma?

John Carpenter îi indică prințr-un semn colțul în care se găseau Harry Markel și Ranyah Cogh. Se așeză imediat la masa lor și dădu de dușcă un pahar cu whisky.

Desigur. În starea în care se afla, Corty ar fi putut cu greu să răspundă imediat întrebărilor căpitanului. Acesta îl lăsa un moment să-și tragă sufletul. Omul părea neliniștit și privirile îi erau tot timpul îndreptate spre ușa care dădea în stradă, ca și cum s-ar fi aşteptat să vadă întrând o patrulă de polițiști. În sfârșit, după ce putu să răsuflă, Harry Markel îi spuse în şoaptă:

— Ai fost urmărit?...
— Nu cred, răsunse el.
— Sunt agenți pe stradă?
— Da... vreo doisprezece! Scotocesc hanurile și nu vor întârzia să vină la *Blue Fox*...

— Să plecăm, zise bucătarul.

Harry Markel îl sili să șadă pe scaun și-l întrebă pe Corty:

— Totul e gata?

— Totul.

— Vasul se află încă ancorat?

— Da, Harry, și pe când treceam pe cheu am auzit vorbindu-se că pasagerii de pe *Alert* au sosit la Queenstown...

— Ei bine, răsunse Harry Markel, trebuie să fim la bord înaintea lor...

— Cum? întrebă Ranyah Cogh.

— Ceilalți și cu mine, lămuri Corty, am putut să punem mâna pe o barcă...

— Unde se află? Întrebă Harry Markel.

— La cinci sute de pași de tavernă, lângă cheu, mai jos de unul din debarcadere.

— Unde-s oamenii?

— Ne aşteaptă... Nu e niciun moment de pierdut.

— Să plecăm, zise Harry Markel.

Consumația era plătită, aşa că nu mai trebuiau să-l cheme pe patronul tavernei. Cei patru bandiți puteau să părăsească sala fără să fie băgați în seamă, în mijlocul zgomotului infernal din local.

În acest moment se auzi de afară o mare larmă iscată de oameni care strigau și se înghesuiau.

Fire prudentă, nevoind să-și expună clientela la surprize neplăcute, patronul întredeschise ușa și strigă:

— Atenție... agenții!

Fără îndoială că mulți dintre obișnuiții localului *Blue Fox* nu doreau să dea ochi cu poliția, căci începu imediat o mare vânzoleală. Trei sau patru dintre ei se îndreptară spre ușa din dos.

În clipa următoare pătrunseră în tavernă vreo doisprezece polițiști și închiseră ușa în urma lor. Cât despre Harry Markel și ceilalți trei comeseni, înainte de a putea fi zăriți, putuseră părăsi sala.

V

O lovitură îndrăzneață

Harry Markel și banda sa trebuiau, cu orice risc, să dea o lovitură nemaipomenit de îndrăzneață pentru a scăpa de urmărire politiei!

Chiar în această noapte, în mijlocul golfului Cork, la câteva mile de Queenstown, vor încerca să pună mâna pe o navă, la bordul căreia se aflau căpitanul și echipajul său, fără îndoială complet. Admițând chiar că doi sau trei rămăseseră pe uscat, ei nu vor întârzia să vină, pentru că se lăsa seara. Bandiții nu vor avea deci în favoarea lor superioritatea numerică?...

E adevărat, însă, că anumite împrejurări trebuiau să asigure deplina reușită a acestui plan. Dacă echipajul de pe *Alert* ar număra doisprezece oameni împreună cu căpitanul, în timp ce banda nu avea decât zece, împreună cu Harry Markel, aceasta din urmă ar profita de avantajul surprizei. Nava nu putea fi în stare de veghe, aflându-se la adăpost, în fundul golfului Farmar. Strigătele nu s-ar fi auzit. Echipajul putea fi ucis și

aruncat în mare, fără să fi avut timp să se apere. Apoi Harry Markel ar fi ridicat ancora și *Alert*, cu toate pânzele sus, n-ar mai fi avut decât să iasă din golful Cork, și să străbată canalul Saint George, pentru a intra în Atlantic.

La Cork nimeni nu și-ar închipui, desigur, de ce căpitanul Paxton ar fi plecat în aceste condiții, înainte ca elevii de la *Antilian*, pentru care *Alert* fusese special închiriat, să fi ajuns la bord. Și ce va spune domnul Horatio Patterson și tinerii săi tovarăși, care tocmai sosiseră, aşa cum anunțase Corty, când nu vor mai zări corabia ancorată în ansa Farmar?... Căci, odată ieșită în larg, era greu s-o găsești și să capturezi bandiții, după ce aceștia vor fi masacrati echipașii. De altfel, Harry Markel, nu fără dreptate, credea că pasagerii nu vor voi să se îmbarce înainte de a doua zi, și *Alert* va fi atunci în dreptul Islandei.

Cum ieșiră din tavernă, după ce străbătură curtea a cărei poartă dădea într-o stradelă îngustă, Harry Markel și Corty o luară într-o parte, John Carpenter și Ranyah Cogh într-altă parte, considerând că e mai bine să se risipească pentru ca să nu dea de bănuite polițiștilor în timp ce coborau spre port. Își dădură întâlnire lângă debarcader, în locul unde-i aștepta barca cu ceilalți șase, loc pe care șeful de echipaj îl cunoștea, căci poposise de multe ori la Queenstown.

Harry Markel și Corty merseră în susul străzii și bine făcură, căci ea era barată de agenți la capătul dinspre port, unde întâlnea cheul. Numeroși polițiști se și găseau pe trotuarele înțesate de o mulțime mereu crescândă. Bărbații și femeile acestui populat cartier voiau să asiste la arestarea piraților de pe *Halifax*, care evadaseră din închisoarea maritimă.

În câteva minute, Harry Markel și Corty ajunseră în celălalt capăt al străzii, care era și pustiu, și foarte prost luminat. Apoi o luară pe o stradă paralelă, coborând spre port.

Treceau nu fără să audă ce se vorbea, și cu toate că era o populație flotantă, de oraș maritim, se rosteau cuvinte deosebit de aspre despre bandiții care trebuiau spânzurați. Că ei nu se sinchiseau de părerile oamenilor, nu e de mirare. Nu se gândeau decât să se ferească de vreo întâlnire cu polițiștii, să nu aibă aerul unor evadați și să ajungă la locul unde trebuiau să se adune cu toții.

După ce ieșiseră din tavernă, Harry Markel și Corty merseră prin cartier despărțiti, siguri fiind că străbătând strada vor ajunge la cheu. Întâlnindu-se la capătul ei, porniră împreună și tăiară drumul spre debarcader.

Cheul era aproape pustiu, foarte prost luminat de câteva becuri cu gaz. Niciun barcaz de pescuit nu intra și nici nu avea să intre înainte de două-trei ore. Fluxul nu se simțea încă. Barca nu risca deci să fie întâlnită când va traversa golful Cork.

— Pe aici, zise Corty arătând spre stânga, înspre partea unde se vedea o lumină a portului și, mai departe, pe o înălțime, farul care marca intrarea în Queenstown.

— Mai avem mult?... întrebă Harry Markel.

— Cinci-șase sute de pași.

— Dar nu-i văd nici pe John Carpenter, nici pe Ranyah Cogh...

— Poate că n-au putut răzbate în josul străzii ca să ajungă la cheu...

— Probabil că au trebuit să facă un înconjur... și nu vor întârzia...

— Poate că au și ajuns la debucader, zise Corty...

— Să mergem, rosti Harry Markel.

Și amândoi porniră, având grija să evite rarei trecători care se îndreptau spre cartierul de unde se auzea zgometul mulțimii aflate în preajma *Blue Fox*-ului.

După un minut, Harry Markel și însotitorul său se opriră pe cheu.

Ceilalți șase erau acolo, întinși în barca pe care o ținuseră tot timpul pe linia de plutire, chiar când mareea era foarte joasă. Astfel se putea ajunge la ea foarte ușor.

— Nu l-ați văzut pe John Carpenter, nici pe Ranyah Cogh? Întrebă Corty.

— Nu, răspunse unul din mateloți, care se ridică trăgând de parămă.

— Nu pot fi departe, zise Harry Markel. Să rămânem aici și să aşteptăm. Locul era întunecos și nu riscau să fie văzuți.

Se scurseră șase minute. Nici șeful de echipaj, nici bucătarul nu apărură. Faptul devinea îngrijorător. Fuseseră oare arestați? Nu se puteau gândi să-i părăsească. Și apoi, Harry Markel nu avea prea mulți oameni cu care să dea lovitura și la nevoie să lupte contra echipajului de pe *Alert*, dacă acesta nu se va lăsa surprins.

Se făcuse aproape nouă. Noaptea era foarte întunecoasă, sub un cer din ce în ce mai acoperit de nori joși și nemîșcați. Deși nu ploua, cădea la suprafața golfului un fel de burniță – împrejurare favorabilă pentru evadați, cu toate că vor avea oarecare dificultăți să descopere locul unde era ancorat *Alert*.

— Unde este corabia? Întrebă Harry Markel.

— Acolo, răspunse Corty, întinzând mâna spre sud-est.

Ce-i drept, atunci când barca se va apropiă, aveau să observe, fără îndoială, felinarul suspendat de straiul velei foc.

Cuprins de nerăbdare și neliniște, Corty făcu vreo 50 de pași spre casele de pe cheu, care aveau mai multe ferestre luminate. Se apropiie astfel de una din străzile pe unde trebuiau să se ivească John Carpenter și bucătarul. Când vedea venind vreun individ din acea direcție, Corty se întreba dacă nu era unul din ei, căci poate fuseseră nevoiți să se despartă. Atunci șeful de echipaj și-ar fi întâmpinat amicul, acesta neștiind pe unde s-o ia ca să găsească ambarcațiunea trasă la debocader.

Corty nu înainta decât cu mare prudentă, se strecura pe lângă ziduri, ciulind urechea la cel mai mic zgomot. În fiecare clipă puteau să răsără agenții. După ce scotocise în zadar tavernele, poliția își va continua cu siguranță cercetările în port și va controla bărcile legate de cheu.

În acel moment, Harry Markel și ceilalți, alarmați, crezură că norocul avea să se întoarcă împotriva lor.

În adevăr, la capătul străzii izbucni o larmă nemaipomenită. Un val de oameni se revârsă și se auziră strigăte și lovitură. Acolo un bec lumina colțul primelor case și locul era mai puțin întunecos.

Rămânând pe marginea cheului, Harry Markel putu să vadă ce se întâmpla. De altfel, Corty nu întârzie să se întoarcă, nedorind să ia parte la încăierare, unde risca să fie recunoscut.

În timpul vânzolelui, polițiștii arrestaseră doi oameni pe care-i țineau bine și-i duceau către cealaltă parte a cheului.

Cei doi se zbăteau și opuneau o vie rezistență agenților. Printre strigătele lor se amestecau tipetele altor douăzeci de indivizi care luau poziție pentru sau împotriva arestării. Era de presupus că acești doi oameni erau șeful echipașului și bucătarul.

La asta se gândiră Harry Markel și ai săi. Unul din ei bolborosea întruna:

— Au fost prinși... au fost prinși...

— Și cum să-i scoatem de-acolo? spuse altul din bandă.

— Culcați-vă la pământ! ordonă Harry Markel.

Măsura era prudentă, căci dacă John Carpenter și bucătarul erau în mâinile polițiștilor, aceștia vor bănuia că ceilalți nu puteau fi departe. Vor avea siguranță că n-au părăsit orașul. Și vor căuta până-n fundul portului. Vor fi cercetate navele ce se găsesc în radă, după ce li se va interzice să iasă

în larg. Nicio ambarcațiune, niciun vas de pescuit n-ar fi exceptate și evadații ar fi repede descoperiți. Harry Markel nu-și pierdu capul.

După ce bandiții se întinseră pe fundul bărcii, astfel ca să nu poată fi văzuți, trecură câteva minute care li se părură foarte lungi. Larma de pe cheu se înțeși. Indivizii prinși se mai împotriveau încă. Îi însoțeau huiduielile multimii și era limpede că ele nu se puteau adresa decât unor răufăcători de teapa celor din banda Markel. Din când în când, lui Harry i se păru că aude și recunoaște vocile lui John Carpenter și Ranyah Cogh. Erau duși către debarcader?... Oare poliștii știau că acolo, pe fundul unei ambarcațiuni, erau ascunși complicitii lor? Vor fi toți capturați și duși înapoi la închisoare, de unde nu vor mai scăpa a doua oară?...

În sfârșit, strigătele se potoliră. Patrula se îndepărta cu indivizii prinși pe strada *Blue Fox*-ului, îndreptându-se spre partea opusă a cheului.

Pentru moment, Harry Markel și ceilalți șapte nu mai erau amenințați. Acum ce era de făcut?... Șeful echipajului și bucătarul, arestați sau nu, nu erau acolo... Cu doi oameni mai puțin, în asemenea condiții de inferioritate, putea Harry Markel să-și pună planul în aplicare, să facă cu opt înși ceea ce era atât de periculos de făcut cu zece?... În tot cazul, trebuia să profite de barcă pentru ca să se îndepărteze, să ajungă într-un punct al golfului și să o ia apoi peste câmpuri. Înainte de a se hotărî, Harry Markel urcă pe debarcader.

Nevăzând pe nimeni de-a lungul cheului, se pregătea să sară în barcă și să pornească în larg, când deodată doi oameni apărură la colțul unei străzi ce se afla la dreapta celei pe care veniseră Corty și Harry Markel.

Erau John Carpenter și Ranyah Cogh. Ei se îndreptară cu pași grăbiți spre debarcader. Niciun polișist nu era, de altfel, pe urmele lor. Cei arestați erau doi mateloți care loviseră pe un al treilea chiar în taverna *Blue Fox*.

În câteva cuvinte, Harry Markel fu pus la curent. O patrulă tocmai barase strada, când șeful echipajului și bucătarul ajunseseră acolo, încât le-a fost imposibil să treacă și să ajungă la cheu pe această cale. Amândoi trebuiseră să se întoarcă din drum până la străduța și ea ocupată de poliști și să fugă apoi spre partea de sus a cartierului. De aici, întârzierea care era gata să compromită totul.

— Îmbarcare! Se mărgini să spună Harry Markel.

Într-o clipă, John Carpenter, Ranyah și el luară loc în barcă. Patru oameni se aflau în partea dinainte, cu vâslele pregătite. Parâma fu trasă. Șeful

echipajului ținea cârma, având lângă el pe Harry Markel.

Marea era în scădere. Cu refluxul care va dura o jumătate de oră, barca va avea timp să ajungă la ansa Farmar, care era la o distanță de cel mult două mile. Evadații vor sfârși prin a-l zări pe *Alert* ancorat, și nu era peste puțină să surprindă vasul, înainte ca acesta să se fi pus în stare de apărare. John Carpenter cunoștea golful Cork. Chiar la miezul acestei nopți întunecate, îndreptându-se către sud-sud-est, era sigur că va ajunge la Farmar. Desigur că se va zări atunci lumina regulamentară pe care orice navă o aprinde când se află ancorată într-un golf sau port.

În timp ce barca înainta, ultimele lumini ale orașului se pierdeau în negură. Nu se simțea niciun pic de vânt. Nicio hulă nu agita suprafața golfului. Calmul cel mai desăvârșit domnea probabil și în larg.

Douăzeci de minute după ce părăsise debarcaderul, barca se opri.

John Carpenter, ridicându-se într-o rână, zise:

— Lumina unui vas... colo...

O lumină albă strălucea la vreo 15 picioare deasupra apei, la o depărtare de o sută de stânjeni.

Barca, apropiindu-se la jumătate distanță, rămase nemîscată.

Nu încăpea nicio îndoială că această navă era *Alert*, pentru că, după informațiile primite, nicio altă corabie nu se găsea atunci ancorată în ansa Farmar. Trebuiau deci să o abordeze fără să atragă atenția. Probabil că echipajul se afla jos, pe această burniță. Dar, oricum, un om va fi de cart pe punte. Acesta nu trebuia să-i vadă sau să-i audă. Astfel încât așteptără, cu vâslele ridicate, să fie duși de curent până lângă bordul lui *Alert*.

În adevăr, în mai puțin de un minut, Harry Markel și ceilalți bandiți vor fi lângă coasta tribord. Ajunși pe nesimțite, nu le va fi greu să treacă peste copastie și să se descotorosească de matelotul de cart, înainte ca acesta să poată da alarma.

Corabia, bine ancorată, nu se mișca. Primul val al fluxului se făcu simțit fără însă a aduce vreo briză cu el. În aceste condiții, *Alert* prezenta prova spre intrarea în golf, iar pupa înspre fundul ansei Farmar, pe care-o închidea o limbă de pământ la sud-est. Acest cap trebuiau să-l încunjoare pentru a ajunge în larg și a porni spre ținta lor, prin canalul Saint George.

Venise momentul când, în noaptea neagră, barca va aborda nava dinspre tribord. La prova, deasupra punții, ardea doar felinarul suspendat de straiul arborelui trinchet și câteodată nici el nu se mai vedea, din cauza burniței din

ce în ce mai dese. Nu se auzea niciun zgomot, iar apropierea lui Harry Markel și alor lui nu atrase atenția matelotului de cart.

Cu toate acestea, bandiții crezură că prezența lor va fi semnalată. Probabil că un ușor clipocit ajunse la urechea matelotului, ai cărui pași se auziră de-a lungul copastiei. Silueta sa se desluși un moment pe dunetă; apoi, aplecându-se peste copastie, întoarse capul în dreapta și în stânga, ca un om care încearcă să vadă ceva...

Harry Markel și ceilalți se culcară pe băncile bărcii. Într-adevăr, însă, chiar în cazul că matelotul nu i-ar vedea, va zări totuși barca și-i va chema pe camarazii lui pe punte, fie numai pentru a amara ambarcațiunea în derivă. Aceștia vor încerca să-o prindă când se va apropiă și nu va mai fi posibil ca vasul să fie luat prin surprindere.

Ei bine, nici în acest caz Harry Markel nu va renunța la planurile sale. A pune mâna pe *Alert* era pentru el și ai lui o chestiune de viață și de moarte. Astfel încât nu se îndepărta. Vor sări pe punte, vor scoate cuțitele, și cum ei vor fi aceia care vor da primele lovitură, vor avea probabil toate avantajele. Dealtfel, împrejurările le erau favorabile. După ce rămase câteva momente pe dunetă, matelotul se întoarse la locul său de la prova. Nu chemă pe nimeni. Nici măcar nu zărise ambarcațiunea care luneca prin întuneric. După o clipă barca se lipi de flancul corăbiei și se opri în dreptul catargului mare, unde urcarea era mai ușoară, căci se puteau sluji de funiile velaturii.

Dealtfel, *Alert* nu se ridica decât cu șase picioare peste linia de plutire, care de abia depășea dublura de cupru a cocăi. În două sărituri, cățărându-se cu picioarele și cu mâinile, Harry Markel și ai săi se aflară pe punte.

Imediat ce barca fu legată pentru ca fluxul să n-o poată târî înapoi în golf, bandiții își băgară cuțitele în cingătoare – cuțite pe care putuseră să le fure după evadare. Corty fu primul care sări peste parapet. Ceilalți îl urmară cu atâta îndemânare și prudență, că marinarii de cart nici nu-i auzi, nici nu-i văzu. Tânărându-se apoi de-a lungul bordurilor, se strecurară spre prova. Matelotul sedea acolo sprijinit de cabestan, aproape adormit. John Carpenter fu acela care, ajungând primul, îi vârî cuțitul drept în piept.

Nenorocitul nu scoase niciun strigăt și, cu inima străpunsă, căzu pe punte unde, după câteva zvârcoliri, își dădu sufletul.

Cât despre Harry Markel și ceilalți doi, Corty și Ranyah Cogh, ajunseră la dunetă și Corty spuse în șoaptă: «Acum, căpitanul».

Cabina căpitanului Paxton ocupa sub dunetă unghiul dinspre babord. Se intra printr-o ușă ce se găsea în colțul careului ofițerilor. O fereastră dădea spre punte și o lumina; prin perdeaua acestei ferestre răzbătea licărirea lămpii suspendate în cercul ei dublu.

La acea oră, căpitanul Paxton încă nu se culcase. Își aranja hârtiile de bord în vederea plecării de a doua zi, odată cu mareea de dimineață, după sosirea pasagerilor săi. Deodată ușa cabinei se deschise brusc și, înainte de a vedea cine l-a atacat, căpitanul horcaia sub loviturile de cuțit ale lui Harry Markel, strigând «Ajutor!... ajutor!»....

De îndată ce aceste strigăte se auziră la postul echipajului, cinci sau șase mateloți săriră afară prin tambuchi.

Corty și ceilalți îi așteptau la ușă și pe măsură ce ieșeau erau înjunghiați, fără a fi avut timp să se apere.

În câteva minute, șase mateloți zăceau întinși pe punte. Răniți mortal, câțiva din ei scoteau strigăte de groază și durere. Dar aceste strigăte cine să le audă și cum să le vină vreun ajutor în fundul acestui golful de unde singur *Alert* se afla ancorat, în întunericul de nepătruns al nopții? Șase oameni și căpitanul nu alcătuiau tot echipajul. Trei sau patru trebuiau să mai fie în cabină de unde nu îndrăzneau să iasă.

Fură scoși, cu toată rezistența lor, și într-o clipă puntea se roși de sângele a unsprezece cadavre.

— Corpurile să fie aruncate în mare! strigă Corty. Și se pregăti să azvârle cadavrele peste bord.

— Oprește-te! îi zise Harry Markel. Fluxul le va duce în port. Să așteptăm mareea și ea îi va târî în larg.

VI

Stăpâni la bord

Lovitura reușise. Această primă parte a dramei se săvârșise, în toată oroarea ei, cu o îndrăzneală nemaipomenită.

După *Halifax*, Harry Markel era stăpân pe *Alert*. Nimeni nu va putea bănuia ce se petrecuse, nimeni nu va putea denunța crima comisă într-unul din porturile cele mai frecventate, la intrarea golfului Cork, unde se aflau numeroase vase care fac legătura între Europa și America.

Acum răufăcătorii nu se mai temeau de poliția engleză. Ea nu se va duce să-i caute la bordul lui *Alert*. Erau liberi să-și continue fărădelegile în

depărtatele regiuni ale Pacificului. În câteva ore vor fi trecut de canalul Saint George.

Este adevărat că atunci când vor sosi elevii de la *Antilian School*, pentru a se îmbarca pe *Alert*, a doua zi dimineața, nava nu va mai fi la cheu și-o vor căuta în zadar în golful Cork sau în portul Queenstown. Și când se va constata această dispariție, ce fel de explicație se va găsi?

Ce ipoteze le vor trece prin gând?... Căpitanul Paxton și echipajul său au fost oare forțați să plece, fără să-și aștepte pasagerii? Din ce cauză?... Nu timpul rău obligase vasul să părăsească Farmar... Briza din larg abia se făcea simțită în apropierea golfului... Corăbiile cu pânze erau imobilizate din lipsa vântului... Doar câteva nave cu aburi putuseră să intre și să iasă în ultimele 48 de ore... Încă în ajun, *Alert* fusese văzut în acest loc și să presupui că în timpul nopții a fost abordat, că a pierit într-o ciocnire fără să rămână o epavă, părea de neînchipuit.

Era deci de prevăzut că adevărul nu va ieși prea curând la lumină, ba poate chiar niciodată, afară de cazul când vreun cadavru regăsit pe țărm nu va dezvăluji misterul îngrozitorului masacru.

Dar era important pentru Harry Markel să părăsească repede locul de ancorare din ansa Farmar, ca *Alert* să nu mai fie acolo în zorii zilei. Dacă împrejurările îl vor favoriza, la ieșirea din canalul Saint George, în loc să apuce în direcția sud-vest spre Antile, *Alert* va merge spre sud. Harry Markel va avea grija să nu fie văzut de pe uscat și să se îndepărteze de drumurile maritime străbătute de obicei de navele care coboară spre Ecuator. În aceste condiții, avansul câștigat va împiedica găsirea vasului, în cazul când va fi trimisă o vedetă în căutarea sa. Nimic, de altfel, nu va da de bănuț lipsa căpitanului Paxton și a echipajului său de la bordul corăbiei tocmite de doamna Kethlen Seymour. Cauzele care au făcut-o să iasă în larg nu vor putea fi cunoscute, și cel mai bun lucru pentru a afla ceva va fi să se aștepte câteva zile, cel puțin.

În felul acesta, Harry Markel avea toate șansele de partea lui. Cei nouă oameni ai săi îi vor ajunge pentru a manevra nava cu ușurință. Erau, cum se știe, marinari foarte pricepuți și aveau o încredere absolută și justificată în căpitanul lor.

Astfel, toate se potriveau să asigure succesul acțiunii. Când, după câteva zile, corabia nu se va mai ivi în golful Cork, autoritățile vor fi convinse că, după ce ieșise în larg dintr-o pricina necunoscută, a pierit împreună cu

echipajul în plin Atlantic. Niciodată nu i-ar veni nimănuï în gând că evadații din închisoarea de la Queenstown au pus mâna pe navă. Poliția va continua să ancheteze și va cerceta și împrejurimile orașului. Districtul va fi supus unei supravegheri foarte minuțioase. Se va da alarma prin sate. Pe scurt, nu se va ivi nicio îndoială că această bandă de răufăcători va fi capturată în scurt timp.

E drept că ceea ce avea să agraveze situația era că împrejurările nu îngăduiau ridicarea imediată a ancorei.

În adevăr, vremea rămăsese aceeași și nici nu părea că se va schimba curând. Tot timpul burnița deasă continua să cadă din tavanul jos al cerului. Norii păreau să coboare până la suprafața apei. Din când în când, sclipirile farului de la intrarea golfului nu se mai zăreau deloc, în acest întuneric deplin, niciun vapor cu aburi n-ar încerca să intre sau să iasă din golf. Risca să eșueze, deoarece nu putea să vadă luminile de pe coastă și de pe canalul Saint George. Cât despre corăbiile cu pânze, ele rămăseseră probabil imobilizate la câteva mile în larg.

De altfel, marea era ca oglinda. Apele golfului abia-abia se încrețeau sub acțiunea mareei care urca. Pe bordajul lui *Alert* se auzea un clipocit ușor. Iar barca se legăna leneș la capătul parâmei.

— Nu e vânt nici cât să miște o frunză! exclamă John Carpenter, înjurând de mama focului.

Trebuia deci lăsat la o parte gândul unei eventuale plecări. Pânzele inerte ar fi atârnat de-a lungul catargelor și nava, dusă de flux, ar fi derivat de-a curmezișul golfului până în portul Queenstown. În general, când mareea începe să se facă simțită, apele din larg aduc puțină briză, și, chiar dacă suflă în direcție contrară, Harry Markel ar fi încercat să iasă. Șeful echipajului cunoștea destul de bine aceste locuri pentru a nu compromite mersul navei și, odată afară, *Alert* putea să se țină pe poziție până a se folosi de primele adieri ale vântului.

De câteva ori John Carpenter se cățără în arboradă. Poate că golful, adăpostit de faleze înalte, oprea vântul. Dar nu, sus, girueta marelui catarg rămânea nemîșcată.

Cu toate acestea, nu orice speranță era pierdută, chiar dacă vântul nu începea să bată înaintea zorilor. Era abia ora zece noaptea. După miezul nopții, mareea va schimba direcția currentului. În acel moment, profitând de reflux, Harry Markel nu va încerca să iasă în larg? Ajutat de bărci în care

vor vâsli toți oamenii, *Alert*, remorcat, va reuși oare să părăsească golful? Fără îndoială că Harry Markel și John Carpenter s-au gândit la această soluție. Dar ce se va întâmpla dacă nava se va imobiliza? Când pasagerii nu vor mai găsi vasul, ei se vor înapoia în port... Se va afla că *Alert* a plecat... Va fi căutat în golf... Si în cazul când căpitania portului ar trimite o salupă cu aburi pentru a-l ajunge dincolo de Roche-Point, în ce primejdie s-ar găsi atunci Harry Markel și banda sa?... Nava lor imobilizată ar fi recunoscută, abordată, cercetată. Ar însemna arestarea pe loc... Iar poliția ar afla de drama săngeroasă care costase viața căpitanului Paxton și a echipajului său!

După cum se vede, pericolul de a pleca era mare, deoarece n-aveau siguranță că *Alert* poate ține cursul; dar să rămână în golful Farmar era tot atât de primejdios. În această perioadă a anului lipsa de vânt se prelungeste câteodată mai multe zile.

În orice caz, trebuie luată o hotărâre.

Dacă vântul nu începea să bată în timpul nopții, dacă orice plecare era imposibilă, Harry Markel și ai săi vor trebui oare să părăsească nava, să ia barca, să ajungă în fundul golfului, să cutreiere câmpiiile cu speranța de a scăpa de cercetările poliției și după lovitura nereușită să încerce alta?... Poate, după ce se vor fi refugiat în vreo văgăună a litoralului în timpul zilei, să aștepte briza și, la căderea nopții, să se întoarcă la bord?... Dar dacă pasagerii, în dimineața următoare, vor găsi nava părăsită, atunci se vor întoarce la Queenstown. Si se vor trimite imediat oameni pentru a pune mâna pe *Alert* și a-l aduce în port.

Harry Markel, șeful echipajului și Corty se sfătuiau ce să facă, în timp ce ceilalți se adunaseră pe punte.

— Blestemată briză!... repeta John Carpenter. Ai prea multă când nu vrei și nu destulă când ai nevoie!

— Si dacă fluxul nu aduce vânt, spuse Corty, acesta nu va bate nici dinspre uscat, odată cu refluxul...

— Si barca va sosi mâine dimineață cu pasagerii!... exclamă șeful echipajului. Trebuie să-i așteptăm?

— Cine știe, John?...

— La urma urmelor, zise John Carpenter, nu sunt decât vreo zece... după cum scria în ziar... niște băieți cu profesorul lor!... Am știut să scăpăm de echipajul de pe *Alert* și vom ști tot aşa de bine să...

Corty clătină din cap, nu pentru că l-ar fi dezaprobat pe John Carpenter, dar crezu că trebuie să-l prevină:

— Ceea ce a fost ușor noaptea va fi mai puțin ușor ziua... și apoi, acești pasageri vor fi aduși de oameni din port care-l cunosc poate pe căpitanul Paxton! Ce să le răspunzi când vor întreba de ce nu se află la bord?...

— Li se va spune că a plecat pe uscat, replică șeful echipajului... Băieții se vor îmbarca... barca lor se va întoarce la Queenstown... și... atunci...

Era limpede că pe țărmul pustiu, în momentul când nu se va zări nicio navă în golf, bandiții i-ar omorâ cu ușurință pe pasageri. Nu vor da înapoi de la o nouă crimă... Domnul Patterson și tinerii săi însoțitori vor fi masacrați fără a avea timp să se apere, cum se întâmplase și cu oamenii de pe *Alert*.

După obiceiul său, Harry Markel îi lăsa pe ceilalți să vorbească. Chibzuia ce era de făcut în această situație atât de primejdioasă, care-l punea în imposibilitate să iasă în larg. Nu va ezita; dar poate că ar fi bine să aștepte noaptea următoare... încă douăzeci de ore... și apoi, exista o gravă complicație: în cazul când căpitanul Paxton era cunoscut de unul din ei, cum s-ar putea explica absența lui în chiar ziua, s-ar putea spune chiar la ora, când *Alert* trebuia să plece? Nu.

Cel mai bine era ca timpul să-i permită să înalțe pânzele și să se îndepărteze în timpul noptii, cu vreo douăzeci de mile spre sudul Irlandei. Avea într-adevăr un mare ghinion că nu o putea lua din loc, pentru a se sustrage urmăririi.

În definitiv, poate trebuia numai să aibă răbdare. Încă nu era unsprezece. O modificare a condițiilor atmosferice nu se va produce oare înaintea zorilor? Da, poate, cu toate că Harry Markel și acești oameni ai mării, obișnuiți să cunoască timpul, nu întrevedeau niciun semn favorabil. Negura persistentă îi îngrijora pe drept cuvânt. Ea indica o atmosferă lipsită de orice electricitate, una din acele «vremi putrede», cum spun marinarii, de la care nu este nimic de sperat și care poate dura mai multe zile.

Oricum, pentru moment, singurul lucru pe care-l puteau face era să aștepte, și asta fu tot ce spuse Harry Markel. La timpul potrivit va decide dacă e bine sau nu să părăsească nava și să se refugieze într-un loc oarecare pe țărmul ansei Farmar, cu scopul de a fugi peste câmpuri. În tot cazul, bandiții se vor aproviza cu alimente, după ce vor fura din sertarul căpitanului și din bagajele mateloșilor toți banii pe care-i vor găsi. Vor îmbrăca hainele aflate în postul echipajului – ținută mai puțin suspectă decât

cea actuală a evadaților din Queenstown. Astfel, având bani și hrană, cine știe dacă nu vor reuși să-i însele pe polițiștii care-i urmăreau și să se îmbarce în vreun port al Irlandei, pentru a se pune la adăpost într-o altă regiune de pe continent?

Deci mai aveau timp cinci-șase ore înainte de a lua o hotărâre. Harry Markel și banda sa, urmăriți de agenți, ajunseseră rupti de oboseală la bordul lui *Alert*. Totodată erau și morți de foame. Așa că, imediat ce deveniră stăpâni pe navă, prima lor grija fu să-și procure ceva de mâncare.

Cel în mod normal însărcinat cu această treabă era Ranyah Cogh. El aprinse un felinar, cercetă bucătăria, apoi cambuza situată sub careu, la care ajungeai printr-un tambuchi. De altfel, cala fiind aprovizionată din belșug, în vederea unei călătorii dus și întors, ar fi rezistat și până în mările Pacificului.

Ranyah Cogh găsi tot ce avea nevoie pentru a potoli foamea tuturor ca și setea lor, căci rachiul, whiskyul și ginul nu lipseau.

După ce se ospătară, Harry Markel, care luase parte la masă, dădu ordin lui John Carpenter și celorlalți să-și schimbe hainele, punând costumele marinariilor ale căror cadavre zăceau pe punte. Apoi vor merge să doarmă pe undeva, urmând să fie treziți dacă vor trebui să înalțe pânzele și să ridice ancora.

Cât despre Harry Markel, el nu se gândeau la odihnă. Ceea ce-i părea urgent era să consulte hârtiile de bord unde, fără îndoială, va putea găsi anumite informații. Intră deci în cabina căpitanului, aprinse lampa, deschise sertarele cu cheile luate din buzunarele nenorocitului Paxton; apoi, după ce scoase diverse hârtii, se aşeză în fața mesei, păstrând sângele rece de care dăduse de atâtea ori dovadă în cursul vieții sale aventuroase.

Aceste hârtii, cum e lesne de înțeles, erau în perfectă ordine, deoarece plecarea urma să se facă a doua zi. Cercetând registrul echipajului, Harry Markel putu să se convingă că toți mateloții fuseseră prezenți când atacase nava. Nu era deci de temut ca unii din ei, aflați la corvoadă sau în permisie la Queenstown, să revină la bord. Echipajul fusese masacrat până la ultimul om.

Harry Markel, verificând registrele, constată de asemenea că, în ceea ce privește carnea conservată, legumele uscate, pesmeții, sărăturile, făina etc., vasul era aprovizionat pentru cel puțin 3 luni de navigație. Cât despre suma de bani pe care o conținea casa de fier a cabinei, ea se ridică la 600 de lire.

Acum, Harry Markel se gândi că trebuie să cunoască drumurile făcute de căpitanul Paxton cu *Alert*. În adevăr, era important ca nava să nu fie dusă în porturile în care făcuse escale și unde comandantul putea fi cunoscut. Cu voința lui de a prevedea totul, Harry Markel nu era omul care să nu fie de o extremă prudență.

Cercetarea registrelor îl puse la curent cu ce dorea să afle. *Alert* era o navă de 3 ani, construită la Birkenhead, pe șantierele Simpson & Co. Nu făcuse până acum decât două călătorii în India, cu destinația Bombay, Ceylon și Calcutta, de unde se întorsese direct la Liverpool, portul său de origine. Cum nu fusese niciodată în mările Pacificului, Harry Markel putea fi complet liniștit din acest punct de vedere. La nevoie avea să treacă acolo drept căpitanul Paxton.

De altfel, din călătoriile anterioare ale căpitanului, relatate în jurnalul de bord, reieșea că nu fusese niciodată în Antile. Doamna Kethlen Seymour îl alesese pentru a-i duce pe elevii bursieri de la *Antilian School* și *Alert* fusese închiriat pentru asta la recomandarea făcută de un corespondent stabilit la Liverpool și care garanta atât pentru navă cât și pentru căpitan.

La douăsprezece și jumătate noaptea, Harry Markel, ieșind din cabină, se urcă pe dunetă unde-l întâlni pe John Carpenter.

— Tot nicio adiere? întrebă el.

— Tot, răspunse șeful echipajului, și niciun semn ca timpul să se schimbe.

În adevăr, aceeași burniță căzând din norii groși, nemîșcați de la un orizont la altul, același întuneric pe suprafața golfului și mereu aceeași liniște pe care nu o întrerupea nici măcar cel mai ușor clipocit al curentului. Era în perioada mareelor de sfârșit și început de pătrar de lună, care sunt foarte slabe în această epocă a anului. Fluxul se propagă cu încetineală prin cheile înguste până la Cork și nu urcă decât două mile pe fluviul Lee.

Or, în această noapte, marea trebuia să rămână staționară până la trei dimineață și abia atunci va putea fi simțit refluxul.

Desigur că John Carpenter avea destule motive să blestemem ghinionul. Cu mareea în scădere, oricât de slabă ar fi fost briza și din orice direcție ar fi bătut, *Alert* ar fi putut ridica pânzele, încconjura limba de pământ a golfulețului Farmar și intra în strâmtoire. Apoi, executând o mică înaintare, s-ar fi găsit înainte de răsăritul soarelui în largul golfului Cork... Dar nu! El sta pe loc, ancorat, nemîșcat ca o geamandură sau un corp mort și nu era

nicio speranță de a putea pleca în asemenea condiții!... Deci trebuiau să aștepte, stăpânindu-și cu greutate nerăbdarea, și slabă nădejde ca situația să se schimbe când soarele se va revârsa pe înălțimile ansei Farmar.

Două ore trecură. Nici Harry Markel, nici John Carpenter, nici Corty nu se gândiseră să se odihnească o singură clipă, în timp ce ceilalți dormeau în cea mai mare parte, întinși pe lângă bastingaj. Aspectul cerului nu se schimba deloc. Norii rămâneau nemișcați. Dacă din când în când se simțea o boare de vânt din larg, ea înceta imediat și nimic nu arăta că briza trebuia să înceapă, fie dinspre mare, fie dinspre uscat.

La ora trei și douăzeci și șapte, când primele luciri ale soarelui începeau să albească zarea la răsărit, barca de la capătul parâmei, împinsă de reflux, izbi coca lui *Alert*, care nu întârzie să se rotească pe ancoră și prezintă pupa spre larg.

Puteau încă spera ca marea în scădere să aducă puțin vânt din nord-vest, ceea ce ar fi permis navei să pornească și să intre în canalul Saint George; dar această speranță se spulberă curând. Noaptea se sfârșea fără să existe vreo posibilitate de a ridica ancora. Acum trebuiau să vadă cum să scape de cadavrele de pe punte. Înainte, John Carpenter voia să se asigure dacă un vârtej nu-i va opri în mijlocul ansei Farmar. Împreună cu Corty, coborî în barcă și urmări curentul care mergea către limba de pământ ce separă Farmar de golf, deoarece refluxul antrena apele în această direcție.

Barca reveni, se așeză de-a lungul bordului în dreptul arborelui mare și pe rând fură depuse în ea corpurile mateloșilor. Apoi, pentru mai multă prevedere, le transportară în cealaltă parte a capului, unde curentul nu putea să le arunce pe plajă. Aici John Carpenter și Corty le aruncară unul după altul în acea apă liniștită, al cărei clipocit abia se auzea. Cadavrele se scufundară mai întâi, apoi reveniră la suprafață și, prinse de reflux, fură duse să se piardă în larg, în adâncurile mării.

VII

Corabia cu trei catarge Alert

Alert, corabie cu trei catarge, de 450 de tone, construită, cum s-a mai spus, pe șantierele Birkenhead, căptușită și asamblată cu aramă, înregistrată cu numărul unu la Biroul Veritas, arborând pavilionul britanic, se pregătea să facă a treia sa călătorie.

După ce, la primele două traversări, trecuse Atlanticul, ocolise sudul Africii și străbătuse Oceanul Indian, de data aceasta urma să ia direcția sud-vest cu destinația Antile, pe contul doamnei Kethlen Seymour. *Alert*, ținând bine la drum și manevrând ușor velele, poseda calități remarcabile de clipper de mare viteză, în orice împrejurare, și nu avea nevoie de mai mult de trei săptămâni ca să străbată distanța care desparte Irlanda de Antile, dacă imobilizările din cauza lipsei de vânt nu-i vor prilejui întârzieri.

De la prima sa călătorie, *Alert* l-a avut comandant pe căpitanul Paxton, secund pe locotenentul Davis și un echipaj de nouă oameni, suficient să manevreze o corabie de acest tonaj. După a doua traversare de la Liverpool la Calcutta, acest echipaj nu suferise nicio schimbare, având aceiași ofițeri și aceiași mateloți. Cei ce lucraseră pe navă până atunci aveau să lucreze și în timpul acestei călătorii din Europa în America. O încredere absolută trebuia acordată căpitanului Paxton, excelent marinar, conștiincios și prevăzător, despre care doamna Kethlen Seymour promise cele mai bune referințe. Tinerii pasageri și mentorul lor ar fi găsit la bordul lui *Alert*, în vederea acestei destinații, tot confortul și de asemenea toată siguranța pe care o puteau dori familiile lor. Drumul dus și întors urma să se facă în timpul sezonului favorabil, și absența celor nouă elevi ai școlii *Antilian* nu putea dura mai mult de două luni și jumătate.

Din nenorocire, *Alert* nu mai era sub comanda căpitanului Paxton. Echipajul fusese masacrat în golfulețul Farmar, unde era ancorată nava. Iar corabia se găsea în mâinile piraților de pe *Halifax*. În zorii zilei, Harry Markel și John Carpenter examinară în amănunțime nava pe care o stăpâneau. Din prima ochire își dădură seama de calitățile ei navale: zveltețea formelor, excelentul traseu al liniei sale de plutire, supletea provei, degajarea pupei, înăltîmea catargelor, larga încrucișare a vergilor, pescajul adânc care-i permitea o mare suprafață de velă. Era sigur că pe un vânt slab chiar, dacă ar fi plecat în ajun la ora nouă, ar fi trecut canalul Saint George în timpul nopții și dis-de-dimineață ar fi ajuns la vreo treizeci de mile de coastele Irlandei.

Când se făcu ziuă, cerul era acoperit de un plafon de nori joși, sau mai degrabă de cețuri, pe care puțin vânt le-ar fi risipit în câteva minute. Negurile și apa se confundau între ele la o distanță mai mică de trei cabluri de *Alert*. În lipsa vântului, această ceață umedă se va topi oare când soarele

va bate mai tare? Era îndoiefulnic. Dealtfel, plecarea fiind imposibilă, Harry Markel era mulțumit că ceața făcea nava invizibilă acolo unde era ancorată.

Dar nu rămase astfel. Spre ora șapte, și fără să se fi simțit vreo suflare de vânt nici dinspre uscat, nici dinspre larg, negurile începură să se risipească sub influența razelor solare, ceea ce anunța o zi călduroasă, pe care vântul nu o va răcori. Curând golful se desprinse din ceață.

La două mile de Farmar apăru toată priveliștea portului Queenstown, iar mai departe se zăreau și primele case ale orașului. În fața portului se vedea anorate ici, colo, numeroase corăbii, care din cauza lipsei vântului se găseau în imposibilitate de a ieși în larg. Atâtă timp cât *Alert* era pierdut în negură, Harry Markel și tovarășii săi nu erau expuși la nicio primejdie rămânând la bord. Dar când începură să se risipească cețurile, nu era mai prudent să debarce și să se refugieze pe uscat? Într-o oră sau două nu vor trebui să primească pe pasagerii lui *Alert*, de vreme ce, după informațiile din ajun, călătorii ajunseseră la Queenstown? Va mai fi timp, când vor debarca pe malul ansei Farmar, să mai poată fugi pe uscat?

John Carpenter, Corty și ceilalți se strânseră, în acest moment, în jurul lui Harry Markel, aşteptând doar un ordin pentru a îmbarca proviziile în barcă. Cu ajutorul vâslelor ar fi ajuns în scurt timp la plaja din fundul golfului.

Dar la întrebarea pusă de șeful de echipaj, Harry Markel se mulțumi să răspundă:

— Suntem la bord și rămânem aici.

Oamenii, având încredere în el, tăcură mâlc. Fără îndoială, Harry Markel avea motivele lui să vorbească în felul acesta.

Între timp, golful se animă puțin. În lipsa corăbiilor, câteva vaporășe cu aburi se pregăteau să ridice ancora. Cinci sau șase şalupe navigau de la o navă la alta, intrau în port sau ieșeau, lăsând în urma lor o lungă dără de spumă. Niciuna din ele nu se îndrepta însă spre golfului Farmar. Deci nu era nimic de temut pentru *Alert*.

Către ora opt însă trebuiră să fie cu ochii în patru. Un vas pătrunse în golf și se îndrepta către intrarea în Farmar, apoi o luă la dreapta ca și cum ar fi căutat un loc de ancorare, nu de parte de *Alert*. Nava avea oare intenția să arunce ancora în această parte, în loc să se ducă spre debarcaderele din Queenstown? Si era numai o oprire de câteva ore, sau va sta câteva zile? Desigur că ambarcațiunile din port nu vor întârzia s-o acosteze și acest du-te-vino ar fi putut avea urmări supărătoare pentru Harry Markel și banda sa.

Vasul cu pricina, sub pavilion britanic, era unul din acele mari cargoboturi care, după ce transportase cărbuni în coloniile engleze, revinea încărcat cu grâu sau nichel.

Între timp, după ce trecuse de capul golfulețului, nu mai înainta decât cu o viteză mică. Harry Markel se întreba dacă se va opri sau dacă va manevra pentru a intra în Farmar.

Concordia, căci i se distingea bine numele, evident că nu voia să ajungă, în linie dreaptă, în portul Queenstown. Din contră, se apropi de *Alert* și se opri când distanța până la el ajunsese de o sută de metri. Totuși nimic nu arăta că ar face pregătiri să arunce ancora în acest loc. Ce voia căpitanul de pe *Concordia*? De ce făcea aceste manevre?... Îl recunoscuse oare pe *Alert* sau îi citise numele pe tabla de la pupa corăbiei? Avusese oare relații cu căpitanul Paxton și voia să ia contact cu el? Avea să coboare oare una din bărcile sale și să vină la bordul corăbiei?

Nu este greu de înțeles cât de îngrijorați erau Harry Markel, John Carpenter, Corty și complicitii lor. Desigur că ar fi fost mai bine dacă ar fi părăsit nava în timpul nopții, de vreme ce nu putuseră să iasă în larg, și să se răspândească prin câmpii, spre a ajunge într-un colț al districtului mai sigur decât împrejurimile Queenstown-ului, unde agenții poliției trebuiau să fie în urmărirea evadaților.

Acum era prea târziu.

Totuși, Harry Markel, ferindu-se să se arate pe dunetă, stătea în ușa careului în aşa fel încât să fie ascuns de balustradă.

În acest moment, *Alert* fu chemat în acești termeni de unul din mateloții *Concordiei*:

— Hei! Careva de pe *Alert*!.. Căpitanul este la bord?

La această întrebare, Harry Markel nu se grăbi să răspundă. Nu încăpea nicio îndoială că era căutat căpitanul Paxton de care *Concordia* avea nevoie.

Dar aproape imediat o a doua întrebare fu lansată de portavoce:

— Cine comandă pe *Alert*?

Era evident că nu cunoșteau decât numele corăbiei și nu știau cine o comandă.

Deci, într-o anumită măsură, Harry Markel putea fi liniștit. Apoi, deoarece o tacere prea îndelungată putea să pară suspectă, întrebă și el la rândul său, după ce se urcă pe dunetă:

— Cine comandă pe *Concordia*?

— Căpitanul James Brown! răsunse chiar căpitanul, care se afla pe pasarelă și putea fi recunoscut după uniformă.

— Ce dorește căpitanul James Brown?... întrebă Harry Markel.

— Știți cumva dacă nichelul este în creștere sau în scădere la Cork?

— Spuneți că-i în scădere și va pleca... sugeră Corty.

— În scădere, răsunse Harry Markel.

— Cu cât?

— Trei șilingi și șase pence... suflă Corty.

— Trei șilingi și șase pence... repetă Harry Markel.

— Atunci... nu este nimic de făcut aici, răsunse James Brown.

Mulțumesc, căpitane.

— La dispoziția dumneavoastră!

— N-aveți niciun comision pentru Liverpool?

— Nu.

— Călătorie bună lui *Alert*!

— Călătorie bună *Concordiei*!

După ce James Brown obținu aceste informații – vă dați seama cât te puteai bizui pe ele – *Concordia* manevră pentru a ieși din ansa Farmar. Cum ajunse dincolo de cap, mări viteza și luă direcția Liverpool, spre nord-est.

În acest moment, John Carpenter făcu această observație:

— Drept mulțumire că l-am informat atât de exact despre cursul nichelului, căpitanul *Concordiei* ar fi putut cel puțin să ne remorcheze și să ne scoată din acest golf blestemat!

Dealtfel, chiar dacă ar fi început să bată vântul, era prea târziu pentru a le fi de folos. Acum se iscăse o mare mișcare între Queenstown și strâmtoare. Bărci de pescari se încrucișau, și câteva din ele se pregăteau să întindă plasele în spatele limbii de pământ, la câteva cabluri distanță de navă. Astfel că Harry Markel și ceilalți bandiți nu se arătară, din precauție, pe punte. De fapt, dacă *Alert* ar fi plecat înainte de sosirea pasagerilor, care erau așteptați dintr-o oră într-alta, această plecare neașteptată ar fi părut suspectă. Cel mai bun lucru era să nu iasă din golful să înainte de lăsarea nopții, admitând că acest lucru ar fi fost posibil.

După cum se vede, situația era dintre cele mai îngrijorătoare: se aprobia momentul când mentorul grupului de bursieri și tinerii săi tovarăși de călătorie se vor îndrepta spre bordul lui *Alert*.

Nu trebuie uitat că plecarea era fixată pentru 30 iunie de către doamna Kethlen Seymour, în acord cu directorul școlii *Antilian*. Și era ziua de 30 iunie. Domnul Patterson, debărcat în seara din ajun, nu va voi să piardă nicio clipă. Ca om pe cât de meticulos pe atâta de punctual, nu-și va permite nici măcar să viziteze Cork sau Queenstown, cu toate că nu cunoștea niciunul din aceste două orașe. După o noapte în care se va fi odihnit de oboseala traversării, se va scula, va trezi pe toată lumea, va merge în port unde și se va arăta locul unde *Alert* este ancorat, și o singură ambarcațiune va fi suficientă să-i ducă acolo.

Desigur că Harry Markel se gândeau la toate acestea, cu toate că nu știa ce fel de om era domnul Patterson. Având grija să nu apară pe dunetă, de teamă să nu fie zărit de pescari, supravegheau totuși cu atenție golful Cork. Prin hubloul din spate al careului, Corty și el, cu luneta la ochi, urmăreau orice mișcare în port, unde deslușeau perfect cheiurile și casele care se aflau la două mile distanță. Cerul se înseninase complet. Soarele se înălța pe zarea senină de unde alungase ultimele cățuri. Dar nicio urmă de vânt, nici măcar în larg, și semnalele semafoarelor indicau o mare foarte liniștită.

— Hotărât lucru, exclamă John Carpenter, ca închisoare era preferabilă cea din Queenstown! Cel puțin de-acolo am putut evada... În timp ce de aici...

— Așteaptă, îi răspunse Harry Markel.

Puțin înainte de ora zece și jumătate, Corty apăru în ușa dunetei și zise:

— Cred că am zărit o barcă cu vreo zece persoane, care tocmai a plecat din port...

— Trebuie să fie pasagerii! exclamă șeful echipajului.

Harry Markel și dânsul intrară îndată în careu și priviră cu luneta barca semnalată de Corty.

Curând nu mai era nicio îndoială că această ambarcațiune se îndrepta spre *Alert*, ajutată fiind de curentul mareei în scădere. Era condusă de doi mateloți și un al treilea se afla la cărmă. În mijloc și în spate ședeau zece persoane, printre care se observa un anumit număr de colete și valize. Fără doar și poate, erau pasagerii lui *Alert*, care veneau să urce la bord. Sosise momentul decisiv care putea nărui tot ce pusese la cale Harry Markel!

Situația depindea de eventualitatea ca domnul Patterson sau unul dintre tineri să-l fi cunoscut pe căpitanul Paxton. Părea prea puțin probabil, însă, și pe acest lucru s-a bizuit Harry Markel pentru punerea în aplicare a planului

său. Dar nu s-ar fi putut ca marinarii din port care conduceau barca să-l fi cunoscut pe comandanțul lui *Alert*? Și ce vor spune aceștia când el, Harry Markel, se va prezenta în locul lui Paxton?...

Trebuia, totuși, să se țină seama că *Alert* venea pentru prima oară să facă escală în portul Queenstown sau, mai bine-zis, în golful Cork. Căpitanul său va fi coborât pe uscat pentru a îndeplini formalitățile impuse oricărei nave la sosirea și la plecarea ei, nu-ncăpea îndoială. Dar se putea admite, fără a te iluziona prea mult, că marinarii bărcii nu s-au întâlnit cu el la Queenstown.

— În orice caz, zise John Carpenter, terminând discuția avută cu ceilalți bandiți în această privință, să nu-i lăsăm pe marinari să urce la bord...

— Așa e mai prudent... zise Corty. Vom da noi o mână de ajutor, la urcarea bagajelor...

— Fiecare la postul său, comandă Harry Markel.

Și, înainte de toate, luă măsura de precauție de a face să dispară barca pe care o furaseră în ajun pentru a veni la golful Farmar. Ambarcațiunile de pe *Alert* vor fi suficiente pentru ei, dacă trebuiau să fugă. Cu câteva lovitură de topor sparseră barca și o scufundăram.

Apoi Corty merse în față, gata să arunce o parămă, îndată ce ambarcațiunea se va apropiă.

— Să fim curajoși, îi spuse John Carpenter lui Harry Markel, trebuie să facem față primejdiei...

— Am mai trecut noi prin primejdii... și vom mai avea de înfruntat și altele, John!

— Și am scăpat totdeauna cu bine, Harry!... La urma urmelor, nu poți fi spânzurat de două ori... E adevărat că este prea mult și o singură dată!

Între timp, ambarcațiunea se apropiă, ținându-se la mică distanță de țărm, în așa fel încât să intre în Farmar prin partea dinăuntru a limbii de pământ care îl apără. Se găsea acum la o depărtare de circa o sută de stânjeni. Se puteau distinge bine fețele pasagerilor.

Situația avea să se decidă în câteva momente. Dacă lucrurile se vor desfășura cum dorea și spera Harry Markel, dacă dispariția căpitanului Paxton nu va fi constatată, va acționa după împrejurări. După ce îi va primi pe bursierii doamnei Kethlen Seymour așa cum se cuvenea, cum ar fi făcut-o căpitanul lui *Alert*, îi va instala, fără ca lor să le vină în minte să părăsească bordul.

În adevăr, văzând că, în lipsa vântului, corabia nu va putea ridica ancora, poate că domnul Patterson și tinerii elevi vor cere să fie duși înapoi la Queenstown. Probabil că nu avuseseră timp să viziteze nici zona industrială, nici cartierul maritim și, de vreme ce aveau răgaz, era posibil ca ei să facă o asemenea propunere.

Aceasta ar fi constituit o adevărată primejdie, care trebuia evitată. Căci, după ce-și va lăsa pasagerii la bord, barca se va întoarce în port și va trebui ca una din ambarcațiunile lui *Alert* să-i ducă înapoi, ambarcațiune pe care se vor găsi doi sau trei oameni ai lui Harry Markel.

Or, nu era de temut ca agenții poliției, care cercetaseră fără rezultat tavernele din cartier, să-și continue cercetările pe străzi și pe cheuri?... Dacă unul din evadați era recunoscut, totul ar fi fost descoperit... O șalupă cu aburi ar pleca imediat în golfulে Farmar cu o patrulă de polițiști, agenții ar pune mâna pe *Alert* și toată banda ar recădea în mâinile lor...

De aceea, când pasagerii vor fi la bord, nu li se va mai permite să debarce, chiar dacă întârzierea plecării s-ar prelungi cu câteva zile. Dealtfel, chiar în noaptea care vine, cine știe dacă Harry Markel nu va reuși să scape de ei, cum a scăpat de căpitanul Paxton și de echipajul său?...

Harry Markel dădu apoi ultimele dispoziții. Oamenii săi nu trebuiau să uite că nu mai erau pirății de pe *Halifax* sau evadații din închisoarea de la Queenstown... că erau acum marinarii de pe *Alert*, cel puțin pentru această zi. Vor trebui să se controleze, să nu scoată niciun cuvânt imprudent, să aibă aerul unor marinari cinstiți, să aibă «înțintă» cum a spus John Carpenter, să facă onoare generoasei doamne Kethlen Seymour!... Toți înțeleseră bine rolul ce-l aveau de jucat. În aşteptare și până-n momentul când ambarcațiunea avea să plece înapoi, li se dădu ordin să se arate la față cât mai puțin posibil... Trebuiau să rămână în postul echipajului... Șeful de echipaj și Corty vor face față singuri la îmbarcarea bagajelor și instalarea pasagerilor.

Cât despre gustarea de dimineață, ea avea să fie servită în careul ofițerilor – o gustare bună, pe care o furniza cambuza lui *Alert*. Asta era treaba lui Ranyah Cogh și el își propuse să-i uimească pe toți prin talentele lui culinare.

Sosise momentul să se poarte cum ar fi făcut-o căpitanul Paxton și echipajul său. Barca se afla la numai câțiva stânjeni, și cum nu se putea ca

nimeni să nu fie pe punte pentru a-i primi pe pasageri, Harry Markel se îndreptă spre scara de frânghie de la tribord.

E de la sine înțeles că îmbrăcuse uniforma nefericitului căpitan și că toți însotitorii săi purtau hainele găsite în postul echipajului. *Alert* fu chemat de către marinarii ambarcațiunii și Corty aruncă o parămă care fu agățată cu cangea, apoi adusă spre prova. Tony Renault și Magnus Anders, cățărându-se primii pe scara de frânghie, săriră pe punte. Camarazii lor îi urmară. Apoi fu rândul domnului Horatio Patterson, pe care John Carpenter îl ajută foarte respectuos să treacă parapetul.

Începură imediat și transbordarea bagajelor, mici valize ușoare și care nu cereau sforțări; totul se făcu în câteva clipe.

Marinarii din barcă nu urcară, aşadar, la bord. Plătiți de domnul Patterson de la care primiră și un bacșis bun, ei întoarseră și luară drumul înapoi spre port.

În acest moment, mentorul, corect ca întotdeauna, se înclină întrebând:

— Căpitanul Paxton?...

— Eu sunt, domnule, răspunse Harry Markel.

Domnul Patterson salută din nou plin de politețe și adăugă:

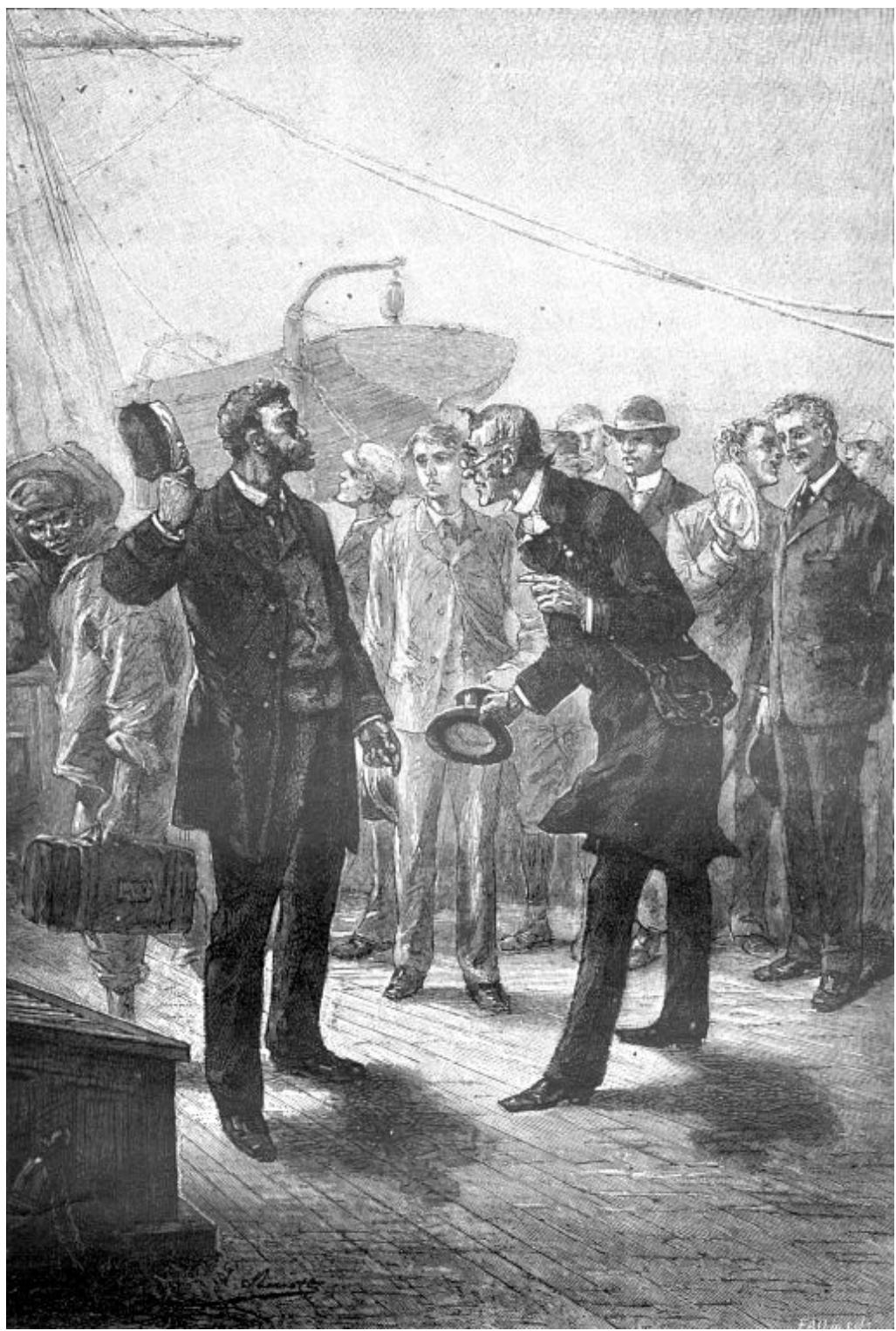
— Căpitane Paxton, am onoarea să vă prezint pe elevii de la *Antilian School* și să vă exprim asigurarea deplinei mele considerațiuni și cele mai respectuoase omagii...

— Semnat Horatio Patterson, murmură la urechea lui Louis Clodion mucalitul Tony Renault, care salută împreună cu toți camarazii săi pe căpitanul navei *Alert*.

VIII

La bord

Drumul domnului Patterson și al elevilor de la *Antilian School* se făcuse în bune condițiuni. Îi interesaseră cele mai mici întâmplări din cursul călătoriei. Un adevărat

stol de păsări scăpate din colivie – păsări perfect domesticite, însă, și care trebuiau să se întoarcă! Și toate acestea nu erau decât începutul.

Desigur că acești tineri nu erau la prima lor călătorie cu trenul sau cu vaporul. Toți trecuseră chiar și Oceanul Atlantic, când au sosit în Europa, venind din Antile. Dar a spune că marea nu mai avea secrete pentru ei, asta nu! Dealtfel, abia își mai amintea de acea traversare. Cel mai în vîrstă dintre ei avea cel mult vreo zece ani când pusese piciorul pe pământul Angliei. Călătoria la bordul lui *Alert* va fi deci ceva nou. Cât despre mentor, era pentru prima oară când se aventura pe întinderea perfidului element, spre marea lui satisfacție. *Hoc erat in votis*¹⁴, repeta el, la 1800 de ani după Horațiu.

Coborând din tren la Bristol, micul grup luase la cinci dimineață pachebotul care efectua serviciul regulat între Anglia și Irlanda, pe o distanță de circa 200 de mile.

Aceste pacheboturi sunt nave elegante, bine amenajate, rapide, ajungând să parcurgă 17 mile pe oră. Timpul era frumos. Se simțea numai o briză ușoară. De obicei, intrarea în canalul Saint George, imediat după ce depășeai Milford Haven și capurile Țării Galilor, este anevoieasă. E adevărat că asta însemna aproape jumătatea drumului, dar pasagerii aveau de suferit de obicei încă o jumătate de zi. De data aceasta ei se simțea ca într-o plimbare cu iahtul pe apele liniștite ale lacului Lomond sau Katrine în țara lui Rob Roy, în plină Scoție.

Domnul Horatio Patterson nu suferise de rău de mare pe canalul Saint George și avea cele mai bune speranțe și pentru viitor. Ascultându-l, de altfel, reieșea că un om bine clădit, prudent și energetic n-avea de ce să se teamă de răul de mare.

— Este o chestiune de voință, repeta el, și nu altceva!

În plină formă atât trupește cât și sufletește, mentorul și laureații sosiră în portul Queenstown. Era vădit că nu vor avea timp să viziteze acest oraș și nici Cork, metropola lui.

Cum era de înțeles, toți simțea cea mai vie dorință să se găsească la bordul lui *Alert*, să pună piciorul pe această corabie închiriată anume pentru ei – mai bine-zis un iaht de agreement – să-și ia în primire cabina, să se plimbe pe punte, la prova sau la pupa, să intre în relații cu căpitanul Paxton și echipajul său, să ia prima masă în careu, să asiste la toate manevrele unei

plecări la care vor da și ei o mâna de ajutor, dacă acest lucru va fi necesar. Nu era deci cazul să se plimbe pe străzile Queenstown-ului și dacă *Alert* ar fi fost ancorat în port, domnul Patterson și tinerii săi însotitori s-ar fi îmbarcat imediat. Dar era târziu, aproape ora nouă seara. Deci plecarea spre golful Farmar fu hotărâtă pentru a doua zi.

Avură o mică decepție, căci toți sperau să petreacă prima noapte la bord, îngheșuiți în paturile lor suprapuse, «ca niște sertare ale unui scrin», cum zicea Tony Renault – și ce placere este să dormi în fundul acestor sertare!

Dar trebuiră să amâne îmbarcarea pentru a doua zi.

Totuși, chiar în aceeași seară, Louis Clodion și John Howard își dădură întâlnire cu un marină din port, care le promise să-i ducă cu barca sa la locul unde era ancorat *Alert*. La întrebările ce i le puseră, el indică punctul unde se afla Farmar aproape de intrarea în golful Cork, la o distanță de circa două mile. Dacă ar fi vrut, puteau fi duși acolo chiar de la sosirea lor și cei mai nerăbdători se arătară gata să accepte această propunere. O plimbare nocturnă prin golf pe acest timp călduros și liniștit nu putea fi decât foarte plăcută.

Domnul Patterson nu-și dădu însă consumămantul. Nu va fi târziu dacă se vor prezenta mâine la căpitanul Paxton, deoarece plecarea era fixată pentru 30 iunie. E foarte probabil ca laureații să nu fie așteptați înainte de această dată. Și apoi, se lăsa noaptea. Orologiile din Queenstown bătuseră de zece... Nu încăpea nicio îndoială că la această oră căpitanul Paxton și echipajul său se culcaseră... La ce bun să-i trezească?

— Ei, exclamă Tony Renault, dacă am fi la bord, poate că *Alert* ar ridica ancora chiar în noaptea aceasta!

— Ce vorbești, tinere? spuse marinăru. E imposibil să plece acum, și cine știe dacă această acalmie nu va mai dura câteva zile...

— Credeti aşa ceva, domnule marină? întrebă domnul Patterson.

— E de temut...

— Ei bine, în acest caz, spuse domnul Patterson, ar fi poate mai bine să ne instalăm într-un hotel din Cork sau din Queenstown, până în momentul când un vânt prielnic va umfla pânzele.

— O, domnule Patterson... domnule Patterson!... exclamară Magnus Anders și alții câțiva, neputându-și stăpâni un gest de decepție.

— Cu toate acestea... scumpi elevi...

Se iscară discuții și rezultatul fu că hotărâră să meargă la hotel pentru a petrece noaptea și că în zorii zilei, când mareea este în scădere, ambarcațiunea reținută va transporta pasagerii în golful Farmar.

Dealtfel, domnul Patterson își făcu o socoteală foarte normală pentru un contabil: instalându-se la bord, cheltuielile de hotel ar fi evitate și asta însemna ceva. În plus, nimic nu-i putea împiedica să se întoarcă la Queenstown și la Cork, dacă plecarea trebuia să întârzie câteva zile din cauza lipsei de vânt.

Domnul Patterson și laureații se duseră la un hotel de pe cheu. Se culcară și dormiră tun, iar a doua zi, după micul dejun alcătuit din ceai cu sandvișuri, se urcară în barcă pentru a ajunge la bordul lui *Alert*.

N-ați uitat că cețurile se risipiseră. Astfel că, imediat ce barca s-a depărtat cu o milă, ansa Farmar apăru după ocolirea unei limbi de pământ care o mărginea la nord.

— *Alert!* exclamă Tony Renault, arătând spre singura corabie care era ancorată acolo.

— Da... tinere domn, *Alert...* răspunse stăpânul bărcii. O navă frumoasă, vă asigur!

— Cunoașteți pe căpitanul Paxton? întrebă Louis Clodion.

— Nu-l cunosc deloc, căci a coborât rar pe uscat. Dar trece drept un excelent marină și are un echipaj bun sub ordinele sale.

— Ce frumoasă corabie cu trei catarge! exclamă Tony Renault, a cărui admirăție era cu totul împărtășită și de colegul său Magnus Anders.

— E un adevărat iaht! zise Roger Hinsdale, măgulit că doamna Kethlen Seymour pusese această navă superbă la dispoziția lor.

Un sfert de oră mai târziu, barca se afla lângă corabie în josul scării de la tribord.

După cum se știe, aşa cum fusese stabilit, patronul cu cei doi oameni ai săi rămăseseră în ambarcațiunea care-și reluă imediat drumul spre port.

Se știe de asemenea în ce condiții fuseseră făcute prezentările și cum Harry Markel îi primise pe călători sub numele căpitanului Paxton.

După aceasta, John Carpenter, în calitate de șef al echipajului, își oferi serviciile și propuse pasagerilor să-i conducă la cabinele lor.

Între timp, domnul Patterson se simți obligat să facă noi complimente căpitanului. O felicită pe doamna Kethlen Seymour că încredințase soarta grupului de tineri excursioniști unui comandant atât de distins, cu o

reputație excelentă în lumea maritimă. Fără îndoială că, încercând să intre în universul lui Tetis, ei se expuneau la anumite primejdii... Dar, cu căpitanul Paxton, pe o navă atât de bună ca *Alert*, cu un echipaj atât de experimentat, se puteau înfrunta furiile lui Neptun...

Harry Markel se arăta rece și nepăsător în fața acestui val de aprecieri. Se mulțumi să răspundă că el și oamenii săi vor face tot ce se poate pentru ca pasagerii să fie pe deplin satisfăcuți în timpul acestei călătorii.

Și acum, se punea problema să se viziteze nava, «din fundul calei până în vârful catargelor» cum spunea Tony Renault.

Nu era de mirare că acest lucru îi interesa în cel mai înalt grad pe tinerii pasageri. Nu era această navă casa lor, orașul plutitor care le fusese hărăzit pentru o durată de trei luni?... Nu era ea ca o parte din *Antilian School*, unde vor locui în tot timpul acestei călătorii?

În primul rând merseră în careul de sub dunetă, unde aveau să mănânce cu toții, cu masa de ruliu în mijloc, bănci cu spătarul mobil, lămpi cu suspensie articulată, diversele unelte agățate de arborele artimon, care străbătea masa, spiraiul cu gratii pe unde pătrundeau lumina de afară, cu oficiul în care farfurii, sticle și alte obiecte erau ferite de ruliu și tangaj.

Apoi de fiecare parte se deschideau cabinele pasagerilor, cu cușetele și toaletele lor, cu micul lor dulap, luminate de un hublou de sticlă lenticulară, aflat în peretele dunetei. În aceste cabine vor fi grupați bursierii: în partea stângă, Hubert Perkins și John Howard în prima cabină, Roger Hinsdale singur în a doua, Louis Clodion și Tony Renault în a treia; la dreapta, Niels Harboe și Axel Wickborn în a patra, în a cincea Albertus Leuwen și în a șasea Magnus Anders. Cât despre cabina rezervată domnului Horatio Patterson, care se afla alături de cabina căpitanului, lângă intrarea în careu, în dreapta, ea dădea spre partea din față a dunetei și era ceva mai spațioasă decât ale tinerilor săi însoțitori... La nevoie el se putea considera secundul lui *Alert* și ar fi avut dreptul să poarte două galoane pe mâncările redingotei. După cum se vede, dispozițiile doamnei Kethlen Seymour n-au omis nimic din ceea ce putea să asigure confortul și igiena tinerilor «antilieni». E adevărat că nu se găsea niciun medic la bord, dar nu era de prevăzut vreo boală sau un accident grav în timpul traversării. Mentorul va ști să înlăture imprudențele ce le-ar putea face cei mai îndrăzneți din grup. Totuși, farmacia lui *Alert* era bine aprovisionată cu medicamente de uz curent. Și apoi, în caz de timp nefavorabil, vânt și furtuni, pasagerii se vor putea

îmbrăca în haine de marină. Nici șepcile, nici mantalele și pantalonii de piele cernită nu lipseau din fiecare cabină.

Nu era de mirare că Tony Renault și alți câțiva voră să se «marinărească» din clipa sosirii lor la bord. În ceea ce-l privește pe domnul Horatio Patterson, credincios cilindrului său și redingotei negre cu cravată albă, ar fi socotit nedemn de caracterul și responsabilitatea sa să îmbrace bluza de marină și șapca tradițională. Dealtfel, nu era cazul, pe acest timp calm și pe apele nemîșcate ale golfului Cork, când corabia nu era legănată nici măcar de unduirea hulei, să schimbe ceva din obiceiurile sale. Dacă doamna Patterson s-ar fi aflat lângă el, nici n-ar fi crezut că a părăsit apartamentul său de la *Antilian School*. Și poate că n-ar fi văzut altă diferență între ansa Farmar și Oxford Street, decât că trecătorii erau într-un număr mai mic.

După ce vizitară careul și după ce-și depuseră valizele fiecare în cabina sa, elevii începură inspectarea navei, conduși de John Carpenter care răspundeau la toate întrebările pe care i le puneau, în special, Tony Renault și Magnus Anders. Pe dunetă, timona și locurile echipajului fură privite cu mare atenție și fără îndoială că acești viitori marinari aveau mâncărimi la mână ca să ia bara, s-o îndrepte spre nord-nord-est un sfert est, sau spre sud-sud-vest o optime sud. Întorși pe punte, tinerii o străbătură, examinând cele două bărci suspendate pe macarale mici și iola înălțată în spate, la pupa. Înaintea primului arbore, trinchetul, era bucătăria în care se pregătea masa de prânz sub supravegherea lui Ranyah Cogh, care fu felicitat de domnul Horatio Patterson pentru frumusețea sa de tip african. În sfârșit, postul echipajului, ai căruia oameni nu inspiră nicio neîncredere, teuga, cabestanul, una din ancore, aflată la deschizătura tribordului, cea de la babord fiind cufundată în apă, toate reținură atenția acestor tineri curioși. Rămânea acum de vizitat cala pentru a termina cu explorarea navei.

Nu trebuie să surprindă pe nimeni că domnul Patterson nu se hazardă să-i urmeze pe elevii săi în adâncurile întunecate ale navei, în adevăr, nu existau scări, ci numai niște crestături într-o placă de metal, unde trebuia să bagi piciorul. El nu se aventură, aşa cum nu se aventură nici să urce șarturile care duc la gabie, pe vergile marelui catarg ori pe arborele mic – trinchetul. Dar tinerii coborâră repede în interiorul lui *Alert*, acolo unde încărcătura era înlăvită de lingouri de fontă care asigurau stabilitatea navei. Cala fu străbătută de la prova, unde comunica printr-o scară cu postul echipajului, până la pupa, unde un perete metalic etanș o separa de cambuza aflată sub

dunetă. Se găseau acolo pânze, parâme, piese de schimb din lemn, pentru arboradă, și de asemenea un anumit număr de lăzi cu conserve, butoaie cu vin, butoaie cu rachiu și saci cu făină. În adevăr, *Alert* era aprovisionat ca și cum trebuia să facă înconjurul lumii.

După ce terminară vizitarea, toți urcară și veniră pe dunetă să-l întâlnească pe mentorul lor, care era împreună cu căpitanul. Amândoi discutau de unele și de altele, domnul Patterson cu limbuția sa obișnuită, și Harry Markel care se mulțumea să răspundă în puține cuvinte. Un marinăc cumsecade, fără îndoială, dar prea puțin comunicativ.

Atunci Tony Renault începu să se învârtească în jurul barei, să examineze habitaclul în care se găsea compasul, să pună mâna pe timonă, să-miște într-un sens sau altul, ca un timonier, apoi zise: Domnule căpitan... ne veți permite... din când în când, să conducem puțin... când va fi timp frumos...

— Ei... zise mentorul, nu știu dacă acest lucru ar fi prudent...

— Fiți liniștit, domnule Patterson, nu vom scufunda corabia! declară Tony Renault.

Harry Markel se mărgini să încuvîințeze din cap.

La ce se gândeau?... Se strecurase oare în sufletul său puțină milă, văzându-i pe acești tineri atât de fericiți, atât de bucuroși de a se fi îmbarcat la bordul lui *Alert*? Nu! Și în noaptea următoare nu va cruța pe niciunul.

În acest moment sună clopotul de la prova. Unul din mateloți bătu cele patru lovitură pentru ora 11.

— Ne cheamă la masă, zise Louis Clodion.

— Ei bine, o vom onora!... răsunse domnul Horatio Patterson. Mi-e o foame de lup...

— De lup de mare... spuse Tony Renault.

— *Lupus maritimus*, traduse domnul Patterson.

Era în adevăr ora mesei pe care Harry Markel se scuză că nu putea să prezideze, având obiceiul, zise el, să mănânce în cabina sa.

Prânzul era servit în careu și fiecare găsi un loc în jurul mesei. Ouăle, carne rece, peștele proaspăt, pesmeții și ceaiul, totul fu apreciat ca excelent. De altfel, aceste stomacuri tinere, înfometate de plimbarea lor matinală, nu să arătat în niciun caz prea pretențioase, dar trebuie să mărturisim că domnul Patterson mânca de două ori mai mult decât la cantina de la *Antilian School*.

După prânz, toți îl regăsiră pe dunetă pe Harry Markel.

Și după cum se înțeleseră, Louis Clodion i se adresă:

— Domnule căpitan, credeți că veți putea porni curând?...

— Îndată ce va începe să bată vântul, răsunse Harry Markel, care prevăzuse scopul acestei întrebări, ceea ce se poate întâmpla dintr-un moment în altul.

— Și dacă vântul este potrivnic? spuse domnul Horatio Patterson.

— Aceasta nu va împiedica plecarea și mersul navei. Ceea ce ne trebuie este briza, ori de unde ar sufla...

— Da!... exclamă Tony Renault.

— Cât mai repede, adăugă Magnus Anders.

— Așa cum spuneți, domnilor... replică Harry Markel.

Și, în realitate, exista o priveliște mai frumoasă decât cea a unei nave cu pânzele umflate de vânt?

— În fine, domnule căpitan, întrebă Niels Harboe, este vreo speranță ca briza să înceapă să bată?

— În această după-amiază? adăugă John Howard.

— Sper, răsunse Harry Markel. Calmul durează de aproape șaizeci de ore și desigur că va înceta.

— Domnule căpitan, întrebă Roger Hinsdale, am vrea să știm dacă există vreo șansă ca *Alert* să plece astăzi?...

— Vă repet, domnilor, că n-aș fi deloc mirat, căci barometrul scade puțin; totuși, n-aș putea să fiu sigur...

— În acest caz, zise Louis Clodion, poate că am putea să coborâm pe uscat ca să petrecem acolo această după-masă?

— Da... da, repetară împreună toți camarazii săi.

Or, tocmai aceasta era o propunere cu care Harry Markel nu era de acord. Sub nicio formă nu va trimite pe nimeni pe uscat, nici dintre pasageri și nici din echipaj. Însemna să agraveze o situație și aşa periculoasă. Și atunci interveni și domnul Patterson să sprijine cererea prin câteva citate foarte oportune. Nici tinerii săi tovarăși, nici el nu cunoșteau Cork-ul... sau Queenstown-ul... Nu putuseră în ajun să viziteze aceste două orașe... Se spunea că împrejurimile sunt foarte interesante, în special orășelul Blarney, apoi castelul având o piatră, se spune, care îi ceartă pentru totdeauna cu adevărul pe cei ce-și apropie de ea buzele.

Cum este de înțeles, toți îl sprijiniră pe domnul Patterson. Într-o jumătate de oră, una din bărcile lui *Alert*, cu doi oameni, i-ar fi putut duce în port și

ei promiteau că vor fi înapoi înainte de căderea serii.

— Cum vedeți, domnule căpitan, zise domnul Patterson, vă rugăm cu toții.

— Aș fi bucuros să pot consumți, răsunse pe un ton cam aspru Harry Markel. Dar nu pot... Suntem în ziua fixată pentru plecare... Oricât de puțin vânt ar fi și, dacă trebuie, numai cu mareea care va scădea, sper să pot ieși din golful Cork...

— Totuși, remarcă Louis Clodion, dacă nu vom putea naviga, odată ieșiti din golf?

— Vom arunca ancora lângă uscat pentru a evita fluxul, și cel puțin *Alert* va fi părăsit Farmar... Dacă începe să bată vântul, ceea ce cred, îl vom întâmpina pe mare mai bine decât în golful, care este prea adăpostit.

Aceste argumente erau destul de plauzibile și, în definitiv, trebuia să te bizui pe căpitan.

— Vă rog deci, domnilor, adăugă el, să renunțați la planul vostru de a merge pe uscat... Am putea risca să pierdem o maree.

— E în regulă, domnule căpitan, răsunse domnul Patterson, nu vom mai insista.

Tinerii se resemnară curând. Dealtfel, cel puțin doi dintre ei nu țineau prea mult să meargă. Erau, cum ați ghicit probabil, Magnus Anders și Tony Renault. Bucuria de a fi la bord le ajungea. Odată îmbarcați pe *Alert*, ei erau mulțumiți să nu mai debarce decât într-un port din Antile. Și-apoi, dacă briza ar începe în timp ce colegii lor vizitează Cork sau Queenstown, corabia ar fi împiedicată să plece, pentru că pasagerii nu s-au înapoiat pe navă. Și cine știe dacă o întârziere mai mare n-ar compromite călătoria?... Și ce-ar spune doamna Kethlen Seymour?... Și ce-ar gândi directorul școlii *Antilian*?... Și ce responsabilitate ar fi pentru mentor – care, dealtfel, a înțeles toată gravitatea acestei argumentări...

Problema era rezolvată: vor rămâne la bord. Apoi, în discuția care se prelungi, și la care Harry Markel nu putu refuza să ia parte, se vorbi despre călătorie.

Roger Hinsdale întrebă dacă *Alert* mai făcuse drumul din Anglia în Antile.

— Nu, domnule, răsunse Harry Markel. Nava noastră n-a făcut până acum decât două călătorii în Măriile Indiei.

— Dar dumneavoastră, domnule căpitan, întrebă Hubert Perkins, cunoașteți Antilele?

— Nu le cunosc.

— Atunci, spuse domnul Patterson, este posibil ca un marină să meargă fără greș într-un loc unde nu a fost niciodată?..

— Și încă cum! exclamă Tony Renault. Cu ochii închiși...

— Nu, răspunse Harry Markel, cu ochii deschiși, determinând poziția, consultând hărțile și găsind direcția...

— Și vom vedea toate acestea? întrebă Magnus Anders.

— Totul, dar cu condiția să fim pe mare și nu să lâncezim în fundul unui golf!

Louis Clodion și colegii săi se resemnară. Dealtfel, dacă aveau să petreacă o zi întreagă pe bordul lui *Alert*, fără a avea permisiunea de a coborî, nu însemna că această zi li se va părea lungă. Nu! Nici măcar nu le trecea prin minte să fie conduși pe plajele din jur – ceea ce Harry Markel ar fi îngăduit fără îndoială, căci nu putea rezulta niciun pericol pentru el. Să te aşezi pe băncile dunetelor, să te legeni în balansoare, să te plimbi pe punte, să urci la gabie sau să stai lângă cârmă, acestea nu erau de ajuns să-ți umple toată după-amiaza fără să te plătisești niciun moment?

Și apoi, cu toate că golful Cork era liniștit, totuși nu era lipsit de oarecare mișcare. Activitatea portului Queenstown nu se întrerupsese numai pentru că briza se îndărătnicea să nu apară. Astfel că binoclurile tinerilor elevi și luneta impresionantă – de două picioare și patru degete – a domnului Horatio Patterson funcționau fără încetare. Nu trebuia pierdut nimic din acel du-te-vino al ambarcațiunilor care pescuiau în golf, al șalupelor cu aburi care făceau de serviciu pe litoral, al remorcherelor care trăgeau corăbii, grăbite să iasă din port, al transatlanticelor sau altor nave care, zi de zi, vin și pleacă, în număr mare, în golful Cork.

Dealtfel, după masa de la ora cinci, tot atât de bună ca și cea de la prânz, și pentru care mentorul îl felicită călduros, pe drept cuvânt, pe Ranyah Cogh, când pasagerii urcară pe dunetă, Harry Markel îi anunță că începuse să se facă simțită briza care bătea dinspre uscat. Foarte probabil, dacă va mai continua să bată încă o oră, că se va decide să plece. Vă închipuiți cum fu primită această știre!

În adevăr, spre nord-est apăreau nori care permiteau să se creadă într-o schimbare a vremii. Fără îndoială că ei se iveau dinspre uscat și ar fi fost

mai bine ca să vină dinspre larg. Dar, în sfârșit, *Alert* putea să părăsească locul unde era acostat și, odată ajuns dincolo de Roche-Pointe, se va acționa după împrejurări.

— Toată lumea pe punte, comandă Harry Markel, și fiți gata pentru ridicarea ancorei.

Câțiva oameni veniră la vinciul ancorei, împreună cu tinerii care voră să le dea o mâna de ajutor. Între timp, pânzele fură întinse și vergile ridicate. Apoi se ridică ancora și corabia cu trei catarge prinse vântul în vela foc, în pânzele triunghiulare, în gabiere, în pânzele pătrate, în brigantină și astfel, în câteva minute, înconjură capul Farmar.

Și, la ultimele știri, ziarele de seară anunță că nava *Alert*, cu căpitan Paxton, având la bord pe laureații concursului de la *Antilian School*, pornise pe ocean cu destinația Antile.

IX

Aproape de uscat

Era aproape șapte când *Alert* ieși din golful Cork, lăsând în stânga sa capul Roche-Pointe. Tărmul districtului Cork rămânea la câteva mile spre vest.

Înainte de a privi către această vastă întindere de mare fără limite, pasagerii contempleră malurile înalte, pe jumătate în umbră, ale coastei meridionale a Irlandei. Instalați pe dunetă, a cărei prelată fusese strânsă pentru noapte, ei priveau peisajul nu fără oarecare emoție, atât de naturală la vîrsta lor.

Nu-și mai amintea decât vag traversările făcute în trecut, când sosiseră din Antile în Europa. Și imaginea lor vie era ațătată, gândind la lunga călătorie care-i aducea din nou pe meleagurile natale, în capul lor se îmbulzeau aceste cuvinte magice: excursii, explorări, aventuri, descoperiri, care aparțin vocabularului călătorilor. Povestirile pe care le citiseră, mai ales în ultimele zile petrecute la *Antilian School*, le reveneau în minte. Și câte cărți de călătorii au parcurs pe nerăsuflate, când încă nu cunoșteau ținta lui *Alert!* Câte atlasuri și hărți n-au răsfoit!!...

Trebuie deci să ne dăm seama de starea de spirit a acestor tineri înflăcărați, cu încipuirea supraîncărcată de dorințe și nădejdi. Iar acum, cu toate că țelul călătoriei le era cunoscut, călătorie simplă și usoară, dealtfel, ei rămâneau totuși sub impresia lecturilor făcute. Urmăreau pe descoperitorii

în expedițiile lor îndepărtate, cucereau teritoriile noi și arboreau steagul țării lor în aceste locuri! Ei erau Cristofor Columb în America, Vasco da Gama în India, Magellan în Țara de Foc, Jacques Cartier în Canada, James Cook în insulele Pacificului, Dumont d'Urville în Noua Zeelandă și în ținuturile antarctice, Livingston și Stanley în Africa, Hudson Parry și James Ross în regiunile Polului Nord!... Repetau împreună cu Chateaubriand că globul terestru este prea mic, de vreme ce i se făcuse înconjurul, și regretau că această lume nu avea decât cinci părți și nu o duzină!... Ei se vedea de departe... De parte... Cu toate că *Alert* nu era decât la începutul traversării și încă în apele englez!...

Pe de altă parte, era adevărat că fiecare din ei ar fi fost fericit, în momentul când părăseau Europa, să salute țara sa pentru ultima oară; Louis Clodion și Tony Renault – Franța, Niels Harboe și Axel Wickborn – Danemarca, Albertus Leuwen – Olanda, Magnus Anders – Suedia, dar era cu neputință. Numai Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins vor avea satisfacția de a trimite un ultim salut Irlandei.

Și începând de mâine, după ce vor fi străbătut canalul Saint George, nu vor mai întâlni niciun continent înainte de sosirea lor în Măriile Americii.

Dealtfel, cum se va vedea, va trece un anumit timp până când vor fi dispăruți în zare coastele britanice.

În adevăr, briza care se ridicase permisese lui *Alert* să părăsească ansa Farmar, unde era acostat. Dar, aşa cum era de temut, acest vânt venit dinspre uscat, fără putere și durată, se stingea la câteva mile distanță în larg.

Pentru a lua direcția spre Antile, la ieșirea din canalul Saint George, *Alert* trebuia să se îndrepte spre sud-vest, ceea ce desigur ar fi făcut căpitanul Paxton.

Și dacă ar fi putut înainta vreo sută de mile, poate că ar fi găsit în larg un vânt mai bun. Dar aceasta nu era intenția lui Harry Markel: drumul ce-l va lua la ieșirea din canal va fi spre sud.

În plus, ceea ce ar fi înlesnit mărșavele sale planuri ar fi fost să se depărteze cât mai mult de coastă, în timpul nopții, ca să nu mai fie lângă numeroasele nave care o frecventau și a celor pe care lipsa de vânt le imobiliza.

Or, marea era complet calmă. Nicio cută la suprafața ei, niciun clipocit la țărm sau în coastele navei. Marea Irlandei își vărsa liniștită apele în Oceanul Atlantic.

Din această cauză și *Alert* era tot aşa de nemîscat, ca și cum ar fi fost între malurile unui lac sau ale unui râu. Nu se simțea la bord nici cel mai ușor ruliu, din cauza adăpostului format de țărm. Domnul Horatio Patterson se felicita la gândul că va avea timp să se obișnuiască și să înceapă să se poarte ca un adevărat marină.

Pasagerii priveau această stare de lucruri cu răbdare și, de altfel, ce mijloc ar fi avut să-o schimbe? Dar câte griji pentru Harry Markel și echipajul său din cauza acestei apropiere de țărm! Se temea tot timpul că o navă militară să nu ancoreze la deschiderea canalului Saint George, cu ordinul de a cerceta toate navele care ar ieși din golful Cork.

La această îngrijorare se adăuga și furia echipajului. Harry Markel se întreba dacă va reuși să-o stăpânească. Corty și ceilalți aveau niște mutre care până la urmă îi puteau speria pe pasageri.

John Carpenter și cu dânsul încercau zadarnic să-i mai liniștească. Nu să ar fi putut explica o asemenea enervare din cauza timpului nefavorabil. Dacă această întârziere era neplăcută, ea trebuia să fie mai ales pentru domnul Patterson și tinerii săi însoțitori și nu pentru niște marinari obișnuiți să rămână indiferenți la capriciile mării.

Harry Markel și John Carpenter discutau umblând pe puntea navei și în cele din urmă Carpenter zise:

— Harry, noaptea va sosi și ceea ce am făcut în ansa Farmar, scăpând de oamenii de pe *Alert*, este oare imposibil să facem la una sau două mile depărtare de coastă?... Îmi pare că acest lucru era mult mai riscant în golful Cork...

— Uii, John, răsunse Harry Markel, că nu am putut proceda altfel, căci trebuia să punem cu orice preț stăpânire pe corabie.

— Ei bine, Harry, când pasagerii vor fi adormiți în cabină, cine ne-ar putea opri să terminăm cu ei?

— Într-adevăr, cine ne-ar putea împiedica, John?

— Da, răsunse John Carpenter. S-au îmbarcat... *Alert* este în afara golfului... Îmi închipui că nimeni nu va voi să-i viziteze aici...

— Nimeni? replică Harry Markel. Din Queenstown, când semafoarele vor anunța că nava este imobilizată din lipsa vântului, ești sigur că niște prieteni nu vor veni să le spună un ultim adio?... Și ce se va întâmpla dacă nu vor mai fi găsiți la bord?...

— Mărturisește, Harry, că este destul de improbabil!

Improbabil, desigur, dar posibil, în fond! Dacă și a doua zi *Alert* ar mai fi aproape de țărm, n-ar putea veni până la el vreo ambarcațiune de agrement?... Cu toate acestea, oamenii lui Harry Markel nu păreau să fie convinși de asemenea argumente. Și noaptea nu se va termina fără să ducă la deznodământul acestei groaznice drame.

Seara se lăsa și răcoarea mai odihnea lumea de pe urma căldurilor unei zile toride. După ora opt soarele va dispare sub un orizont fără nori și nimic nu făcea să se spere la o modificare în starea atmosferică.

Tinerii pasageri se aflau pe dunetă, foarte puțin grăbiți să coboare în careu. Imediat ce le ură bună seara, domnul Patterson se duse în cabină și se pregăti cu grijă de culcare. După ce se dezbrăcă metodic, își puse pe cap o scufie de mătase și se întinse în cușetă. Apoi, ultimul său gând înainte de a adormi fu acesta:

«Minunata doamnă Patterson! Ultima mea măsură de prevedere i-a făcut destul rău!... Dar trebuia să procedez ca un om înțelept și totul va fi reparat la întoarcere!»

Între timp, dacă liniștea mării era la fel de profundă ca a atmosferei, *Alert* resimțea acțiunea curenților, foarte pronunțați la intrarea canalului Saint George. Fluxul care venea din larg tindea să-l apropie de țărm. În afara de faptul că Harry Markel putea să se teamă să nu fie aruncat pe coastă dacă nu-și imobiliza nava, n-ar fi vrut pentru nimic în lume să fie dus spre nord, până-n marea Irlandei. Pe de altă parte, dacă *Alert* ar fi eșuat pe litoral, cu toate că salvarea n-ar fi fost atât de grea pe o vreme atât de calmă, ce situație periculoasă s-ar fi creat pentru acești evadați, obligați să coboare pe uscat, atunci când poliția făcea cercetări în împrejurimile Cork-ului și Queenstown-ului!

Dealtfel, numeroase nave se aflau în jurul lui *Alert* – cel puțin o sută – corăbii care nu puteau să ajungă în port. Așa se găseau în acea seară, aşa se vor găsi, fără îndoială, și mâine, cea mai mare parte ancorate în aşteptarea măreei de noapte.

La ora zece nava nu mai era decât la o jumătate de milă de coastă. Derivase puțin spre vest, până aproape de Robert's-Cove.

Harry Markel hotărî că nu mai trebuie să aștepte cu aruncarea ancorei și-și chemă oamenii. Când Louis Clodian, Roger Hinsdale și ceilalți îl auziră, se grăbiră să părăsească duneta.

— Vreți să ancoreați, domnule căpitan Paxton? întrebă Tony Renault.

— Imediat, răspunse Harry Markel. Fluxul devine puternic. Suntem prea aproape de uscat... și mi-e teamă să nu eșuăm.

— Deci, întrebă Roger Hinsdale, nu există nicio șansă ca să bată briza?

— Niciuna.

— Începe să devină supărător, spuse Niels Harboe.

— Foarte supărător.

— În timpul mareei înalte este posibil ca vântul să înceapă să bată, zise Magnus Anders.

— Atunci vom fi gata să profităm, căci *Alert* va fi ancorat cu o singură ancoră, răspunse Harry Markel.

— În acest caz ne veți preveni, domnule căpitan, pentru ca să vă dăm o mâna de ajutor la plecare? întrebă Tony Renault.

— Vă promit.

— Da!... Veți fi treziți la timp! murmură ironic John Carpenter. Dispozițiile pentru ancorare fură luate la un sfert de milă de coastă, care se curba prinț-un cap îndepărtat spre vest.

Ancora de la babord odată aruncată și lanțul întins, *Alert* prezenta pupa spre litoral. Această operațiune terminată, pasagerii se întoarseră în cabine unde nu întârziară să cadă într-un somn adânc.

Acum, ce avea să facă Harry Markel?... Se va supune dorințelor echipajului? Masacrul se va săvârși chiar în noaptea aceasta?... Prudența nu-i va impune să aştepte condiții mai favorabile?

Desigur, căci *Alert*, în loc să fie izolat în paraginile de la Robert's-Cove, cum fusese la Farmar, se găsea acum în mijlocul numeroaselor corăbii, imobilizate la intrarea vestică a canalului Saint George. Cele mai multe, ca și *Alert*, ancoraseră pentru a rezista fluxului care le împingea spre coastă. Erau chiar două-trei care se opriseră în apropiere, la cel mult jumătate cablu distanță. În felul acesta, cum să te încumeți să arunci pasagerii peste bord?... Cu toate că era ușor să-i surprinzi în somn, puteai fi oare sigur că nu se vor apăra, că nu vor striga după ajutor, că strigătele lor nu vor fi auzite de oameni care făceau de cart pe celelalte nave?

Acestea toate, Harry Markel – nu fără greutate – le băgă în cap lui John Carpenter, Corty și celorlalți ticăloși, grăbiți să termine, și trebuiră cu toții să fie în cele din urmă de acord. Dacă *Alert* ar fi fost la patru sau cinci mile depărtare în larg, nu încăpea nicio îndoială că această noapte ar fi fost ultima pentru Horatio Patterson și tinerii laureați de la *Antilian School*.

A doua zi, de la ora cinci, Louis Clodion, Roger Hinsdale și colegii lor mergeau încolo și încoaace pe dunetă, în timp ce, mai puțin nerăbdător și vioi, domnul Patterson continua să se lăfăiască în cușeta lui.

Nici Harry Markel, nici șeful de echipaj nu se sculaseră încă. Discuția între ei se prelungise până noaptea târziu. Pândeau să vină briza, care nu bătea nici dinspre uscat, nici dinspre larg. Dacă ar fi avut ceva vânt pentru a umfla cât de cât pânzele de sus, n-ar fi șovăit să ridice ancora, și, cu grijă să nu-i trezească pe cei care dormeau, s-ar fi depărtat de flotila care-i încconjura. Dar la ora patru dimineața, marea fiind joasă și fluxul gata să înceapă, trebuiră să renunțe la orice speranță de a se depărta de Robert's-Cove. Astfel, ei se întoarseră, unul în cabina sa sub dunetă și celălalt într-o altă cabină, aproape de postul echipajului, pentru a se odihni câteva ore. Tinerii nu întâlniră la pupa decât pe Corty, în timp ce alți doi oameni erau de cart la prova. Ei îi adresară întrebarea pe care era normal să-o pună:

- Timpul?...
- Prea frumos.
- Și vântul?
- Nici cât să stingi o lumânare!

Tocmai atunci soarele se înălța la orizont, în dreptul canalului Saint George, într-o ceață de vapor calzi. Negurile se risipiră aproape imediat și marea străluci sub primele raze ale zorilor.

La ora șapte, Harry Markel, deschizând ușa cabinei, îl întâlni pe domnul Patterson care ieșea din a lui. Dintr-o parte se auzi un «bună dimineață» amabil, iar din cealaltă se răspunse cu o simplă înclinare a capului. Mentorul se urcă pe dunetă, unde găsi pe toată lumea.

— Ei bine, tineri laureați, declamă el, oare azi prova noastră va despica nerăbdătoare, imensitatea lichidă?...

— Mă tem că mai pierdem încă o zi, domnule Patterson, răspunse Roger Hinsdale, arătând marea calmă pe care o hulă ușoară abia o mișca.

— Atunci, când va sosi seara, aş putea să exclam ca și Titus: «*Diem perdidi*»¹⁵ ...

— Fără îndoială, replică Louis Clodion; dar aceasta însemna pentru Titus că nu putuse face binele, pe când pentru noi, că nu vom putea pleca!

În acest moment, Harry Markel și John Carpenter, discutând la prova, fură întrerupți de Corty, care le spuse șoptind:

- Atenție!...
- Ce se-ntâmplă? întrebă șeful echipajului.
- Priviți... dar să nu fiți văzuți, răsunse Corty, arătând cu degetul o parte din coasta dominată de faleze înalte.

Pe creastă înainta o trupă de vreo douăzeci de oameni. Ei mergeau cercetând cu privirea când înspre câmpie, când înspre mare.

- Sunt agenții, zise Corty.
- Da... confirmă Markel.
- Și știu foarte bine ce caută, adăugă șeful echipajului.
- Toți oamenii în post! ordonă Harry Markel. Mateloții, adunați la prova, coborâră imediat.

Harry Markel și ceilalți doi rămăseră pe punte apropiindu-se de balustradă, în aşa fel încât să nu poată fi văzuți, în timp ce ei îi vedea pe polițiști. Era, în adevăr, o patrulă în urmărire evadaților. După ce au cercetat în zadar portul și orașul, au început să caute de-a lungul litoralului și se părea că examinează cu o încăpățânare deosebită nava *Alert*.

Dar că ar fi putut bănuia că banda lui Harry Markel s-a refugiat la bordul corăbiei, după ce pusese stăpânire pe ea în golful Farmar, acest lucru părea foarte puțin probabil. Atâtea nave se aflau în fața Robert's-Cove-ului, că s-ar fi găsit în imposibilitate să le cerceteze pe toate. Este adevărat că n-ar fi fost vorba decât de navele ieșite în cursul nopții din golful Cork, și agenții știau că și *Alert* era una dintre ele.

Întrebarea era dacă vor reveni pe plajă să rechiziționeze o barcă de pescari care să-i ducă la bord.

Harry Markel și oamenii săi așteptau, pradă unei neliniști lesne de înțeles. Pe de altă parte, atenția pasagerilor fusese atrasă de prezența acestei patrule, pe care-o recunoscuseră după uniformele purtate de polițiști. Desigur că nu era vorba de o simplă plimbare pe creasta unei faleze. Agenții aveau o misiune în împrejurimile Cork-ului și a Queenstown-ului și supravegheau litoralul. Poate voiau să împiedice o debarcare suspectă sau să pună mâna pe ceva mărfuri de contrabandă.

- Sunt agenți de poliție... spuse Axel Wickborn.
- Și chiar înarmați cu revolvere, adăugă Hubert Perkins, după ce-i observă cu luneta.

Dealtfel, distanța de la corabie la faleză era de cel mult 200 de stânjeni, în aşa fel că, dacă de pe bord se distingea perfect tot ce se petrecea pe uscat, de

pe uscat se vedea perfect tot ce se întâmpla la bord. Și aceasta era, pe bună dreptate, cauza care-l neliniștea pe Harry Markel, îngrijorare care ar fi dispărut dacă nava ar fi fost la un sfert de milă depărtare pe mare. Cu o lunetă, șeful agenților i-ar fi recunoscut fără greutate și se știe ce ar fi urmat. *Alert* nu putea să se deplaseze și, de altfel, mareea care urca l-ar fi târât spre țărm. Cât despre eventualitatea de a fugi cu una din bărcile de pe bord, în orice loc ar fi debucat, Harry Markel și complicitii lui ar fi fost prinși cu siguranță. De aceea ei nu se arătau, având în același timp grijă să nu trezească bănuielile tinerilor pasageri.

Într-adevăr, cum ar fi putut aceștia să-și închipui că au căzut în mâinile evadaților din încisoarea Queenstown?

Tony Renault, glumind, zise că nu era vorba de cercetări făcute de poliție.

— Acești bravi agenți au fost trimiși să vadă dacă *Alert* a putut pleca, pentru a putea anunța familiile noastre.

— Îți bați joc de noi? îi răspunse John Howard, care luă în serios cele spuse.

— Nu, John, nu! Să mergem să-l întrebăm pe căpitanul Paxton.

Toți coborâră atunci pe punte și merseră la prova.

Când Harry Markel, John Carpenter și Corty îi văzură venind, fură cuprinși de o oarecare neliniște. Sub ce motiv ar fi putut să le dea ordin să rămână pe dunetă? Și cum puteau să nu răspundă la întrebările lor! Louis Clodion luă cuvântul:

— Vedeți acel grup de pe faleză, domnule căpitan Paxton?

— Da... zise Harry Markel, și nu înțeleg ce caută acolo acești oameni...

— Oare nu cercetează *Alert*-ul? adăugă Albertus Leuwen.

— Nici *Alert* și nici celelalte nave nu sunt sub observație, zise John Carpenter.

— Dar sunt agenți de poliție? întrebă Roger Hinsdale.

— Cred că da, zise Harry Markel.

— Nu cumva sunt în căutarea unor răufăcători?... adăugă Louis Clodion.

— A unor răufăcători?... repetă întrebător șeful echipajului.

— Fără îndoială, continuă Louis Clodion. N-ați auzit că pirații de pe *Halifax*, după ce au fost capturați în Măriile Pacificului, au fost aduși în Anglia, la Queenstown, pentru a fi judecați, și că au reușit să evadeze din încisoare?

— Nu știam, zise John Carpenter cu tonul cel mai natural și indiferent.

— Cu toate acestea, zise Perkins, alaltăieri, la sosirea noastră, când am debarcat de pe pachebot, n-am auzit vorbindu-se decât de asta.

— E posibil, dar noi n-am părăsit bordul nicio clipă alaltăieri și ieri și nu suntem la curent cu aceste știri.

— Totuși, zise Louis Clodion, cred că ați auzit că echipajul de pe *Halifax* a fost adus în Europa?

— Da... răspunse John Carpenter, care nu voia să treacă mai neștiutor decât trebuia... Dar nu știam că acești indivizi au scăpat din închisoarea de la Queenstown...

— Totuși evadarea a avut loc, zise Roger Hinsdale, chiar în ajunul zilei când bandiții trebuiau să fie judecați...

— Apoi condamnați!... exclamă Tony Renault. Să sperăm că poliția va reuși să dea de urmele lor...

— Și, adăugă Louis Clodion, că nu vor scăpa de pedeapsa pe care o merită pentru crimele lor groaznice...

— Așa cum spuneți... se mărgini să răspundă Harry Markel.

Dar teama pe care o resimțise pe drept cuvânt Harry Markel și oamenii săi luă în curând sfârșit. După un sfert de ceas de sedere pe creasta falezei, patrula își continuă drumul de-a lungul litoralului, în direcția sud-vest. Agenții nu întârziară să dispară și Corty să murmură, umflându-și pieptul:

— În sfârșit... respir!

— De acord, răspunse John Carpenter, dar dacă agenții au venit și-au plecat, în schimb vântul a rămas la dracu-n praznic!

— Ne vom mișca de aici, nu-i aşa, Harry?... întrebă Corty. Ambarcațiunile noastre îl vor remorca pe *Alert*. Pasagerii nu vor refuza să ne dea o mâna de ajutor, punând mâna pe vâsle.

— Bine, declară șeful echipajului, și când refluxul ne va duce la trei sau patru mile depărtare de țărm, nu vom mai avea să ne temem de primejdii, ca aici...

— Și, adăugă Corty, vom putea face ceea ce ne rămâne de făcut...

X

Briza de nord-est

Aplecați peste balustradă, tinerii pasageri se uitau cu atenție în depărtare. Ce nerăbdători erau să fie ridicată ancora și să nu mai poată zări uscatul!

Cerul lăsa să se prevadă în curând o modificare a stării timpului. Câțiva nori se ridicau la est și era posibil ca briza să bată dinspre coastă înainte de sfârșitul zilei.

Ei bine, se vor sluji de ea chiar dacă s-ar transforma în furtună, numai să-l miște pe *Alert* la douăzeci de mile de aici, în plin Atlantic.

Dar această speranță nu va fi înselată?... Norii nu se vor împrăștia cu ultimele raze de soare?... Harry Markel va trebui să se servească de ambarcațiunile sale spre a putea ajunge în largul mării?

Între timp, adăpostiți sub tenda dunetei, tinerii urmăreau mișcările de la intrarea canalului Saint George. Nu numai că urcau și coborau vapoare cu aburi, unele spre Atlantic, altele spre regiunile Irlandei, dar mai multe corăbii cu pânze erau trase de remorchere din Queenstown.

Ah! Dacă Harry Markel ar fi îndrăznit, ar fi chemat unul din aceste remorcharte: l-ar fi tocmit pentru a fi dus în larg și ar fi plătit un preț bun pentru remorcare.

Tony Renault propuse chiar să se întrebuneze acest mijloc. La cinci-șase mile depărtare de canal, nu era sigur că se vor întâlni brizele din larg?

La această propunere, Harry Markel opuse un refuz categoric pe un ton sec, care nu miră prea mult. În definitiv, un căpitan știe ce are de făcut; nu cere părerea nimănui.

În adevăr, Harry Markel, oricât ar fi avut interesul să se depărteze de un țărm atât de periculos pentru el și oamenii lui, n-ar fi consimțit niciun moment să tocmească un remorcher. Ce s-ar fi întâmplat dacă patronul acestui remorcher l-ar fi cunoscut pe căpitanul Paxton sau pe unul din marinari și nu i-ar fi regăsit la bordul lui *Alert*?... Nu, tot mai bine era să aștepte.

Spre ora trei după-amiază, trâmbă groase de fum se ridică dinspre sud-vest. Ce interesant era să privești apropierea vaporului cu aburi, care fu semnalat! Acest vapor mergea cu mare viteză. După o jumătate de oră căpătară certitudinea că un vas de război venea spre canal.

Toate lunetele fură îndreptate în acea parte. Tony Renault și ceilalți rivalizau care din ei va descoperi primul naționalitatea vaporului!

Louis Clodion avu acest noroc și, după ce recunoscuse flamura desfășurată pe vârful catargului militar, exclamă:

— Este francez, un bastiment...

— Dacă este francez, exclamă Tony Renault, îl vom saluta în trecere!

Și merse să ceară permisiunea lui Harry Markel să dea onorul Franței, reprezentată de această navă militară.

Harry Markel, neavând niciun motiv să refuze, consumți și adăugă chiar că e foarte sigur că se va răspunde salutului lui *Alert*. Nu este acesta obiceiul în marina întregii lumi?

Vaporul era un crucișător cuirasat de rangul doi, care avea 7.000 de tone și era prevăzut cu două catarge militare. Steagul francez fălfăia la pupa. Nava înainta repede pe această mare atât de calmă pe care o despica etrava mult ascuțită, lăsând în urmă o lungă dără de siaj, netedă datorită formei carenei sale. Cu ajutorul binoclului, numele cuirasatului putu fi citit în momentul trecerii sale pe lângă *Alert*.

Era *Jemmapes*, unul dintre cele mai frumoase vapoare franceze.

Louis Clodion și Tony Renault erau pe dunetă, lângă saula picului arborelui artimon. Când *Jemmapes* nu mai fu decât la un sfert de milă depărtare, traseră de saulă și pavilionul britanic fu ridicat de trei ori, în urale de «Trăiască Franța!». Toți englezii, danezii, olandezii scoaseră acest strigăt în onoarea camarazilor lor, în timp ce pavilionul lui *Jemmapes* era coborât și ridicat la rândul său. O oră mai târziu, aceleași onoruri fură făcute colorilor engleze, când apărură la picul unui transatlantic.

Era *City-of-London* al liniei Cunard, care făcea cursa Liverpool-New York. Conform obiceiului, mergea să depună scrisorile oficiale la Queenstown, ceea ce făcea să se câștige o jumătate de zi diferență față de sosirile cu pachebotul. *City-of-London* salută *Alert*-ul, al cărui pavilion fusese ridicat de John Howard și Hubert Perkins, în mijlocul uralelor tinerilor pasageri.

Către orele cinci se constată că norii s-au îngrămădit spre nord-est și străjuesc înăltimile din spatele golfului Cork. Era o mare diferență între aspectul de acum al cerului și cel pe care-l avusese la aceeași oră în timpul zilelor precedente.

Dacă în seara aceasta soarele mai apunea pe un orizont senin, era de prevăzut că va reapărea a doua zi acoperit de nori groși.

Harry Markel și John Carpenter discutau la prova. Din prevedere, nu voiau să se arate pe dunetă, unde ar fi putut fi zăriți și recunoscuți, fie de pe faleză, fie chiar de pe țărmul mărginit de stânci.

Se pare că acolo bate vântul! zise șeful de echipaj, întinzând mâna în direcția Roche-Pointe.

— Cred... răsunse Harry Markel.

— Ei bine, dacă se decide să sufle, nu vom pierde timp... căpitane Paxton... da, căpitane Paxton!... Nu trebuie să mă obișnuiesc să te chem astfel... cel puțin câteva ore?... Mâine... chiar în noaptea aceasta poate, sper că vei redeveni în mod definitiv căpitanul Markel, comandant... Ah, fiindcă veni vorba, voi căuta un nume nou pentru nava noastră!... Nu *Alert* va fi cel cu care vom reîncepe expedițiile noastre în mările Pacificului!...

Harry Markel, care nu-l întrerupsese, zise:

— Totul e gata de drum?

— Totul, căpitane Paxton, răsunse șeful echipajului. Nu trebuie decât să ridicăm ancora și să întindem pânzele. Nu va fi nevoie de un vânt prea tare, pentru ca o navă atât de suplă la prova și atât de înaltă la pupa să se deplaseze repede...

— În seara aceasta, declară Harry Markel, aş fi foarte mirat dacă nu vom fi la cinci sau șase mile la sud de Robert's-Cove...

— Și eu, mai mult jignit decât mirat! replică John Carpenter. Dar iată doi din pasagerii noștri care vin să-ți vorbească...

— Ce au să-mi spună?... murmură Harry Markel.

Magnus Anders și Tony Renault – cei doi marinari, cum le spuneau camarazii lor – tocmai părăsiseră duneta, îndreptându-se spre puntea de la prova lângă care discutau Harry Markel și John Carpenter.

Tony Renault începu să vorbească.

— Domnule căpitan Paxton, camarazii mei ne trimit, pe Magnus și pe mine, să vă întrebăm dacă nu există semne de schimbare a vremii...

— Da, răsunse Harry Markel.

— Atunci e posibil ca *Alert* să pornească în seara aceasta?... zise Magnus Anders.

— E posibil și tocmai vorbeam de acest lucru, John Carpenter și cu mine.

— Dar, reluă Tony Renault, plecarea nu va avea loc, fără îndoială, decât seara?

— Seara, răsunse Harry Markel. Norii se deplasează foarte încet, și, dacă vântul se declanșează, acest lucru nu se va întâmpla decât peste două, trei ore...

— Noi am observat, continuă Tony Renault, că norii nu sunt fragmentați și trebuie să fie foarte groși dincolo de orizont... Probabil că tocmai acest

lucru vă face să credeți, domnule căpitan Paxton, că se schimbă vremea, nu-i aşa?

Harry Markel încuviașă din cap și atunci șeful de echipaj adăugă:

— Da, scumpii mei tineri, cred că de data aceasta vom avea vânt!... Va fi cel favorabil, căci ne va împinge spre vest... Încă puțină răbdare și *Alert* va părăsi în sfârșit coasta Irlandei! În așteptare, aveți timp să cinați și Ranyah Cogh a pus toată bucătăria să în mișcare pentru ultima voastră masă... ultima luată lângă coastă, bineînțeles!

Harry Markel încruntă din sprâncene, înțelegând bine oribilele aluzii ale lui John Carpenter. Dar era greu să împiedici vorbăria acestui bandit, care avea cruzimea glumeață sau gluma crudă, cum voiai s-o iezi.

— Bine, spuse Magnus, vom merge la masă când va fi gata.

— Și, stăru Tony Renault, dacă porniți înainte s-o terminăm, nu vă temeți că ne deranjați... Vrem să fim cu toții la postul nostru, la plecare.

Acestea stabilite, cei doi tineri se întoarseră pe dunetă. Aici continuă să discute, examinând starea cerului, până în momentul când un marinar, numit Wagah, veni să-i anunțe că masa e servită. Acest Wagah era repartizat la serviciul dunetei. Lui îi revenea sarcina să se îngrijească de tot ce privea careul și cabinele, ca și cum ar fi fost steward la bord. Era un om de 35 de ani și natura, din greșeală, îi dăduse o infățișare cinstită și o figură simpatică; nu prețuia mai mult decât ceilalți bandiți. Slugărcia sa nu era lipsită de perfidie și avea obiceiul să nu privească în ochii oamenilor.

Aceste lucruri probabil că nu fuseseră observate de pasageri, prea tineri și lipsiți de experiență pentru a descoperi asemenea indicii ale perversității umane. Se înțelege de la sine că Wagah plăcuse în mod deosebit domnului Horatio Patterson, care, deși nu prea Tânăr, era totuși la fel de lipsit de experiență ca și Louis Clodion și colegii săi.

În adevăr, prinmeticulitatea sa în serviciu, prin zelul pe care-l arăta, Wagah trebuia să placă unui om atât de încrezător ca administratorul de la *Antilian School*. Harry Markel avusese fler când îl alesese pentru funcția de steward. Nimeni nu putea juca mai bine acest rol. Dacă ar fi trebuit să-l continue în tot timpul traversării, domnul Horatio Patterson nu l-ar fi bănuit niciodată pe acest ticălos. Dar, cum se știe, acest rol urma să ia sfârșit în câteva ore.

Deci, mentorul era încântat de stewardul său. Îi și indicase locul unde să fie așezate diversele obiecte de toaletă și hainele, în cabina sa. Își spunea că

dacă ar fi apucat de răul de mare – eventual, deși foarte puțin probabil, pentru că nu avusese nimic în timpul traversării de la Bristol la Queenstown – Wagah i-ar fi de cel mai mare folos. De pe acum vorbea de o bună recompensă pe care urma să i-o atribuie din banii de călătorie, pentru a-i răsplăti stewardului grija de a-i fi pe plac și de a-i satisface cele mai mici dorințe.

În timpul zilei, discutând cu el, interesându-se de tot ce-l privea pe *Alert* și personalul său, domnul Patterson aduse vorba de Harry Markel. Poate că îl găsea pe «comandant» – astfel îl numea – puțin cam rece, rezervat, într-un cuvânt, nu prea comunicativ.

— L-ați caracterizat bine, domnule Patterson, îi răspunse Wagah. E adevărat că acestea sunt calități serioase pentru un marină. Căpitanul Paxton își cunoaște meseria... Știe ce responsabilitate are și nu se gândește decât să-și îndeplinească îndatoririle... Îl veți vedea la treabă, dacă *Alert* va trebui să înfrunte furtunile... Este unul dintre cei mai buni piloți ai flotei noastre comerciale și ar fi capabil să comande o navă de război tot aşa de bine ca și excelența sa, primul lord al amiralității...

— Se bucură de o reputație binemeritată, Wagah, răspunse domnul Horatio Patterson, și în acești termeni elogioși ne-a fost descris! Când *Alert* a fost pus la dispoziția noastră de către generoasa doamnă Kethlen Seymour, am fost informați de meritele căpitanului Paxton, acest *Deus*, nu voi spune *ex machina*, dar acest *Deus machinae*¹⁶. Dumnezeul acestei minunate mașini, care este o navă capabilă să reziste la toate furiile mării!

Ceva neobișnuit, care-i făcu plăcere deosebită domnului Horatio Patterson, era că stewardul părea să-l înțeleagă, chiar când îi scăpa câte-un citat latin. Astfel că nu mai contenea să-l laude pe numitul Wagah și nu exista niciun motiv ca tinerii săi tovarăși de drum să nu-l creadă pe cuvânt.

Masa de seară fu tot atât de veselă ca și cea de prânz și, trebuie spus, tot aşa de bună și bine servită. De aici, noi laude la adresa bucătarului Ranyah Cogh, unde cuvintele *potus*¹⁷ și *cibus*¹⁸ se amestecară în splendidele fraze ale domnului Horatio Patterson.

Dealtfel, trebuie să mărturisit că, în ciuda observațiilor administratorului, Tony Renault, pe care nerăbdarea îl făcea să nu mai poată sta locului, părăsea destul de des careul pentru a ști ce se se întâmplă pe punte, unde se găsea echipajul. Prima dată se duse să vadă dacă vântul bătea în direcția cea

bună, a doua – pentru a fi sigur că devine mai puternic și nu tinde să scadă, a treia – pentru a se convinge că începuseră pregătirile de plecare, a patra – pentru a reaminti căpitanului Paxton promisiunea de a-i anunța când va fi momentul să ridice ancora.

N-are rost să spunem că Tony Renault aducea totdeauna camarazilor săi, tot aşa de nerăbdători ca el, un răspuns favorabil. Plecarea lui *Alert* va avea loc fără întârziere, dar nu înainte de ora șapte și jumătate, la schimbarea mareei, iar fluxul îi va duce repede spre larg.

Așa că pasagerii aveau tot timpul să cineze fără a fi obligați să înghită îmbucături mari, ceea ce l-ar fi contrariat profund pe domnul Horatio Patterson. Nu mai puțin grijuliu să-și administreze stomacul tot aşa de bine ca treburile, mesele sale se desfășurau cu o încetineală înțeleaptă; nu lua în gură decât bucăți mici, nu bea decât mici înghiituri de lichid, fiind totdeauna atent să mestece mult alimentele înainte de a le lăsa să intre în canalul muscularo-membranos al faringelui. și deseori repeta pentru edificarea pensionarilor de la *Antilian School*:

— Gurii îi este hărăzită sarcina primei activități... Ea are dinții făcuți pentru masticatie, în timp ce stomacul nu-i are... Deci gura trebuie să sfarme, stomacul să digere, cu cele mai fericite urmări pentru economia vitală.

Nimic mai adevărat, și domnul Patterson nu putea avea decât un singur regret: acela că nici Horațiu, nici Vergiliu sau alt poet al anticei Rome n-au imortalizat acest aforism în versuri latinești.

Astfel se desfășură această cină, ultima cât *Alert* mai era ancorat, în condiții care nu-l obligă să instaleze masa de ruliu.

Iată de ce la desert Roger Hinsdale, adresându-se colegilor săi, închină în sănătatea căpitanului Paxton, regretând că acesta nu putuse prezida masa din careu. Cât despre Niels Harboe, el exprimă dorința ca pofta de mâncare să nu le lipsească în timpul întregii traversări...

— Și de ce ne-ar putea lipsi pofta de mâncare? replică mentorul, puțin animat de un pahar de porto. Nu va fi neîncetat reînnoită de aerul sărat al oceanelor?

— Eh, eh! zise Tony Renault, privindu-l cu un ochi ironic. Oare nu trebuie să ținem seama și de răul de mare?

— Aș!... rosti John Howard. Scapi numai cu puține grețuri.

— Dealtfel, replică Albertus Leuwen, nu se ştie încă, dacă, pentru a-l înfrunta, e mai bine să fii cu stomacul plin sau gol...

— Gol, asigură Hubert Perkins.

— Plin... afirmă Axel Wickborn.

— Scumpii mei prieteni, interveni domnul Horatio Patterson, aveți incredere în vechea mea experiență, cel mai bun lucru este să te obișnuiești cu mișcările alternative ale navei... De vreme ce am făcut-o în timpul drumului de la Bristol la Queenstown, probabil că nu mai trebuie să ne fie frică de acest rău! Nimic nu-i mai sigur decât să te obișnuiești, și obișnuința este totul în această lume!

Evident, înțelepciunea vorbea prin gura acestui om incomparabil, care adăugă:

— Iată, prieteni, nu voi uita niciodată un exemplu care vine în sprijinul tezei mele...

— Citați-l... citați-l! strigătoarează comesenii.

— Citez, urmă domnul Patterson, dându-și puțin capul pe spate. Un savant ihtiolog, al cărui nume îmi scapă, a făcut, din punct de vedere al obiceiului, o experiență din cele mai concludente asupra peștilor. El poseda un bazin și în el un crap care-și petreceea acolo zilele fără nicio grijă. Într-o zi, numitul savant avu ideea să-și obișnuiască peștele să trăiască afară din apă. Îl scoase din bazin câteva secunde la început, câteva minute mai târziu, apoi câteva ore, apoi câteva zile, până când intelligentul pește se obișnui să respire în aer liber...

— Nu-i de crezut!... zise Magnus Anders.

— Faptele au confirmat-o, afirmă domnul Patterson, și ele au o valoare științifică.

— Atunci, remarcă Louis Clodion, foarte neîncrezător, urmând acest procedeu, omul ar putea ajunge să trăiască în apă?...

— Este foarte probabil, scumpul meu Louis.

— Dar, întrebă Tony Renault, s-ar putea sătui ce a devenit acest crap interesant? Mai trăiește încă?...

— Nu, a murit, după ce a servit acestei interesante experiențe, trase concluzia domnul Patterson, a murit într-un accident, și acest lucru este poate cel mai curios. Într-o zi, el căzu din greșeală în bazin și se încă!... Fără această mișcare stângace, ar fi trăit o sută de ani, ca și ceilalți crapi!...

În această clipă se auzi un ordin:

— Toată lumea pe punte!

Comanda lui Harry Markel îl întrerupse pe mentor în momentul când uralele comesenilor erau gata să izbucnească în cinstea acestei povestiri. Niciun pasager nu voia să lipsească de la manevrele de plecare.

Vântul părea să bată regulat, o briză mijlocie care sufla din nord-est. Patru oameni se și aflau la cabestan, gata să vireze ancora, și pasagerii se aşezără lângă ei, pentru a le veni în ajutor. În același timp, John Carpenter și mai mulți marinari pregăteau velele gabiere, cele pătrate, focurile, velele joase, ca apoi să ridice vergile și să lege murele imediat ce ar fi ajuns sus.

— Vira ancora! ordonă după un moment Harry Markel.

Ultimele învârtituri făcură ca ancora să intre în lăcașul ei, unde fu pusă de-a curmezișul.

— Legați murele și întindeți pânzele, comandă Harry Markel, apoi direcția sud-vest.

Alert, împins de vânt, începu să se depărteze de Robert's-Cove, în timp ce tinerii pasageri arborau pavilionul britanic, salutându-l cu urale.

Domnul Horatio Patterson se găsea atunci lângă Harry Markel, în fața habitaclului busolei. După ce declară că marea călătorie începuse, adăugă:

— Mare și folositoare, căpitane Paxton!... Datorită generozității doamnei Kethlen Seymour, ea asigură fiecărui dintre noi o primă de 700 de lire, la plecarea din Barbados!

Harry Markel, care nu știa nimic despre o asemenea dispoziție, privi țintă la domnul Patterson, apoi se depărta fără a spune un cuvânt.

Era ora opt și jumătate. Pasagerii mai vedea încă luminile din Kinsale-Harbour și din Corrakilly-Bay. În acest moment, John Carpenter, apropiindu-se de Harry Markel, îi zise:

— Atunci, în noaptea aceasta?...

— Nici în noaptea asta și nici în altele!... răspunse Harry Markel. Pasagerii noștri vor valora fiecare câte 700 de lire în plus, la întoarcere!

XI

Pe mare

A doua zi, soarele, acest punctual *factotum* al universului – cum a spus Charles Dickens – se ridică pe un orizont senin, limpezit de o briză bună. De pe *Alert* nu se mai vedea nicio urmă de uscat.

Așadar, Harry Markel se decisese să întârzie executarea planurilor sale criminale.

În fond, i-a fost ușor să se dea drept căpitanul Paxton, pentru că acesta nu era cunoscut de viitorii pasageri și pentru că nu rămăsese la bord niciun singur om din vechiul echipaj. După ce ar fi scăpat de domnul Patterson și de tovarășii săi, nu va mai avea să se teamă de nimic și *Alert* putea să ajungă fără niciun risc în regiunile Pacificului.

Dar iată că planul acestui îndrăzneț bandit fusese deodată modificat. Ceea ce voia acum era să ajungă cu corabia la destinație, să navigheze în Măriile Antile, să ducă până la capăt voiajul proiectat, să-i lase pe tineri să coboare în Barbados și să ia prima care completa bursa de călătorie. Să-i azvârle în mare, avea timp după plecarea din Antile.

Era totuși o mare primejdie să procedeze în felul acesta. Aceasta fu părerea unora, printre care și aceea a lui Corty, cu toate că aveau o coardă foarte simțitoare la sunetul arginților. Căpitanul Paxton putea să fie cunoscut în vreuna din insulele Antilelor sau, cel puțin, de unul dintre oamenii de acolo. E adevărat însă că era admisibil ca echipajul de pe *Alert* să fi suferit schimbări, înainte de plecarea sa în călătoria spre Antile.

— Fie, spuse Corty, unul sau doi marinari... Dar căpitanul Paxton?.. Cum să se explice absența sa?

— Ar fi imposibil, în adevăr, răspunse Harry Markel. Din fericire, citind hârtiile lui Paxton, m-am asigurat că n-a fost niciodată în Indiile Occidentale, nici cu *Alert*, nici cu o altă navă. Se poate deci presupune că nu-i deloc cunoscut... Dealtfel, că avem câteva primejdii de înfruntat, sunt de acord, dar riscul merită suma promisă de doamna Kethlen Seymour bursierilor de la *Antilian School*...

— Sunt de părerea lui Harry, zise atunci John Carpenter. Merită să riscăm!... Important era să părăsim Queenstown, și iată că am ajuns la 30 de mile depărtare... Cât despre prima pe care trebuie să-o primească domnul Patterson și fiecare din acești gentlemenii...

— Fiecare dintre noi o va încasa întreagă, pentru că suntem zece la număr, ca și dânsii, răspunse Harry Markel.

— Bine calculat, declară șeful echipajului, și adăugând valoarea corăbiei, în total este o afacere bună! Mă însărcinez să-i fac pe tovarășii noștri să înțeleagă aceste avantaje...

— Fie că înteleg sau nu, răspunse Harry Markel, lucrul este hotărât. Fiecare să aibă grija să-și joace rolul în timpul traversării și să nu se dea de gol nici prin fapte, nici prin vorbe! Voi fi cu ochii în patru.

În cele din urmă, Corty fu convins de argumentele lui Harry Markel și, gândindu-se la beneficiile viitoare, puțin câte puțin îngrijorarea sa avea să se calmeze. Apoi, aşa cum a spus John Carpenter, prizonierii din Queenstown erau acum la adăpost de poliție și pe mare nu se puteau teme de nicio urmărire.

Pe scurt, planul lui Harry Markel, oricât de îndrăzneț era, primi aprobarea generală și nu mai aveau altceva de făcut decât să lase lucrurile în voia lor. În timpul dimineții, Harry Markel voi să mai revadă hârtiile de bord și mai ales cele ale căpitanului Paxton, în ceea ce privea călătoria și explorarea Antilelor, conform programului.

Fără îndoială și în toate privințele, era preferabil să se ajungă direct în Barbados, unde pasagerii trebuiau s-o întâlnească pe doamna Kethlen Seymour și să primească prima respectivă. Atunci, în loc să meargă din insulă în insulă, Harry Markel, după ce ar fi părăsit Barbados, ar fi pornit în larg... În acea noapte, pasagerii ar fi fost aruncați în mare. Apoi *Alert* s-ar fi îndreptat spre sud-est, pentru a trece de Capul Bunei Speranțe.

Dar doamna Kethlen Seymour fixase un itinerar și trebuiau să se conformeze punct cu punct. Domnul Horatio Patterson și elevii cunoșteau acest program și, la rândul său, Harry Markel trebuia să țină seama de el. Itinerarul fusese bine chibzuit, pentru că *Alert* trebuia să ajungă în Antile pe la nord și să urmeze lunga salbă a Insulelor Vântului, mergând spre sud.

Prima escală se va face la Saint Thomas, a doua la Sainte Croix, unde vor coborî Niels Harboe și Axel Wickborn. A treia escală ar permite lui *Alert* să acosteze în portul insulei Saint Martin, locul de naștere al lui Albertus Leuwen. A patra escală se va face la Saint Barthélémy, unde se născuse Magnus Anders.

La a cincea escală, Hubert Perkins va vizita Antigua, și la a șasea Louis Clodion – Guadelupa.

În sfârșit, *Alert* va debarca, la ultimele escale, pe John Howard pe insula Dominica, pe Tony Renault pe insula Martinica și pe Roger Hinsdale pe insula Santa Lucia.

După aceste nouă popasuri, căpitanul Paxton trebuia să se îndrepte spre Barbados, unde locuia doamna Kethlen Seymour. Acolo, domnul Horatio

Patterson îi va prezenta pe cei nouă laureați de la *Antilian School* generoasei doamne. Acolo îi vor mulțumi pentru amabilitatea ei; de acolo vor pleca, pentru a se întoarce în Europa.

Acesta era programul pe care trebuia să-l îndeplinească punct cu punct căpitanul lui *Alert* și căruia Harry Markel va trebui să se conformeze. Era chiar în interesul bandiților ca să nu fie modificat în niciun fel. Cu condiția ca nefericitul Paxton să nu fie cunoscut în Antile – ceea ce era mai mult decât probabil – planurile lui Harry Markel aveau mari șanse să reușească și nimeni nu va bănuia că *Alert* a căzut în mâinile piraților de pe *Halifax*.

Cât despre traversarea Atlanticului cu o navă bună, în această perioadă, când vânturile alizee străbat zona tropicală, era de presupus că ea se va desfășura în condițiile cele mai favorabile.

Părăsind apele engleze, Harry Markel s-a îndreptat spre sud-vest în loc de sud-est, cum ar fi făcut dacă pasagerii săi ar fi dispărut în timpul nopții precedente. *Alert* ar fi încercat să ajungă în marea indiană, apoi în Oceanul Pacific, în cel mai scurt timp. Acum era vorba să meargă spre Antile tăind Tropicul Cancerului în dreptul celui de-al șaptelea meridian. Astfel, corabia, cu toate pânzele sus, până și cu arboretul rândunicii și pânzele joase, zbura cu vântul în tribord sub o briză proaspătă, făcându-și cele unsprezece mile pe oră.

Se înțelege de la sine că nimeni nu suferea de rău de mare. Împins continuu de velatura care-l apleca spre babord, alunecând pe suprafața unei hule lungi și regulate, *Alert* se clătina foarte lin, trecând de la un val la altul cu atâta ușurință încât tangajul aproape că nu se simtea.

Totuși, nu se știe de ce, după-amiază, domnul Patterson se simți rău. E drept că, datorită prudenței doamnei Patterson și conform faimoasei formule Vergall, valiza sa conținea diferite ingrediente care, după spusele unor cunoșători, permit să combati cu succes aşa-zisul rău de mare, pe care-l denumeau în mod savant «pelagalgie».

Dealtfel, în cursul ultimei săptămâni petrecute la *Antilian School*, prevăzătorul administrator nu neglijase să recurgă la diverse purgații în mod progresiv, pentru a se găsi în cele mai bune condiții sanitare și a rezista la săcâielile zeului Neptun. Este, se spune, o prevedere pregătită, indicată de experiență, și viitorul pasager al lui *Alert* a urmat-o scupulos. Apoi, după o recomandare infinit mai plăcută, domnul Horatio Patterson, înainte de a părăsi Queenstown pentru a se îmbarca pe *Alert*, luase o masă bună în

compania tinerilor bursieri, care-i adresaseră urări din cele mai încurajatoare.

Dealtfel, domnul Patterson știa că locul de la bord unde oscilațiile sunt mai puțin resimțite este partea de mijloc a navei. Tangajul și ruliul se manifestă mai violent fie la prova, fie la pupa. Astfel, chiar de la început, în timpul primelor ore ale navegăției, crezu că va putea rămâne totuși pe dunetă. Fu văzut deci plimbându-se în lung și-n lat, cu picioarele depărtate ca un adevărat marinar, pentru a-și asigura mai bine echilibrul, și acest om de bine îi sfătuia pe însoțitorii săi să-i urmeze exemplul. Dar se pare că ei nu țineau seama de astfel de precauții, pe care nu le cereau nici temperamentul și nici vârsta lor.

În acea zi, domnul Horatio Patterson nu luă masa de prânz cu aceeași poftă de mâncare ca în ajun, cu toate că șeful bucătar gătise cu pricepere. Apoi, la desert, nemaișimțind nevoia să se plimbe, se așeză pe una din băncile dunetei, privind la Louis Clodian și la colegii săi care se tot agita prin preajma lui. După masa de seară, la care gustă câte puțin din vârful buzelor, Wagah îl conduse în cabină și-l întinse pe pat, cu capul puțin ridicat. Stătu aşa, cu ochii închiși, înainte de a adormi.

A doua zi, domnul Patterson se sculă cam mahmur și luă loc pe un scaun pliant, lângă ușa careului. Când Harry Markel trecu pe lângă el, îi zise cu o voce stinsă:

- Nimic nou, domnule căpitan Paxton?
- Nimic nou, domnule, răspunse Harry Markel.
- Timpul e același?
- Timpul e același, cu aceeași briză.
- Nu prevedeți nicio schimbare?
- Nu, poate doar vântul are o anumită tendință să se întărească.
- Atunci... totul merge bine?
- Totul e în regulă.

Domnul Patterson gândeа în sinea lui că nu mergea totul ca pe roate ca în ajun. Că ar fi mai bine, poate, să facă puțină mișcare. Așa că, după ce se ridică și se sprijini cu mâna dreaptă pe balustradă, merse de la dunetă spre catargul mare. Era o recomandare, între atâtea altele, ale formulei Vergall, de care un pasager trebuia să țină seama la începutul unei traversări. Rămânând în partea centrală a navei, spera să suporte fără multe neajunsuri mișcările tangajului, mult mai neplăcute decât cele ale ruliului, acestea din

urmă aproape inexistente, pentru că *Alert* avea o bandare destul de pronunțată spre babord.

În timp ce domnul Patterson mergea astfel cu un pas nesigur, se încrucișa de mai multe ori cu Corty, care crezu de datoria lui să-i spună:

— Îmi permiteți să vă dau un sfat?

— Te rog, prietene.

— Ei bine... Nu priviți spre larg... Veți fi mai puțin amețit.

— Totuși, răspunse domnul Patterson, prințându-se de un tachet, am citit în instrucțiunile pentru uzul călătorilor... că este recomandabil să privești drept spre mare...

În adevăr, această ultimă recomandare se găsea în formulă, tot aşa și cealaltă, deși păreau să se contrazică între ele. În plus, domnul Patterson era hotărât să le urmeze pe toate, oricare ar fi fost ele. Iată de ce doamna Patterson îi dăduse un brâu de flanelă roșie, care, înfășurat de trei ori în jurul corpului, îl închingea ca pe un măgar.

În pofida tuturor acestor precauțiuni mentorul se simțea din ce în ce mai prost. I se părea că inima îi sare din loc, că oscilează în pieptul său ca o pendulă, și când Wagah anunță ora mesei, lăsându-i pe tineri să se îndrepte spre careu, el rămase lângă arborele mare.

Atunci Corty, vorbindu-i cu o prefăcută seriozitate, îi spuse:

— Vedeți, domnule, nu vă simțiți bine pentru că nu țineți seama de balansul navei, stând pe scaun...

— Dar, prietene, ar fi greu să ții seama...

— Ba nu, domnule, priviți la mine.

Corty dădu exemplul înclinându-se pe spate, când *Alert* intra cu prova în valuri și aplecându-se înainte când pupa navei intra în spuma siajului lăsat de ea.

Domnul Patterson se ridică atunci, dar nu reuși să-și țină echilibrul și murmură:

— Nu... imposibil... Ajutați-mă să mă aşez din nou... Marea e prea înfuriată...

— Înfuriată... marea... Dar ea e ca untdelemnul... domnule... e ca untdelemnul! afirmă Corty.

Se înțelege de la sine că pasagerii nu-l părăsiră deloc pe domnul Patterson, nelăsându-l în voia soartei sale nenorocite. Veneau tot mereu să se intereseze de el... Încercau să-l distra că, discutând... Îi dădeau sfaturi, amintindu-i că formula mai conținea numeroase prescripții pentru a evita răul de mare și, docil, domnul Patterson nu refuza să le încerce.

Hubert Perkins se duse să caute o sticlă de rom. Apoi umplu un păharel din această licoare, atât de bună pentru întărirea inimii, și domnul Patterson o bău cu înghițituri mici.

După o oră, Axel Wickborn îi aduse un rachiu de melisă, din care luă o lingură mare.

Răul totuși nu trecea, coborând până în cavitatea stomacală, și nici bucațica de zahăr muiată în vișinată nu putu să-l calmeze.

Se aprobia deci momentul când domnul Patterson, galben ca ceară, va fi obligat să intre în cabina sa, unde era de temut că starea sa să nu se agraveze. Louis Clodion îl întrebă dacă urmase cu strictețe toate precauțiunile indicate în formulă.

— Da... da!... bâlbâi el, deschizând gura cât mai puțin posibil. Am chiar cu mine un mic săculeț pe care mi l-a confecționat doamna Patterson și care conține un pic de sare de mare...

Și, în adevăr, dacă nici săculețul cu pricina nu-i va folosi, dacă brâul de flanelă și sarea de mare rămâneau fără rezultate, nu va mai fi nimic de făcut.

În cele trei zile cu vânt puternic care urmară, domnul Patterson fu groaznic de bolnav. Cu toate invitațiile stăruitoare, nu voi să părăsească patul. O lăua din nou *ad vomitum* cum zice Scriptura – și cum ar fi spus și el, fără îndoială, dacă ar mai fi avut putere să emită un citat latin.

Îi veni atunci în minte că doamna Patterson îi pregătise un săculeț cu sămburi de cireșe. După cum indica formula Vergall, era destul să ţii în gură unul din acești sămburi igienici, pentru a opri răul de mare fie să se producă, fie să continue. Și cum avea cel puțin o sută de sămburi, mentorul putea înlocui sămburele pe care l-ar fi înghițit.

Domnul Patterson îl rugă deci pe Louis Clodion să deschidă săculețul cu sămburii de cireșe și să scoată unul, pe care-l băgă în gură. Dar vai, aproape imediat, printr-un violent sughiu, sămburele fu proiectat ca ieșit din pușcă. Ce era de făcut? Nu mai exista nicio prescripție de urmat?... Se epuizase toată seria de mijloace preventive sau curative?... Nu era recomandabil să mănânce puțin?... Da, figura și această prescripție, ca și cea de a nu mâncă nimic... Tinerii elevi nu mai știau cum să-l trateze pe domnul Patterson, ajuns în ultimul hal de năuceală. Și totuși stăteau lângă el cât mai mult posibil, evitând să-l lase singur. Știau că era bine să-l distrezi pe bolnav, să-i gonești melancolia în care cădea... Dar nici măcar lectura din autorii favoriți ai domnului Patterson nu ducea la vreun rezultat.

În plus, cum avea nevoie mai ales de aer curat, care lipsea în cabina lui, Wagah îi pregăti o saltea pe punte, în fața dunetei.

Și acolo se culcă domnul Horatio Patterson, convins de data aceasta că energia și voința nu valorau mai mult contra răului decât diferitele prescripții însărate în formula terapeutică.

— În ce hal este sărmanul nostru administrator! zise Roger Hinsdale.

— Cred că a fost înțelept când și-a făcut testamentul! răspunse John Howard.

Simplă exagerare, căci nu se moare din rău de mare. În sfârșit, după masă, când grețurile începură din nou, stewardul grijuliu interveni spunându-i:

— Domnule, mai cunosc un leac care reușește câteodată...

— Ei bine, să reușească de data aceasta, murmură domnul Patterson, și spune-mi-l dacă mai este timp!

— Țineți în mână o lămâie în tot timpul traversării, ziua și noaptea...

— Dă-mi o lămâie, murmură din nou domnul Patterson cu o voce întreruptă de spasme.

Wagah nu născocea nimic și nu glumea deloc. Lămâia figura printre remediiile imaginate de specialiști contra răului de mare.

Din păcate, ultimul leac nu fu mai puțin nefolositor ca celelalte! Domnul Patterson, mai galben ca fructul acestei familii de citrice, îl ținu în zadar în mâna sa și-l strânse cu cele cinci degete; nu simți nicio ușurare și inima continua să-i sară din piept.

După încercarea cu lămâia, domnul Patterson își puse niște ochelari ale căror sticle fuseseră vopsite cu un strat ușor de chinovar. Nici acest remediu nu reuși și se părea că farmacia bordului fusese epuizată. Boala domnului Patterson va dura atât cât va putea el să reziste și nu mai avea de așteptat ajutor decât de la natură.

Între timp, după steward, Corty veni să mai propună, la rândul său, un leac.

— Aveți curaj, domnule Patterson? întrebă el.

Clătinând din cap, domnul Patterson răspunse că nu știe.

— Despre ce este vorba? se informă Louis Clodion, care se temea de aceste mijloace de terapeutică marină.

— Pur și simplu, să înghită un pahar cu apă de mare, răspunse Corty. Acest lucru are câteodată efecte extraordinare!

— Vreți să încercați, domnule Patterson?... întrebă Hubert Perkins.

— Orice! gemu nefericitul.

— Bine, spuse Tony Renault. Că doar n-o să soarbă toată marea.

— Nu, numai un pahar, declară Corty, care aruncă un ghiordel peste bord și-l ridică plin cu o apă a cărei limpezime cam lăsa de dorit.

Domnul Patterson – și trebuie să recunoaștem că punea în ce făcea o energie înverșunată, nevrând să fie învinovățit că n-a încercat totul – se ridică pe jumătate de pe saltea, luă paharul cu mâna tremurândă. Îl duse la gură și înghiți o bună parte din el.

Fu lovitura de grație. Niciodată niște grețuri n-au fost însotite de asemenea spasme, de asemenea contracții, convulsiuni, răsuciri și expectorări, și dacă toate aceste cuvinte n-au o semnificație identică, cel puțin în acea zi ele se completară, pentru a-l lipsi pe pacient de cunoștința lucrurilor din jurul său.

— Imposibil să fie lăsat în această stare. Se va simți mai bine în cabina lui, zise Louis Clodion.

— Da. Trebuie lăsat în colțisorul lui, declară John Carpenter, chiar dacă ar trebui scos de acolo de-abia când ajungem la Saint Thomas.

Poate că șeful echipajului s-a gândit că, dacă domnul Patterson își va da ultima suflare înainte de a ajunge în Antile, vor fi 700 de lire mai puțin de împărțit între el și tovarășii lui.

Imediat îl chemă pe Wagah pentru a-l ajuta pe Corty să transporte bolnavul, care fu culcat, fără a avea cunoștință de ceea ce se întâmpla cu mașina lui umană.

Și acum, pentru că remedii luate pe gură au fost nefolositoare, hotărâră să recurgă la remedii externe care nu vor rămâne, poate, fără efect. Hinsdale sugeră ideea să se aplice, dintre toate prescripțiile famoasei formule, singura care n-a fost încă întrebuițată și de la care se puteau aștepta urmări fericite.

Domnul Patterson, care n-ar fi făcut niciun gest de protest, chiar dacă ar fi fost jupuit de viu, fu dezbrăcat de hainele sale până la brâu și stomacul său fu supus la frecții repetate cu un prosop îmbibat cu colodiu lichid.

Nu trebuie să credeți că a fost obiectul unor frecții ușoare și repetate, datorate unor mâini mângâietoare! Departe de aşa ceva! Vigurosul Wagah se achită cu toate puterile de această sarcină, și atât de conștiincios, încât îndrumătorul ar fi trebuit, pe bună dreptate, să-i tripleze gratificația la sfârșitul călătoriei...

Pe scurt, dintr-o cauză sau alta, poate pentru că acolo unde nu mai există nimic natură își pierde drepturile, ca și cel mai puternic suveran, poate pentru că pacientul era atât de golit pe dinăuntru încât acest gol îi făcea silă, el făcu semn să nu-l mai maseze. Apoi, întorcându-se pe o parte, cu stomacul apăsat de marginea cușetei, căzu în nesimțire.

Tovarășii săi îl lăsară să se odihnească, gata să se întoarcă la prima chemare. La urma urmelor, nu era imposibil ca domnul Patterson să-și revină înainte de terminarea traversării și să-și recapete totalitatea facultăților sale morale și fizice când va pune piciorul pe prima insulă a arhipelagului antilian.

Dar, desigur, acest om serios și practic va avea dreptul să considere greșită și înșelătoare formula Vergall, care-i inspirase atâtă încredere și care nu cuprindea mai puțin de 28 de prescripții. Dar cine știe? Poate că trebuia să urmezi ultima, care spunea următoarele:

«A nu se face nimic pentru a se evita răul de mare!»

Străbătând Atlanticul

Navigația se desfășura în condiții favorabile și se observa chiar că starea domnului Horatio Patterson nu se înrăutătea, ci din contră. E de prisos să spun că renunțase să mai țină o lămâie în mâna. Desigur, frecțiile cu colodiu făcute de Wagah avuseseră un rezultat. Inima îndrumătorului își relua regularitatea ei cronometrică, la fel cum bătea și orologiul administratorului de la *Antilian School*.

Din timp în timp, sufla un vânt mai tare care scutura puternic nava. Dar *Alert* îl suporta ușor. De altfel, echipajul manevra atât de bine la ordinele lui Harry Markel, încât tinerii pasageri se minunau, în special Tony Renault și Magnus Anders. Ei ajutau echipajul fie să coboare velele înalte, fie să brațeze vergile, fie să prindă terțarolele – operație pe care instalarea celor două gabiere o făcea mai usoară. Dacă domnul Patterson nu era de față pentru a le recomanda prudentă, era liniștit, pentru că John Carpenter veghea asupra tinerilor gabieri cu o solicitudine părintească... și avea de ce.

În plus, vremea proastă nu se transformase în furtună, până acum. Vântul bătea din est și *Alert* își urma cu bine drumul.

Între alte distracții pe care le-o procura această călătorie pe Atlantic, bursierii se dedau plăcerilor pescuitului, nu fără pasiune și cu succes. Aruncau în apă undițe lungi, urmărindu-le cu atenția specială care îi caracterizează pe discipolii acestei mari arte, și prindeauro, în fiecare cârlig, pești de toate speciile. Flegmaticul Albertus Leuwen și răbdătorul Hubert Perkins gustau cel mai mult acest exercițiu și-l practicau cu mare zel. Mesele se îmbunătățeau cu pește oceanic – bonită, doradă, nisetră, morun, ton – din care se ospăta și echipajul.

Fără îndoială că domnul Patterson ar fi avut o mare plăcere să urmărească peripețiile pescuitului, dar dacă părăsea cabina nu o făcea încă decât pentru a respira puțin aer curat. Desigur că nu mai puțin s-ar fi interesat de joaca marsuinilor și delfinilor care săreau și se izbeau de bordajul lui *Alert*, de strigătele tinerilor pasageri admirând uimitoarele tumbe și salturi ale «clovnilor oceanului».

— Uite doi pe care-i puteam ținti din zbor!... exclamă unul.

— Și ăla care face salturi în față etravei, spuse altul.

Aceste animale mlădioase și sprintene se adunau în cete de cincisprezece sau douăzeci, câteodată în față, alteleori în dâra de spumă pe care o lăsa nava, și înaintau mai repede ca ea; apăreau într-o parte și aproape imediat îi

vedeai în partea cealaltă, după ce trecuseră pe sub chilă; făceau salturi de trei, patru picioare, apoi cădeau descriind curbe grațioase și ochiul putea să-i observe până în adâncurile apelor nespus de limpezi și transparente. În mai multe rânduri, la cererea pasagerilor, John Carpenter și Corty încercară să prindă un marsuin, să-l lovească cu harponul. Nu reușiră însă, căci aceștia sunt foarte agili.

Nu același lucru se întâmplă cu rechinii enormi de prin părțile Atlanticului. Lăcomia lor este atât de mare, că se aruncă la orice fel de obiect căzut în apă – pălărie, sticlă, bucăți de lemn sau capete de parămă. Totul e bun pentru stomacul lor formidabil, care păstrează în cavitatea lui ceea ce nu poate digera.

În ziua de 7 iulie fu prins un rechin care măsura nu mai puțin de 12 picioare lungime. Când a înghițit cârligul care avea o momeală de carne, s-a zbătut cu o asemenea violență, încât echipajul a reușit cu mare greutate să-l ridice pe punte. Louis Clodion și camarazii săi erau acolo privind, nu fără oarecare spaimă, monstrul gigantic și, la recomandarea lui John Carpenter, se feriră să se apropiie prea mult, căci loviturile cozii sale pot fi groaznice.

Rechinul fu spintecat imediat cu toporul și, cu stomacul deschis, mai încerca încă să fugă, prin salturi formidabile care-l aruncau de la un bord la altul.

Domnul Horatio Patterson nu putu să asiste la această interesantă captură. Era păcat, căci ar fi consemnat întâmplarea în jurnalul său de călătorie și ar fi dat dreptate naturalistului Roquefort care a derivat prin corupere cuvântul rechin din latinescul *requiem*.¹⁹

Astfel treceau zilele, fără să fie monotone. În fiecare moment, o nouă distracție. Stoluri de păsări de mare zburau în jurul vergilor. Câteva fură ucise de Roger Hinsdale și Louis Clodion, care se serviră cu pricepere de carabinele de bord.

Trebuie arătat că, la ordinele formale ale lui Harry Markel, oamenii săi nu aveau niciun fel de raporturi cu pasagerii de pe *Alert*. Numai șeful echipajului, Corty și Wagah, însărcinat cu serviciul la careu, erau exceptați. Harry Markel, el însuși, rămăsesese la fel de rece și puțin comunicativ, ca în prima zi.

Destul de des, treceau în raza corăbiei cu trei catarge alte nave. Steamere, la prea mare distanță însă pentru a li se putea cunoaște numele. Dealtfel –

ceea ce nu știau tinerii elevi – Harry Markel căuta mai curând să se depărteze de bastimentele ce se vedeaau, și când unul din ele se aprobia prea mult, mărea viteza sau schimba cursul cu unul sau două carturi, pentru a se putea depărta.

Totuși, în 18, către trei după-amiază, *Alert* fu ajuns de un steamer de mare tonaj, care făcea drumul spre sud-vest, adică în aceeași direcție. Această navă americană, *Portland* din San-Diego, revenea din Europa prin strâmtarea Magellan.

Când cele două nave fură numai la un cablu depărtare una de alta, se schimbară între căpitani întrebările uzuale:

- Totul e în ordine la bord?
- Totul e în ordine.
- Nimic nou de la plecare?
- Nimic.
- Încotro?...
- În Antile... și voi?
- La San-Diego.
- Atunci, călătorie plăcută!
- Călătorie plăcută!

Portland, după ce micșorase puțin viteza, o mări la maximum și privirile putură urmări multă vreme fumul coșurilor sale, care pieri apoi în zare.

Ceea ce-i preocupa pe Tony Renault și Magnus Anders, după 15 zile de călătorie, era să vadă primul uscat care va fi semnalat de la bord.

Acest uscat, după direcția urmată, trebuia să fie arhipelagul Bermudelor situat la 74 grade longitudine vestică și 31 grade latitudine nordică. Așezat pe drumul pe care-l parcurg vapoarele pentru a merge din Europa spre golful Mexic, el cuprinde nu mai puțin de 400 de insule sau insulițe, din care cele principale sunt Bermudele, Saint George, Cooper și Somerset. Aici se fac numeroase escale și vapoarele găsesc tot ce au nevoie, fie pentru reparații, fie pentru aprovizionare. Sunt de mare folos în aceste regiuni, foarte des bântuite de furtunile cele mai periculoase din Atlantic. *Alert* se afla la o depărtare de 60 de mile față de arhipelag, în ziua de 99 iulie, când binoclurile de pe navă începuseră să scruteze orizontul în direcția vestului. Totuși, pentru niște ochi neexperimentați, era ușor să confunzi falezele înalte cu norii ce se aflau la limita dintre mare și cer.

Cu toate acestea, Bermudele puteau fi zărite în cursul dimineții, cum îi vesti John Carpenter pe Tony Renault și Magnus Anders, cei mai nerăbdători din grup.

— Acolo... priviți... zise el, spre tribord înainte...

— Zăriți culmi de munți?... întrebă Magnus Anders.

— Da, tinere... Ele răzbat deasupra norilor și în curând le veți vedea.

În adevăr, înainte de apusul soarelui, niște mase rotunde se conturau încă nedeslușit spre apus și a doua zi *Alert* trecu în dreptul insulei Saint David, cea mai estică a arhipelagului.

Trebuiră apoi să facă față unor vijelii. Rafale amestecate cu descărcări electrice, care veneau din nord-est, constrânsără nava să se potrivească vântului, reducând viteza.

Toată ziua și noaptea următoare marea fu dezlănțuită. Cu velele gabiere și terțarolele lăsate, corabia făcu cale-ntoarsă; n-ar fi putut să se expună pericolului valurilor, care ar fi acoperit-o cu totul.

Poate că Harry Markel ar fi făcut un act de marină prudent și înțelept dacă ar fi căutat un refugiu în vreun port al arhipelagului, și în special la Saint George. Dar se înțelege că prefera să-și piardă nava decât să ajungă undeva unde căpitanul Paxton putea fi cunoscut. Rămase deci în larg, manevrând, dealtfel, cu multă pricepere. *Alert* nu suferi decât avarii fără importanță, câteva pânze rupte de o rafală care era cât pe ce să smulgă barca de la tribord.

Dacă domnul Patterson suportă mai bine decât te puteai aștepta aceste 60 de ore de furtună, mai mulți tineri, fără să treacă prin toate fazele groaznicului rău de mare căruia îi căzuse pradă mentorul, fură totuși destul de încercați: John Howard, Niels Harboe, Albertus Leuwen. Dar Louis Clodion, Roger Hinsdale, Hubert Perkins și Axel Wickborn rezistară și putură să admire, în întreaga și teribila ei măreție, lupta elementelor dezlănțuite în timpul celor două zile de furtună.

Cât despre Tony Renault și Magnus Anders, aveau cu siguranță suflete de marinari, acest *aes triplex*²⁰ pe care domnul Patterson nu-l avea și pe care-l invidia la navigatorul lui Horațiu.

În cursul furtunii, *Alert* fu deviat cu vreo sută de mile din drumul său. De aici rezultă o întârziere, care nu putea fi recuperată chiar dacă nava ar

ajunge, fără alte incidente, în regiunile unde domină alizeele care bat de la est la vest.

Din nefericire, Harry Markel nu mai avu parte de vânturile regulate care-l favorizaseră de la plecarea din Queenstown. Între Bermude și pământul Americii, timpul fu foarte schimbător: câteodată atât de liniștit, încât nava nu făcea nici măcar o milă pe oră; altă dată furtunos, obligând echipajul să strângă velele superioare și să lege terțarolele la gabiere și la vela trincă. Era deci sigur că pasagerii nu vor debarca la Saint Thomas fără o întârziere de câteva zile. Asta va stârni o îngrijorare destul de justificată cu privire la soarta lui *Alert*. Cablogramele anunțaseră, probabil, la Barbados, plecarea căpitanului Paxton și la ce dată nava ieșise din golful Cork. Trecuseră mai bine de douăzeci de zile și nu se știa nimic despre ea.

E adevărat că Harry Markel și oamenii săi nu se prea sinchiseau de această îngrijorare. Pe ei îi rodea nerăbdarea de a termina cu explorarea Antilelor și de a nu mai avea a se teme de nimic când se vor îndrepta spre Capul Bunei Speranțe.

În dimineața zilei de 20 iulie, corabia tăia Tropicul Cancerului în dreptul canalului Bahama, prin care, începând de la strâmtoarea Floridei, se varsă în ocean apele golfului Mexic.

Dacă *Alert*, în cursul navegației sale, ar fi trebuit să treacă Ecuatorul, Roger Hinsdale și camarazii săi n-ar fi neglijat să sărbătorească trecerea lui. S-ar fi supus de bunăvoie cerințelor acestei ceremonii tradiționale, plătind din gratificații cheltuielile botezului. Dar Ecuatorul era mai la sud cu 23 de grade și nu fu cazul să se sărbătorească trecerea lui la paralela 23.

Este de la sine înțeles că domnul Horatio Patterson, dacă ar fi fost sănătos, ar fi primit cu cea mai mare placere complimentele simpaticului domn Tropic și ale cortegiului său de carnaval. Ar fi facut-o, fără îndoială, cu toată bunăvoința și, desigur, cu toată demnitatea unui administrator de la *Antilian School*.

Însă, cu toate că nu avusese loc nicio ceremonie, Harry Markel, la cererea tinerilor pasageri, acordă o rație dublă echipajului. Poziția calculată în acea zi arăta că *Alert* se găsea la 250 mile de insula cea mai apropiată a Antilelor, în nord-estul arhipelagului. Poate că nava va fi puțin întârziată când va întâlni, la ieșirea canalului Bahama, golfstream-ul, acel curent Cald care ajunge până-n regiunile septentrionale ale Europei, un fel de fluviu oceanic ale căruia ape nu se contopesc cu apele Oceanului Atlantic. Dar atunci va fi

ajutată de alizee, care bat regulat în aceste regiuni, și înainte de trei zile, cu siguranță, omul de veghe va semnala înălțimile insulei Saint Thomas, unde se va face prima escală.

Și acum, pe măsură ce se apropiau de Antile, gândindu-se la explorarea arhipelagului, care avea să țină câteva săptămâni, nu fără primejdii pentru el, echipajul nu putea să nu fie cuprins de teamă.

John Carpenter și Corty discutau deseori între ei în această privință. Jucau în adevăr o carte mare dacă se întâmpla să aibă ghinion. Fără îndoială, era de pus mâna pe o sumă de 7.000 de lire și merită să riști pentru ea. Dar dacă, pentru a avea totul, vor pierde totul – chiar și viața?... Dacă pirații de pe *Halifax*, evadații de la Queenstown, vor fi recunoscuți, dacă vor cădea din nou în mâinile justiției? Și-și spuneau că mai era timp să evite primejdia... În noaptea următoare, ar fi destul să tabere pe pasagerii fără apărare, care nu bănuiau nimic, și să-i arunce în mare. Apoi *Alert* ar schimba ruta.

E adevărat că la toate aceste argumente și la toate temerile, manifestate de oamenii lui, Harry Markel se mulțumea să răspundă:

— Bizuiți-vă pe mine!...

Atâtă încredere în sine, însotită de atâtă îndrăzneală, sfârșea prin a-i convinge și ei spuneau în limbaj marinăresc:

— Bine! Las' să curgă!

În ziua de 25 iulie, Antilele nu mai erau decât la 60 de mile vest-sud-vest. Cu vântul tare care-i ducea, nu era nicio îndoială că *Alert* va zări înălțimile insulei Saint Thomas înainte de apusul soarelui.

În vederea acestui lucru, Tony Renault și Magnus Anders petrecură după-amiaza unul pe vergile arborelui mare, iar celălalt pe vergile arborelui trinchet, vrând fiecare să fie primul care va striga:

— Pământ!... Pământ!

XIII

Canoniera Essex

Către orele patru după-amiază se auzi un strigăt scos de Tony Renault.

Acest strigăt nu fu acela de: «Pământ!» ci acela de «Navă!» La babord, la o distanță de cinci sau șase mile, se vedea un fum la vest, deasupra orizontului.

Un steamer venea din față și mergea cu mare viteză. După o jumătate de oră coca lui era vizibilă și după altă jumătate de oră nu se mai găsea decât la un sfert de milă de *Alert*. Pasagerii reuniți pe dunetă își dădeau cu părerea.

— Este un vas de război... zise unul.

— Cred că da, răspunse altul, pentru că în vârful catargului mare flutură o flamură.

— Și, în plus, este englez, reluă primul.

— Și se numește *Essex*, adăugă celălalt.

De fapt, cu ajutorul binocului se putea citi acest nume pe tăblia de la pupa, în momentul când nava se apropiere.

— Uite... exclamă Tony Renault, pun rămășag că manevrează ca să ne abordeze!

Se părea că, în adevăr, aceasta era intenția lui *Essex*, canonieră de 500 – 600 de tone, care ridică pavilionul. Nici Harry Markel, nici ceilalți nu se însesară în această privință. Fără îndoială, *Essex* voia să intre în legătură cu *Alert* și continua să se apropii cu presiune redusă.

Spaima care-i cuprinse pe acești ticăloși e lesne de ghicit și de înțeles. Nu se putea ca de câteva zile să fi sosit o depeșă în Antile? Ca, într-un fel sau altul, să se fi luat cunoștință de ceea ce se întâmplase la Queenstown înaintea plecării lui *Alert*, de capturarea sa de către banda Markel, de masacrarea căpitanului Paxton și a oamenilor săi, și ca *Essex* să fi fost trimis pentru a pune mâna pe răufăcători?

Cu toate acestea, după o matură chibzuință – nu, nu era posibil! Cine să-și închipui că Harry Markel, care desigur că nu i-ar fi cruțat pe pasageri, aşa cum nu cruțase nici echipajul căpitanului Paxton, să fi plecat în Antile? Să fi împins îndrăzneala până la a-l duce pe *Alert* la destinația sa, în loc să fugă? O asemenea imprudență ar fi fost inadmisibilă.

Între timp, Harry Markel aștepta cu mai mult sânge rece decât John Carpenter și Corty. Când comandanțul lui *Essex* va lua contact cu el, va vedea ce-i de făcut.

Canoniera stopa la numai câteva cabluri și, la un semnal transmis, *Alert* trebui să-și pună velatura în pană. Vergile sale brațate, orientate în aşa fel ca forța pânzelor să se anuleze, făcuse nava aproape nemîșcată.

În orice caz, *Essex* ridicase pavilionul și *Alert* trebui să-l ridice pe al său. Se înțelege de la sine că dacă Harry Markel n-ar fi vrut să se supună ordinelor unei nave de război, el ar fi fost constrâns. Imposibil să scape de

urmărirea canonierei care avea de partea ei forța și viteza. Câteva lovituri de tun l-ar fi redus pe *Alert* la neputință.

Dealtfel, cum se știe, Harry Markel nici nu se gândeau la aşa ceva. Când comandantul canonierei îi va ordona să vină la bordul său, se va duce.

Cât despre domnul Patterson, Louis Clodion, Roger Hinsdale și camarazii lor, sosirea lui *Essex*, ordinul de a intra în legătură cu bastimentul îi interesau în cel mai înalt grad.

— Oare acest vas de război este trimis în întâmpinarea lui *Alert* ca să ne ia la bordul său și să ne debarce mai curând pe una din insulele Antile?

Un asemenea gând nu se putea înfiripa decât într-un spirit aventuros, aşa cum era acela al lui Roger Hinsdale. Trebuie adăugat că părerea sa era strict personală.

În acest moment, una din bărcile lui *Essex* fu lansată la apă și doi ofițeri luară loc în ea.

În câteva clipe ambarcațiunea fu lângă *Alert*. Ofițerii urcară pe scara de pisică din tribord și unul din ei zise:

— Unde e căpitanul?

— Iată-mă, răspunse Harry Markel.

— Sunteți căpitanul Paxton?

— Chiar el.

— Și această corabie este *Alert*, care a părăsit portul Queenstown pe data de 30 iunie curent?...

— La această dată, în adevăr.

— Având ca pasageri pe laureații de la *Antilian School*?

— Aici prezenți, răspunse Harry Markel, arătând pe dunetă pe domnul Patterson și grupul de tineri, care nu scăpau un singur cuvânt din această conversație.

Ofițerii veniră la ei, urmați de Harry Markel, și acela care vorbise – un locotenent din marina britanică – după ce răspunse la salutul lor, se exprimă în acești termeni, cu tonul rece și aspru care-i caracterizează pe ofițerii englezi.

— Căpitane Paxton, comandantul lui *Essex* este fericit de a-l fi întâlnit pe *Alert*, și noi, de asemenea, că v-am găsit pe toți sănătoși.

Harry Markel se înclină, așteptând ca locotenentul să-i aducă la cunoștință scopul vizitei sale.

— Ați făcut o călătorie bună? întrebă ofițerul... Timpul a fost favorabil?...

— Foarte favorabil, replică Harry Markel, cu excepția unei furtuni pe care am înfruntat-o în preajma Bermudelor.

— Și care v-a făcut să întârziati?

— A trebuit să micșorăm viteza timp de 48 de ore, ca să rezistăm. Locotenentul se întoarse în acest moment spre grupul de pasageri și, adresându-se mentorului, zise:

— Domnul Patterson... de la *Antilian School*... fără îndoială?

— În persoană, domnule ofițer, răsunse administratorul, care salută cu tot ceremonialul politeții sale obișnuite.

Apoi adăugă:

— Am onoarea să vă prezint pe tinerii mei tovarăși de călătorie, rugându-vă să primiți asigurarea distinsei și respectuoasei mele considerațiuni...

— Semnat: Horatio Patterson, murmură Tony Renault.

Se schimbară apoi călduroase strângeri de mâna cu acea precizie riguroasă, specific anglo-saxonă.

Locotenentul, întorcându-se spre Harry Markel, îi ceru să vadă echipajul – ceea ce păru foarte suspect și-l neliniști pe John Carpenter. De ce oare acest ofițer voia să-i treacă în revistă?

Totuși, la ordinul lui Harry Markel, el îi aduse pe oamenii săi pe punte și aceștia se adunară lângă marea catarg. În ciuda sforțărilor pe care le făceau bandiții pentru a căpăta o aparență de oameni cumsecade, probabil că ofițerii gândiră că au o înfățișare foarte puțin liniștită.

— Nu aveți decât nouă marinari?... întrebă locotenentul.

— Nouă, răsunse Harry Markel.

— Cu toate acestea, noi am fost informați că echipajul lui *Alert* era format din zece... în afară de dumneavoastră, căpitane Paxton.

Întrebare destul de neplăcută, la care Harry Markel evită la început să răspundă zicând:

— Domnule ofițer... aş putea să știu pentru ce motiv am onoarea să vă am la bord?

Era, bineînțeles, natural ca locotenentului să i se pună această întrebare și el răsunse:

— Foarte simplu, motivul e neliniștea celor de la Barbados, în urma întârzierii lui *Alert*. În Antile, ca și în Europa, familiile sunt preocupate de

această întârziere. Doamna Kethlen Seymour a intervenit pe lângă guvernator și Excelența-sa l-a expediat pe *Essex* în întâmpinarea lui *Alert*. Iată singurele pricini ale prezenței noastre aici și, o repet, suntem foarte fericiti că temerile noastre au fost zadarnice!

În fața acestei dovezi de interes și simpatie, domnul Horatio Patterson nu putu rămâne dator. În numele tinerilor pasageri și al lui, mulțumi cu demnitate comandanțul lui *Essex* și ofițerilor săi, generoasei doamne Kethlen Seymour și Excelenței-sale guvernatorului. Harry Markel spuse că o întârziere de 48 de ore n-ar fi trebuit să creeze o asemenea îngrijorare și să motiveze trimiterea canonierei.

— Această îngrijorare era justificată din cauza unei împrejurări pe care vă voi face-o cunoscută, zise locotenentul.

John Carpenter și Corty se priviră destul de mirați. Poate că regretau că Harry Markel mersese atât de departe cu întrebările.

— În seara de 30 iunie *Alert* a pornit la drum, nu-i aşa?

— În adevăr, răspunse Harry Markel, care, de altfel, își păstra tot săngele rece. Am ridicat ancora la ora săpte și jumătate seara. Odată ieșiți din ansa Farmar, vântul a încetat și *Alert* a rămas imobilizat toată ziua următoare, lângă uscat, la capul Robert's-Cove.

— Ei bine, căpitane Paxton, reluă locotenentul, a doua zi un cadavru a fost găsit pe coastă, unde-l dusesese curentul. După nasturii de pe hainele sale s-a recunoscut că era unul din mateloții de pe *Alert*.

Pe John Carpenter și pe ceilalți îi scutură, fără voia lor, un fior. Acest cadavru nu putea fi decât al unuia din nefericiții uciși de ei cu o zi înainte.

Apoi locotenentul de pe *Essex* declară că autoritățile din Barbados fuseseră încunoștințate prin depeșă de acest incident – de unde se explică legitimele temeri, văzând că *Alert* nu sosește. După care, adăugă:

— Ați pierdut deci pe unul din oamenii dumneavoastră, căpitane Paxton?

— Da domnule, pe matelotul Bob... Acesta a căzut în mare, atunci când ne aflam în ansa Farmar și, cu toate străduințele noastre, n-a putut fi salvat, nici regăsit.

Explicația fu admisă fără să trezească vreo bănuială, ea lămurind, în același timp, de ce lipsea un matelot din echipaj.

Între timp, pasagerii trebuie că erau – pe drept cuvânt – mirați că acest incident nu le fusese adus și lor la cunoștință. Cum, unul din oameni se încasează înaintea ajungerii lor la bord și ei nu știuseră nimic?!

Dar la întrebarea domnului Horatio Patterson despre acest subiect, Harry Markel răspunse că, dacă a tăinuit această nenorocire față de bursieri, era pentru că nu voise ca ei să-și înceapă călătoria sub o impresie atât de neplăcută.

Acest răspuns foarte convingător nu mai provocă nicio replică. Dar avură un sentiment de surpriză, amestecat cu o anumită emoție, când locotenentul adăugă:

— Depeșa trimisă din Queenstown la Barbados menționa, între altele, că leșul găsit în apă, probabil cel al matelotului Bob, avea o rană adâncă drept în piept.

— O rană! exclamă Louis Clodion, în timp ce domnul Patterson lua atitudinea unui om care părea că nu mai înțelege nimic.

Harry Markel nu vră să lase să se strecoare vreo îndoială și, ca întotdeauna stăpân pe el, zise:

— Matelotul Bob a căzut din gabia arborelui trinchet pe cabestan, care probabil l-a rănit, și de acolo a fost azvârlit în mare. De aceea n-a putut să se întânească la suprafață apei și iată de ce cercetările noastre au fost zadarnice.

Explicația părea la fel de admisibilă ca și cele precedente, dacă locotenentul n-ar fi completat informația cu următoarele:

— Rana cadavrului nu provine de la o izbitură... Ea se datoră unei lovitură de cuțit care i-a străpuns inima!

Din nou temeri, firești dealtfel, pentru John Carpenter și ceilalți bandiți. Nu mai știau cum se va termina con vorbirea. Oare comandantul lui *Essex* avea ordin să-l conducă pe *Alert* la Barbados unde se va face o anchetă, care desigur că ar fi ieșit foarte prost pentru ei? S-ar fi ajuns mai întâi la constatarea identității lor. Ar fi fost dușii înapoi în Anglia... De data aceasta n-ar mai fi scăpat de pedeapsă pentru crimele lor. Și, mai ales, n-ar mai fi putut comite încă una, când *Alert* va fi părăsit regiunile Indiilor Occidentale!... Șansa continuă să-i favorizeze. Harry Markel nu trebui nici măcar să explice ce era cu lovitura de cuțit. În adevăr, domnul Horatio Patterson exclamă ridicând mâinile spre cer:

— Cum, acest nenorocit să fi fost lovit mortal cu un cuțit, de o mâna criminală?

Și atunci locotenentul răspunse următoarele:

— Depeșa adaugă că matelotul ajunsese probabil viu pe coastă, unde se găsea atunci o bandă de criminali scăpați din închisoarea de la Queenstown.

Acolo o fi fost lovit cu cuțit de unul din ei.

— Atunci, spuse Roger Hinsdale, e vorba de banda de pirați de pe *Halifax*, care tocmai evadase când noi am sosit la Queenstown...

— Ticăloșii!... exclamă Tony Renault. Și n-au fost încă prinși, domnule locotenent?

— După ultimele știri, urmele lor n-au mai fost regăsite, răspunse ofițerul. Totuși, e imposibil ca ei să fi părăsit Irlanda și, mai devreme sau mai târziu, vor fi arestați...

— Ar fi de dorit, declară Harry Markel, cu acel calm pe care-l păstrase tot timpul.

Și când John Carpenter reveni la prova împreună cu Corty, îi șopti acestuia din urmă:

— Un om tare căpitanul nostru...

— Da, răspunse Corty, și bun de urmat oriunde va voi să ne ducă!...

Ofițerii transmiseră domnului Patterson și laureaților salutările pe care doamna Kethlen Seymour îi însărcinase să le dea. Darnica doamnă își făcea o mare bucurie din a-i primi și dorința ei vie era să-i rețină cât mai mult posibil în Barbados, dacă se vor strădui să nu întârzie prea mult în celelalte insule unde erau așteptați cu nerăbdare.

În numele camarazilor săi, Roger Hinsdale răspunse, rugându-i pe ofițeri să exprime doamnei Kethlen Seymour recunoștința lor față de cele ce făcuse pentru *Antilian School*. Apoi domnul Horatio Patterson termină întrevederea cu un speech înflorit și mișcător, care era specialitatea lui și la sfârșitul căruia, printr-o nebăgare de seamă destul de rară la acest om, amestecă un vers din Horațiu cu unul din Vergiliu. Ofițerii, după ce-și luară rămas bun de la căpitan și pasageri, fură conduși până la scară și coborâră în barca lor. Dar, înainte de a porni, locotenentul zise:

— Sper, căpitane Paxton, că *Alert* va fi mâine la Saint Thomas, căci nu mai este decât la o depărtare de cincizeci de mile.

— Așa cred, răspunse Harry Markel.

— Atunci vom anunța prin depeșă sosirea voastră, imediat ce vom ajunge înapoi la Barbados.

— Vă mulțumesc, domnule, și vă rog să prezentați omagiile mele domnului comandant al *Essex*-ului.

Barca se depărta de navă și-n mai puțin de un minut parcurse distanța care-o despărțea de canonieră.

Harry Markel și pasagerii salutară apoi pe comandant, care se găsea pe pasarelă, și li se răspunse la acest salut.

După ridicarea ambarcațiunii pe canonieră, se auziră fluierăturile sirenei și *Essex* își reluă drumul, cu toată viteza, în direcția sud-vest. După o oră nu se mai vedea în zare decât trâmba lui de fum.

Alert, cu vergile brațate și pânzele umflate de vânt, porni spre Saint Thomas.

Astfel, Harry Markel și complicii săi erau liniștiți în ceea ce privea vizita lui *Essex*. Nimeni, nici în Anglia și nici în Antile, nu-și închipuia că ei ar fi putut să se refugieze pe o navă și că nava ar fi tocmai *Alert*. Se părea deci că vor avea noroc până la capăt!... Vor parurge cu nerușinare arhipelagul, vor fi primiți cu onoruri, vor merge din insulă în insulă, fără să le fie măcar teamă că pot fi recunoscuți, vor termina această explorare printr-o ultimă escală în Barbados și după aceea nu se vor mai întoarce în Europa!

A doua zi după plecare, *Alert* nu se va mai numi *Alert*. Harry Markel nu va mai fi căpitanul Paxton și nu vor mai fi la bord nici domnul Patterson, nici vreunul din tinerii săi tovarăși de călătorie! Îndrăzneața acțiune va fi încununată de succes și poliția va urmări zadarnic în Irlanda pe pirații de pe *Halifax*.

Această ultimă parte a traversării se desfășura în cele mai bune condiționi. Un timp minunat, sub suflarea constantă a alizeelor, permitea întrebuițarea întregii velaturi, chiar și a bonetelor, pânzele suplimentare. Hotărât lucru, domnul Patterson era oțelit. Abia dacă îl supăra câteodată un ruliu sau un tangaj mai violent. Putea chiar să-și ocupe iar locul la masă și să se lipsească de sâmburele de cireașă, pe care de obicei îl ținea în gură.

— Aveți dreptate... domnule, îi repeta Corty. Numai leacul ăsta a rămas bun contra răului de mare.

— Cred și eu, prietene, răspunde mentorul, și din fericire sunt aprovizionat din belșug cu acești sâmburi antipelagalgi, grație prevăzătoarei doamne Patterson.

Așa se termină ziua. După ce trecuseră prin nerăbdarea plecării, tinerii laureați simțeau acum nerăbdarea de a sosi. Erau grăbiți să pună piciorul pe prima insulă din Antile.

În apropierea arhipelagului, numeroase nave – vapoare cu aburi și corăbii – animau marea: cele care căutau să ajungă în golful Mexicului prin strâmtoarea Florida sau cele care ieșeau de acolo, pentru a se îndrepta spre

porturile vechiului continent. Pentru acești tineri era o mare bucurie să le semnaleze, să se încrucișeze cu ele, să schimbe saluturi cu pavilioane engleze, americane, franceze, spaniole, care se întâlneau cel mai frecvent în aceste regiuni.

Înainte de apusul soarelui, *Alert* trecea paralela 17, și latitudinea pe care se afla era la vreo 20 de mile de insula Saint Thomas. Nu mai rămâneau decât câteva ore de călătorie.

Dar nu fără dreptate Harry Markel nu voi să se aventureze în timpul nopții prin puzderia de ostroave și de stânci care mărgineau arhipelagul și, la ordinul său, John Carpenter reduse velele. Șeful de echipaj strânse rândunica, pânzele pătrate, săgeata artimonului, brigantina, și *Alert* rămase sub cele două gabiere, trinchet și focuri.

Noaptea fu liniștită. Briza se calmase și soarele, a doua zi, se ridică pe un orizont foarte senin.

Spre ora nouă se auzi un strigăt dintre vergile marelui catarg.

Era Tony Renault care repeta cu o voce sonoră și veselă:

— Pământ la tribord, spre prova... pământ, pământ!

XIV

Saint Thomas și Sainte Croix

S-a spus mai înainte că Indiile Occidentale sunt compuse din nu mai puțin de 300 de insule și insulițe. În realitate, numele de insule nu se cuvine decât unui număr de 42 din ele, fie pentru dimensiune, fie pentru importanța lor geografică. Din aceste 42 de insule, numai nouă aveau să fie vizitate de laureații de la *Antilian School*.

Toate aparțin grupului cunoscut sub numele de Antilele Mici și mai ales sub denumirea de Insule ale Vântului. Anglia le împarte în două părți: prima, care se află la nord de insulele Virgine, până la Dominica, o numesc Leeward Island; a doua, care se întinde de la Martinica până la Trinidad, o numesc Windward Island. Nu e cazul să adoptăm aceste denumiri. Ansamblul insular, care este mărginit la vest de Mediterana americană, merită numele de Insulele Vântului, deoarece primește prima suflare a alizeelor, care bat de la est la vest.

Prin rețeaua acestor insule se amestecă apele Atlanticului cu acele ale mării antiliene. Elisée Reclus a putut să le compare cu picioarele unui imens pod între care pleacă și vin curenții care brăzdează golful Mexicului.

Nu trebuia să confundăm acest golf cu marea propriu-zisă a Antilelor; sunt două bazine foarte distințe, avându-și conformația lor specială și suprafețe inegale, primul măsurând 1.150.000 km pătrați și al doilea aproape 1.190.000.

Se știe că în anul 1492 Cristofor Columb a descoperit Cuba, cea mai mare insulă din Antile, după care s-a oprit mai întâi în insulele Conception, Ferdinandina și Isabella, pe care navigatorul genovez a arborat pavilionul spaniol.

Dar a crezut că ajunsese cu caravanele la capătul Asiei, în țara mirodenilor, și muri fără să fi știut că pușește piciorul pe noul continent.

De-atunci, diverse puteri europene, cu prețul unor bătălii sângheroase, al unor masacre îngrozitoare, al unor lupte mereu reînnoite, și-au disputat domeniul.

Cât despre denumirea de Indii Occidentale, dată Antilelor, ea provine dintr-o eroare care a fost comisă de Cristofor Columb cu privire la descoperirile sale.

În realitate, acest arhipelag, de la insula Sombrero în nord, până la Barbados spre sud, care formează Antilele Mici, se întinde pe 6.408 kilometri pătrați.

Populația totală a acestor insule este de 792.000 de locuitori.

Insulele Virgine pot fi considerate ca făcând parte din Antilele Mici. Ocupate de danezi în anul 1671, cele mai multe figurează în domeniul Indiilor Occidentale. Sunt cunoscute sub numele de Saint Thomas, Saint John, Sainte Croix. În prima insulă s-a născut unul din tinerii bursieri, al șaselea laureat al concursului de la *Antilian School*, Niels Harboe.

În fața acestei insule va ancora Harry Markel în dimineața zilei de 26 iulie, după o fericită traversare care a durat 25 de zile. Din acest punct, *Alert* nu va avea decât să coboare spre sud, pentru a poposi în celelalte insule.

Dacă Saint Thomas are dimensiuni reduse, portul său este un adăpost excelent și bine gospodărit. Cincizeci de nave de mare tonaj pot ancora aici în voie. De aceea corsarii englezi și francezi nu încetau să și-l dispute, în perioada când flotele europene luptau în aceste regiuni, ocupau și reocupau, și smulgeau una alteia insulele antiiene, ca fiarele hămesite când se ceartă pentru o pradă care le ațâță pofta.

Christian Harboe locuia la Saint Thomas și cei doi frați nu avuseseră prilejul să se întâlnească de câțiva ani. Cu câtă nerăbdare așteptau amândoi

sosirea lui *Alert*, este lesne de înțeles.

Christian Harboe era mai mare ca Niels cu 15 ani. Singurul din familie pe care Niels îl avea pe insulă, se ocupa cu negoțul; era un om foarte prietenos, arătând acea modestie simpatică, ce caracterizează rasele nordice. Fixându-și reședința în colonia daneză, preluase o importantă firmă a unchiului său – un frate al mamei – și anume un magazin universal cu obiecte de consum uzuale, alimente, stofe etc.

Portul insulei Saint Thomas, Charlotte-Amalia, nu întârziase să devină porto-franco, ceea ce făcu să crească prosperitatea lui. Oferea avantaje mari tuturor navelor, de orice naționalitate ar fi fost. Găseau un adăpost sigur contra alizeelor și furtunilor golfului, grație înălțimilor insulei, unei limbi de pământ de care se lovea hula din larg și unei insulițe pe care se construise cărei și depozite de cărbuni.

Când *Alert*, semnalat de semafoare, trecu de capurile Coved și Molhenters, ocolind promontoriul, înconjurând insulița și lăsând la stânga sa farul, intră într-un bazin circular, deschis spre nord, în spatele căruia apăreau primele case ale orașului. După ce se desfășură lanțul cu șase-șapte brațe, corabia rămase ancorată la o adâncime de patru-cinci metri.

Reclus a observat că Saint Thomas are cea mai bună poziție, pentru că ocupă un punct favorabil pe marea curbă a Antilelor, în locul unde distribuirea mărfurilor se poate face foarte ușor în toate părțile arhipelagului.

Astfel se va înțelege că, de la început, acest port natural a atras atenția și a obținut preferința corsarilor. Deveni deci principalul antrepozit pentru traficul de contrabandă cu coloniile spaniole și curând cea mai însemnată piață a «lemnului de abanos», adică a negrilor cumpărați pe litoralul african și importați în Indiile Occidentale. Din această cauză trecu repede sub dominație daneză și nu mai fu niciodată cedat altciva, după cesiunea lui de către o companie financiară care-l cumpărase de la electorul de Brandenburg, al cărui moștenitor fu tocmai regele Danemarcei.

Imediat ce *Alert* acostă, Christian Harboe urcă la bord și cei doi frați căzură unul în brațele celuilalt. Apoi, după ce schimbă cordiale strângeri de mâna cu domnul Horatio Patterson și tovarășii săi de călătorie, zise:

— Prieteni, cred că veți fi oaspeții mei cât timp veți rămâne la Saint Thomas... Cât va sta *Alert* aici?

— Trei zile, răspunse Niels Harboe.

— Numai atât?

— Atât și nimic mai mult, Christian, spre marele meu regret, căci e multă vreme de când nu ne-am îmbrățișat...

— Domnule Harboe, zise atunci mentorul, acceptăm cu căldură amabila dumneavoastră propunere... Vom fi oaspeții dumneavoastră în timpul cât vom rămâne la Saint Thomas... timp care nu se poate prelungi.

— În adevăr, domnule Patterson, aveți un itinerar dinainte stabilit.

— Da... de doamna Kethlen Seymour.

— O cunoașteți pe această doamnă, domnule Harboe? întrebă Louis Clodion.

— Nu, răsunse negustorul; dar am auzit deseori vorbindu-se de ea și în Antile inepuizabilă ei caritate este său laudată.

Apoi, întorcându-se spre Harry Markel:

— Cât despre dumneavoastră, căpitane Paxton, îmi permiteți să vă adresez, în numele tuturor familiilor acestor tineri pasageri, sincere mulțumiri pentru grija...

— Mulțumiri îndreptățite, datorate căpitanului Paxton, se grăbi să adauge și domnul Patterson. Cu toate că marea ne-a supus la încercări – și în primul rând pe mine, *horesco referens*²¹! – trebuie să recunoaștem că bravul nostru căpitan a făcut tot ce depindea de el pentru ca traversarea să ne fie cât mai plăcută.

Nu era în firea lui Harry Markel să adreseze complimente sau să fie amabil. Și poate că domnul Harboe a cărui privire era fixată asupra lui, îl cam stingherea. Așa că se mulțumi să răspundă cu o ușoară înclinare a capului.

— Nu văd nicio piedică pentru ca pasagerii de pe *Alert* să accepte ospitalitatea pe care le-o oferiți, domnule, cu condiția totuși de a nu prelungi escala peste termenul fixat...

— E în regulă, domnule căpitan Paxton, răsunse Christian Harboe. Și acum, chiar de azi, dacă binevoiți să veniți să cinați la mine cu oaspeții mei...

— Vă mulțumesc, domnule, zise Harry Markel. Am însă câteva reparații de făcut și nu pot pierde niciun minut. Dealtfel, prefer să părăsesc bordul cât mai puțin posibil.

Domnul Christian Harboe păru surprins de tonul rece al acestui răspuns. Desigur că printre oamenii de mare, și deseori printre căpitanii din marina comercială engleză, se găsesc firi aspre, oameni puțin educați, ale căror purtări nu s-au putut rafina în exercițiul profesiunii lor, în contactul cu marinarii. Dar, hotărât, acest prim contact cu Harry Markel și echipajul său nu i-a făcut o impresie prea favorabilă. *Alert* fusese însă bine condus în timpul călătoriei, traversarea a fost satisfăcătoare și aceasta era principalul.

După o jumătate de oră, pasagerii debarcară pe cheul portului Charlotte-Amalia și se îndreptară spre casa domnului Christian Harboe.

După ce aceștia plecară, John Carpenter spuse:

— Ei bine, Harry, cred că a mers foarte bine până acum?

— Așa cum spui... replică Harry Markel. Dar trebuie să fim cu ochii în patru în timpul escalelor.

— Vom fi prudenti, Harry. Nimeni dintre noi nu vrea să compromită succesul acestei acțiuni... A început bine și se va termina tot așa...

— Desigur, John, din moment ce Paxton nu e cunoscut de nimeni la Saint Thomas. Dealtfel, vei veghea ca niciunul dintre oamenii noștri să nu coboare pe uscat.

Avea dreptate Harry Markel să-și împiedice echipajul să părăsească bordul. Mergând prin taverne și baruri, bând peste măsură – ceea ce se întâmpla ori de câte ori erau lăsați în voia lor – acești marinari puteau să scape vreo vorbă compromițătoare și era mult mai bine să fie consemnați în mod riguros pe *Alert*.

— Așa e, Harry, relua John Carpenter, și dacă doresc atât de mult să bea, li se va da o rație dublă sau triplă... Acum pasagerii sunt pe uscat pentru trei zile și dacă oamenii noștri beau ceva mai mult la bord, n-are nicio importanță!

Echipajul lui *Alert* știa că era primejdios să se dedea la excese, să se despăgubească în porturi de abstențele pe care le impusese navigația. Înțelegea gravitatea situației. Dacă vor ști să se stăpânească, nu se vor mai compromite. Pentru aceasta trebuiau să se resemneze, să evite orice contact cu populația insulei, cu marinarii de diverse naționalități care bântuie prin tavernele portului, ca nu cumva să se expună, și vreunul din pirații de pe *Halifax* să poată fi recunoscut de acești aventurieri care au cutreerat toate mările. Deci, ordin formal dat de Harry Markel ca nimeni să nu coboare de pe navă, și, pe de altă parte, niciun străin să nu fie lăsat să vină la bord.

Magazinul domnului Christian Harboe se găsea pe cheu. Acolo era cartierul comercial unde se încheiau afaceri considerabile, pentru că numai cifra importurilor se ridica la 5.000.000 de franci, la o populație de 12.000.000 de suflete.

Pe această insulă, tinerilor pasageri nu le-ar fi fost greu «să dea din gură», pentru că se vorbea spaniola, daneza, olandeza, engleza, franceza, și ar fi putut să se credă încă în clasele de la *Antilian School*, sub direcțiunea domnului Ardagh. Locuința domnului Christian Harboe era situată afară din oraș, la distanță de vreo milă, pe panta muntelui care forma un amfiteatru pe țărmul mării. Acolo se aflau presărate într-un cadru fermecător vilele locuitorilor insulei, în mijlocul arborilor falnici ai zonei tropicale. Aceea a domnului Christian Harboe era una dintre cele mai confortabile și elegante.

Cu șapte ani în urmă, domnul Christian Harboe se însurase cu o Tânără daneză și din această căsătorie se născuseră două fice. Ce primire îi făcu Tânără femeie cunyatului ei, pe care încă nu-l cunoștea, și camarazilor acestuia! Cât despre Niels, niciodată vreun unchi nu și-a îmbrățișat și mângâiat nepoatele cu atâta plăcere și cu atâta suflet!

— Cât de drăguțe sunt!... Cât de drăguțe sunt!... repeta el.

— Și cum să nu fie? declara domnul Horatio Patterson, *Talis pater, talis mater, quales filiae!*²²

Și citatul avu aprobarea generală.

Mentorul și tinerii pasageri fură instalați în vilă, destul de mare pentru a le oferi tuturor camere confortabile. Acolo putură să se odihnească, să-și refacă forțele, mâncând copios din alte feluri decât cele puțin variate de la bord, cu toate talentele desfășurate de Ranyah Cogh. Și ce minunate sieste în timpul orelor calde ale zilei, în mijlocul grădinilor umbrite care înconjurau locuința domnului Christian Harboe! În timpul discuțiilor zilnice se vorbea des de familiile lăsate în Europa, de Niels Harboe, care, nemaivând părinți, va veni la fratele său când își va termina studiile. Va lucra în magazin și domnul Christian Harboe se gândeau chiar să facă în acest scop o sucursală în insula Saint John, vecină cu Saint Thomas, pe care danezii o oferiseră cândva Statelor Unite pentru suma de 5 milioane de piaștri – ofertă care nu fusese acceptată.

Acolo se stabilisea colonia la început, când Saint Thomas păru insuficientă dezvoltării afacerilor. Dar cum insula Saint John nu măsoară

decât trei leghe în lungime pe două în lățime, ei o considerară prea mică și năpădiră Sainte Croix.

De mai multe ori, domnul Christian Harboe aduse vorba despre căpitanul de pe *Alert*, despre echipajul său, și rezervele pe care le avea față de ei dispărură când domnul Patterson îl asigură că personalul de la bord are drept la toate elogiile.

Se înțelege de la sine că se făcuse excursii prin Saint Thomas, care merită să fie vizitat de turiști. Este o insulă de formă trapezoidală, foarte accidentată în partea ei nordică și presărată de munți, dintre care cel mai înalt se ridică la 1400 picioare deasupra nivelului mării.

Tinerii excursioniști voră să urce pe piscul unuia din acești munți și oboselile ascensiunii fură larg recompensate de frumusețea spectacolului ce se oferi privirii lor. Privelîștea se întindea până la Saint John, asemănătoare unui mare pește care plutea la suprafața mării antilene în mijlocul insulișelor care-l înconjurau – Hans Lellik, Loango, Buek, Saba, Savana și, dincolo de ele, câmpia lichidă care strălucea sub razele solare.

Saint Thomas este o insulă de 86 kilometri pătrați, adică, aşa cum a remarcat Louis Clodion, abia de 170 de ori mai mare decât Champ-de-Mars din Paris.

După cele trei zile petrecute la vila Harboe, pasagerii reveniră pe *Alert* care era gata de plecare. Domnul și doamna Harboe îi conduseră la bord. Ei primiră mulțumirile domnului Patterson pentru amabilitate și cei doi frați se mai îmbrățișară o dată.

Încă în seara de 28 iulie corabia ridică ancora, și după ce pânzele fură aşezate în bătaia vântului, profitând de briza de nord-est, luă direcția spre sud-vestul insulei Sainte Croix, unde trebuia să se facă a doua escală.

Cele 60 de mile care separă cele două insule fură străbătute în 36 de ore.

Când, aşa cum s-a menționat, coloniștii, prea numeroși în Saint Thomas și Saint John voră să se stabilească la Sainte Croix, a cărei întindere este de 218 kilometri pătrați, găsiră această insulă în mâna corsarilor englezi, care veniseră aici de pe la mijlocul veacului al XVII-lea. De aici necesitatea de a intra cu ei în luptă... Avură loc bătălii multe și sânge-roase care sfârșiră în avantajul aventurierilor Marii Britanii. Dar, de la sosirea lor, acești oameni – mai mult pirați decât coloni – dedându-se mai ales la jafuri, nu se ocupă deloc de cultivarea pământului.

Abia în 1750 spaniolii reușiră să pună mâna pe Sainte Croix, după ce-i goniră pe englezi.

Nu o stăpâniră multă vreme și, după câteva luni, slaba garnizoană care apără insula fu nevoită să se retragă în fața unui corp expediționar francez.

Abia din această epocă Sainte Croix începu să fie cultivată. Totuși, înainte de a fi desfășurată, trebuiră să fie incendiate deseori păduri din interior, incendii care liberează și îngrijează pământul.

Grație acestor lucrări, continue timp de un secol și jumătate, *Alert* ancoră pe o insulă bine îngrijită și de o mare bogătie agricolă.

E de la sine înțeles că nu se mai întâlneau acum nici caraibii care o populau înaintea descoperirii ei, nici englezii care o populașerau apoi, nici spaniolii care le urmăseră, nici francezii care făcuseră primele încercări de colonizare. Pe la mijlocul secolului al XVII-lea se pare că nu s-ar fi găsit chiar nimeni pe insulă, deoarece, fiind lipsită de trafic și de beneficiile contrabandei, coloniștii se deciseseră să o părăsească.

Sainte Croix rămase nelocuită timp de 37 de ani, până în 1733. Franța o vându atunci Danemarcei pentru suma de 750.000 de lire și de la această dată este colonie daneză.

Când *Alert* sosi în apropierea insulei, Harry Markel manevră în astă fel încât să ajungă în portul Barnes, capitala ei – sau, în daneză, Christiantoed. Este situat în fundul unui mic golf, pe coasta septentrională. Cât despre cel de-al doilea oraș, Frederickstoed, odinioară incendiat de negrii răsculați, a fost construit pe coasta occidentală.

Axel Wichborn, al doilea laureat al concursului, se născuse la Friedrichstoed. Acum el nu mai avea pe nimeni acolo. De vreo 12 ani familia sa, după ce vânduse proprietatea pe care o poseda în insulă, locuia la Copenhaga.

În timpul acestei escale, dacă pasagerii nu mai fură oaspeții nimănuți, totuși prietenii ai familiei Wickborn le făcură o călduroasă primire. Ei rămăseră cea mai mare parte din timp pe uscat și în fiecare seară revineau să doarmă la bord.

Această insulă, pe care o străbătură în trăsuri, este foarte interesantă de vizitat. Cât a ținut perioada sclaviei, plantatorii făcuseră mari averi și Sainte Croix putea fi considerată cea mai bogată insulă din Antile. O cultură intensivă utilizează solul până-n culmile colinelor. Ea posedă 350 de plantații, fiecare de 150 de pogoane, bine administrate de un personal foarte

experimentat. Două treimi din teritoriu este consacrat producției de zahăr și într-un an se recoltează în medie 16 chintale de fiecare pogon, fără a mai socoti și melasa.

După zahăr, bumbacul dă anual 800 de baloturi care sunt expediate în Europa.

Turiștii trecură pe frumoasele șosele plantate cu palmieri, care legau fiecare sat de capitală. Terenul, înclinat în pante dulci spre nord, urcă în mod treptat de la litoral, din nord-vest până la vârful Eagle, a cărui înălțime este de 400 de metri.

Prin situația ei în Europa, Danemarca, în afară de perioada blocului continental, când Copenhaga a fost în bătaia tunurilor flotei engleze, având norocul să nu mai fie amestecată în lungile și săngeroasele lupte de la începutul secolului, care izbucniseră între Franța și Anglia. Putere de mâna a doua, teritoriul ei n-a fost invadat de armatele europene. Prin urmare, coloniile daneze din Antile nu au vră de suferit de pe urma acestor mari conflicte care se repercutau dincolo de Oceanul Atlantic.

Între timp, emanciparea negrilor, proclamată în 1862, provoca mai întâi anumite tulburări, pe care autoritatea colonială le înăbuși cu asprime. Negrii dezrobiți se plângăreau că promisiunile ce li se făcuseră nu fuseseră ținute, între altele, atribuirea unui anumit număr de terenuri care să treacă în întregime în proprietatea lor. De aici nemulțumiri și, în cele din urmă, o revoltă a negrilor, care se întinse în diverse părți ale insulei.

Când *Alert* ajunse în portul Christiansted, relațiile între coloniști și cei eliberați nu erau încă reglementate. Totuși în insulă era liniste și turiștii nu fură niciodată stingheriți în excursiile lor. Un an mai târziu ar fi căzut în plină răscoală, atât de puternică, încât orașul natal al lui Axel Wickborn fu ars până la temelii.

Trebuie remarcat, de altfel, că de șapte-opt ani populația din Sainte Croix scăzuse, în urma emigrărilor.

În timpul escalei, guvernatorul danez, care își are reședința, alternativ, șase luni la Saint Thomas și șase luni la Sainte Croix, se afla la Saint John, unde se aștepta la tulburări. El nu putu deci să-i întâmpine pe tinerii antilieni aşa cum ar fi fost primiți în celealte insule. Dar recomandase să le fie asigurate toate condițiile pentru explorarea insulei, și recomandările sale fură următoare din plin.

Astfel că, înainte de plecare, o scrisoare compusă de domnul Horatio Patterson – cu scrierea sa cea mai îngrijită – scrisoare semnată și de laureați, transmitea Excelenței-sale cele mai călduroase mărturii de recunoștință.

La 1 august, *Alert* ieși din portul Christianstöed. Apoi, după ce trecu de șenal, având o briză ușoară, se îndreptă cu viteză mică spre est, spre Saint Martin.

XV

Saint Martin și Saint Barthélémy

Înăind direcția spre est, *Alert* se îndreptă spre larg. În adevăr, Saint Martin și insulele Sombrero, Anguilla, Barbuda și Antigua sunt insulele cele mai înaintate ale lanțului antilian, în nord-estul Insulelor Vântului.

După ce ieși din adăpostul pământurilor insulei Sainte Croix, corabia întâlni alizeele care băteau cu o anumită tărie. Trebui să manevreze pe o mare destul de agitată. Cu toate acestea, *Alert* putu să păstreze pânzele de jos, gabierele și pânzele pătrate. Trebui să navigheze în volte. De mai multe ori Tony Renault și Magnus Anders obținură permisiunea căpitanului să țină timona, ceea ce îi făcu foarte mândri.

Distanța între Sainte Croix și Saint Martin nu depășește 200 de mile marine. În împrejurările cele mai favorabile, o corabie poate s-o străbată în 24 de ore când e în plină viteză. Dar, cu un vânt potrivnic și mergând în contra curentului care se îndreaptă spre golful Mexic, traversarea se face într-un timp de trei ori mai mare. În plus, *Alert* întâlnea aproape tot timpul numeroase nave cu aburi sau cu pânze. Aceste regiuni sunt foarte frecventate și navigația este activă între insule, de la Saint Thomas până la Trinidad.

Cât despre Harry Markel, el nu se îndepărta de la prudența sa obișnuită; se ferea să treacă prea aproape de aceste nave; preferă să fie mai în larg, pentru a evita orice comunicare cu ele. Această prudență era apreciată de echipaj. După ce se descurcase aşa de bine în timpul escalelor de la Saint Thomas și Sainte Croix, nu era oare de sperat că aşa se va întâmpla și în celelalte insule?... Astfel, John Carpenter, Corty și ceilalți își reveniră din primele temeri, și încrederea pe care le-o inspira șeful lor se dovedi mai mare ca oricând.

Totuși ardeau de nerăbdare să termine odată cu această explorare a Antilelor!

În cursul navegării contra vântului și mării, domnul Patterson avu din nou o stare proastă; dar, cu ajutorul sămburelui de cireașă, ea nu se agravă.

În plus, în aceste luni de iulie și august, o mare foarte agitată nu este prea de așteptat – în afara furtunilor datorate marilor călduri ale zonei tropicale. Clima din Antile se bucură de o constanță remarcabilă și oscilațiile coloanei termometrului nu cuprind mai mult de 20 de grade. Fără îndoială, variațiile sunt mult mai mari în privința umezelii decât a temperaturii, și, deși foarte rar însotite de grindină, deseori cad ploi torențiale.

În realitate, insulele arhipelagului, expuse vânturilor din larg, au cel mai mult de suferit de pe urma perturbațiilor atmosferice. Cele însă ca Sainte Croix, Saint Eustache, Saint Cristophe, Grenadines, scăldate de apele mării Caraibilor, sunt puțin bântuite de furtuni. De altfel, cea mai mare parte a porturilor Insulelor Vântului se orientează spre vest sau sud-vest și oferă adăposturi sigure contra hulei puternice din larg.

Pe 3 august, când se înserase de-a binelea, *Alert*, întârziat de alizee, apără în raza insulei Saint Martin.

Încă de la patru-cinci mile depărtare, înainte de a ajunge în port, tinerii laureați putură să vadă cel mai înalt vârf al insulei, a cărui altitudine atinge 585 de metri și pe care-l poleiau ultimele raze ale soarelui.

Saint Martin are ca sentinelă avansată la nord-est mica insulă Anguilla, să ar putea spune o insuliță, care împreună cu Saint Cristophe și Nevis au un singur președinte. Ele nu sunt despărțite decât de un canal îngust a cărui adâncime nu depășește 25 – 30 de metri. Nu este deci imposibil ca fundul submarin, care este de natură coralieră, să se ridice, prin acțiunea perseverentă a infuzorilor, până la suprafața mării, sau poate din cauza unor erupții vulcanice. În aceste condiții, Saint Martin și Anguilla n-ar mai forma decât o singură insulă.

A doua zi, un pilot urcă la bordul corăbiei și o conduse prin senale în portul Philsburg.

Acest oraș ocupă plaja îngustă care separă un golf semicircular de o salină întinsă, sediul unei exploatari foarte importante. Mlaștinile sărate, principala bogătie a insulei, sunt atât de productive, că aportul lor anual este apreciat la nu mai puțin de 3.000.000 de hectolitri.

Este drept că un anumit număr din aceste mlaștini cere o întreținere continuă. Evaporarea este aşa de mare, încât ele ar seca repede. Între altele, pentru salina din Philsburg este necesar să se taie câteodată limba de

pământ care-o mărginește spre litoral și să fie alimentată în acest fel, într-o mare măsură, de apele mării.

Albertus Leuwen nu avea niciun membru al familiei la Saint Martin. Toți locuiau la Rotterdam, în Olanda, de 15 ani. El însuși părăsise Philsburg, pentru a veni în Europa, la o vîrstă atât de fragedă că nu-și mai aducea aminte de insulă. Dintre toți acești laureați antilieni, numai părintii lui Hubert Perkins rămăseseră în colonia engleză din Antigua.

Popasul lui *Alert* la Saint Martin nu dură decât 24 de ore, cel puțin la Philsburg. Acolo nici Harry Markel, nici vreun altul dintre ai săi nu se temeau să fie recunoscuți. Înând seama de condiții, această primejdie ar fi fost mai de temut în Antilele engleze, Santa Lucia, Antigua sau Dominica, unde trebuiau să meargă, și mai ales în Barbados, reședința doamnei Kethlen Seymour, unde șederea bursierilor de la *Antilian School* avea să se prelungească, cu siguranță.

Domnul Patterson și tinerii săi însotitori nu avură decât să se plimbe pe lunga stradă care formează orașul Philsburg, ale cărui case se ridică pe plaja îngustă de la marginea mării.

Se părea că după ce vizita lui Albertus Leuwen se va termina, *Alert* nu avea decât să-și ridice pânzele și să plece. Dar, în calitatea lor de francezi, Louis Clodion și Tony Renault voiau neapărat să viziteze partea franceză a insulei, situată în zona septentrională și care ocupă aproape două treimi din suprafața totală.

Capitala ei este Marigot, un nume care n-are în el, după cum se observă, nimic olandez. Louis Clodion și Tony Renault aveau o mare dorință: să petreacă măcar o zi la Marigot.

Mentorul fu consultat în privința acestei vizite care nu modifica întru nimic itinerarul.

Domnul Horatio Patterson merse să-l caute pe Harry Markel și-i făcu cunoscută propunerea, pe care o sprijini cu înalta sa autoritate:

— Care este părerea dumneavoastră, domnule căpitan Paxton? întrebă el.

Harry Markel, din motive pe care le știm, ar fi preferat să nu înmulțească punctele de popas. Dar de data aceasta n-ar fi avut niciun motiv să refuze să-i conducă pe pasagerii săi într-o altă parte a insulei. Plecând seara, *Alert* putea ajunge la două zile la Marigot, de unde, după 48 de ore, ar fi plecat la Saint Barthélémy.

Aşa şi făcură. În ziua de 5, la ora nouă seara, corabia ieşi din Philsburg, fiind condusă de un pilot. Noaptea era luminoasă, luna aproape plină, marea frumoasă, mărginită de înălțimile insulei pe lângă al cărei litoral se poate naviga aproape un sfert de milă. Briza favorabilă permitea un mers lin al navei.

Pasagerii rămăseră pe punte până la miezul nopții, pătrunși de farmecul acestei traversări nocturne; apoi intrară în cabine şi nu se treziră decât atunci când *Alert* aruncă ancora.

Marigot este un oraş mai comercial decât Philsburg. El se ridică pe ţărmul unui canal care face să comunice golful cu lacul Simpson. Acest ansamblu constituie un port foarte sigur, bine apărat contra hulei din larg. Aici se opresc în mare număr navele de cursă lungă sau de cabotaj, atrase de lipsa taxelor vamale pe care le-o asigură Marigot. Este oraşul cel mai important din Saint Martin.

Dealtfel, pasagerii nu regretau călătoria. Avură parte de o excelentă primire, pe care francezii o făcură celor doi compatrioţi. Simpatia pe care o manifestau nu ținea cont de diferenţa de naţionalităţi, şi la banchetul care avea să le fie oferit de autorităţile oraşului urmau să fie reuniţi toţi «antilienii» în jurul aceleiaşi mese.

Recepţia fusese organizată de domnul Anselme Guillon. Chemase vreo patruzeci de persoane şi, desigur, căpitanul lui *Alert* avea să fie invitat să figureze printre comeseni. Domnul Guillon urcă la bord şi-l rugă pe Harry Markel să ia parte la acest banchet, care avea loc în aceeaşi zi, în sala comunală.

Totuşi, oricât părea de necrezut, Harry Markel avu îndrăzneala să nu accepte invitaţia. În zadar domnul Patterson se alătură insistenţelor domnului Guillon. Amândoi nu reuşiră să schimbe nestrămutata hotărâre a căpitanului lui *Alert*. Ca la Saint Thomas şi la Saint Martin sau la Sainte Croix, el nu înțelegea să părăsească bordul şi nu permitea nici unuia dintre oamenii săi să coboare pe uscat.

— Vom regreta absenţa dumneavoastră, căpitane Paxton, declară domnul Guillon. Laudele pe care vi le-au adus aceştii tineri în privinţa grijii cu care sunt trataţi în timpul acestei călătorii cu *Alert*, ca şi dorinţa pe care o aveau de a vă arăta în mod public recunoştinţa lor, toate acestea m-au încurajat să stăruui pe lângă dumneavoastră şi sunt necăjit că nu am reușit să vă conving.

Pentru a termina, Harry Markel se înclină rezervat și Anselme Guillon fu condus pe cheu.

Trebuie să mărturisit că atât lui, cât și domnului Christian Harboe, căpitanul lui *Alert* nu le făcuse o impresie bună. Acest chip aspru și sălbatic, pe care o întreagă existență de violențe și de nelegiuri își lăsase urmele, nu era făcut să inspire decât antipatie, dacă nu și suspiciune. Dar cum să nu ții seama de relatările pasagerilor și ale domnului Horatio Patterson, când făceau elogiu căpitanului Paxton?... Nu fusese el ales de doamna Kethlen Seymour? Această doamnă, desigur, nu se decisese pentru el fără informații serioase și referințe bune...

Pe deasupra, puțin a lipsit ca situația lui Harry Markel și a bandei sale să nu fie compromisă, ba chiar pierdută. E drept că această împrejurare nu putu decât să măreasca increderea pe care domnul Guillon și notabilitățile din Marigot trebuiau să o aibă în căpitan și în echipajul său.

În adevăr, în ajunul sosirii lui *Alert*, bricul *Fire Fly*, de naționalitate engleză, se mai găsea la Marigot. Căpitanul bricului îl cunoștea foarte bine pe domnul Paxton, căruia îi lăudă calitățile de om și de marină. Dacă ar fi știut că *Alert* urma să sosească, fără îndoială că l-ar fi așteptat, și cu câtă plăcere ar fi strâns mâna vechiului său prieten! Dar *Fire Fly* era pe punct de plecare și, în timpul nopții, probabil, se încrucișă cu *Alert* în regiunile occidentale ale insulei.

În con vorbirea sa, domnul Guillon îi vorbise lui Harry Markel de căpitanul de pe *Fire Fly* și e lesne de închipuit frica de care fu cuprins acest ticălos, gândindu-se prin ce primejdie ar fi trecut în prezența unui prieten al căpitanului Paxton.

Acum bricul se afla în larg cu destinația Bristol și nu mai exista nicio posibilitate să-l întâlnească în timpul croazierei în Antile.

Când Harry Markel îi puse la curent cu cele întâmplate pe John Carpenter și pe Corty, aceștia nu putu să-și ascundă teama:

- Am scăpat ca prin urechile acului! spuse șeful echipajului.
- Nu mai povestiti și celorlalți, adăugă Harry Markel. N-are rost să-i speriați, dar să fie mai prudenti ca niciodată...
- Aș vrea să se termine odată cu aceste blestemate Antile! declară Corty. Mereu mi se pare că văd atârnat de fiecare creangă de copac câte un ștreang!

Avea dreptate Corty, și dacă bricul *Fire Fly* s-ar fi aflat în portul Marigot în ziua sosirii lui *Alert*, s-ar fi isprăvit cu Harry Markel și tovarășii săi.

Banchetul, bine servit, pe măsura bucuriei cu care fusese primită invitația, avu loc seara. Oricum, se ridică paharul în onoarea căpitanului Paxton. Se vorbea de prima parte a călătoriei, făcută în condiții favorabile. Fu exprimată urarea ca a doua parte să nu fie cu nimic mai prejos de cea precedentă. Tinerii «antilieni» vor duce cu ei, din călătoria făcută în Indiile Occidentale, amintiri de neuitat.

La desert, Louis Clodion, în picioare, aduse mulțumiri foarte frumos întoarse din condei domnului Anselme Guillon și notabilităților coloniei pentru plăcuta primire.

Apoi veni rândul domnului Horatio Patterson, care se alăturase mai mult ca de obicei la numeroasele, prea numeroasele toasturi făcute după fiecare fel de mâncare. Mentorul se ridică cu paharul în mâna și luă cuvântul. Tot ce se putea introduce ca citat latin în mijlocul unor fraze vibrante ieși din gura vorbitorului. Vorbi de amintirile pe care i le va lăsa această sărbătorire, mai durabile ca bronzul – *aere perenius*, ca în Horațiu; de norocul care-i favoriza pe îndrăzneți – *audaces fortuna juvat*, ca în Vergiliu. Era fericit să-și enunțe felicitările în public – *coram populo*. Nu putea să-și uite patria sa de care-l despărțea acum un ocean întreg și *dulces reminiscetur Argos*²³, dar nu va uita nici satisfacțiile de amor propriu pe care le încercase în Antile, și în ultimul său ceas va putea repeta: *Et în Arcadia ego*²⁴, căci Antilele vor fi fost o bucată din acea Arcadie care fusese sălașul inocenței și al fericirii. În sfârșit, avusesese totdeauna dorința de a vizita acest splendid arhipelag, *hoc erat în votis*, repeta el din Horațiu deja citat, și în care, *si parva licet componere magnis*²⁵ – cum spunea Vergiliu, menționat mai sus – el, administratorul de la *Antilian School*, venise să pună piciorul cu aproape 400 de ani după Cristofor Columb.

Vă închipuiți succesul pe care-l obținu domnul Horatio Patterson și aplauzele care-l răsplătiră când se așeză la locul său. Apoi toți umplură pentru ultima oară paharul în onoarea doamnei Kethlen Seymour. După călduroase strângeri de mâna, bursierii luară drumul spre port.

Când se-ntoarseră la bord, către orele zece seara, cu toate că marea era nemîșcată ca un lac, i se păru domnului Patterson că *Alert* era clătinat de oarecare mișcări de ruliu și tangaj. Convins că se va resimți mai puțin în poziție orizontală, se retrase în cabină, sedezbrăcă cu ajutorul amabilului Wagah și se cufundă într-un somn adânc.

A doua zi fu consacrată plimbărilor în oraș și prin împrejurimi.

Două trăsuri îi așteptau pe turiști, cărora domnul Anselme Guillon voi să le servească de ghid.

După ce vizitară locurile cele mai interesante ale insulei, după ce prânziră pe plajă și cinară sub copaci unei păduri superbe, din proviziile aduse pentru această excursie, turiștii se întoarseră la Marigot. Apoi, luându-și rămas bun de la domnul Anselme Guillon, căruia îi fură adresate toate mulțumirile, se înapoiară la bord.

Toți – inclusiv domnul Patterson – scriseră ruedelor. Aceștia cunoșteau din 26 iulie sosirea lui *Alert* la Saint Thomas. Le fusese anunțată prin depeșă și îngrijorarea datorată întârzierii cu câteva zile se risipi. Totuși, familiile trebuiau ținute la curent și scrisorile întocmite în seara aceea și puse a doua zi la poștă urmău să plece, după 24 de ore, în Europa.

Nu se ivi niciun incident în cursul nopții. Nimic nu tulbură somnul tinerilor după o zi atât de obositoare. Dar poate că John Carpenter și Corty visără că niște avarii îl obligau pe *Fire-Fly* să revină în port... ceea ce nu se întâmplă, din fericire pentru ei.

A doua zi, încă de la ora opt, profitând de mareea joasă, *Alert* ieși din portul Marigot cu destinația Saint Barthélémy.

Dacă marea era puțin agitată, corabia, atâtă timp cât naviga la adăpostul insulei, nu se clătină prea tare. Este adevărat că după ce va trece din nou pe la Philsburg, *Alert* nu va mai fi apărat de falezele înalte de la Saint Martin contra hulei din larg. Astfel, în apele dintre cele două insule, primi valurile de-a curmezișul și fu chiar cazul de reducere a pânzelor pentru a evita o înclinare prea mare.

Totuși, în cazul că va avea o întârziere, ea va fi de numai câteva ore și cu siguranță că nava se va ivi în rada insulei Saint Barthélémy a doua zi în zori.

Ca de obicei, pasagerii luară parte la manevre, când fu vorba de a slăbi sau a strânge școtele. Nu fu necesar să se facă volte cu vântul în față sau să se schimbe direcția. Tony Renault și Magnus Anders ținură fiecare la rândul său căрма, ca doi veritabili timonieri care-și cunoșteau meseria, nelăsând nava să devieze într-o parte sau alta, având ochiul fixat pe linia de reper a busolei.

Către ora cinci fu semnalat la sud-vest un vapor care tindea să-l depășească pe *Alert*.

În acel moment, Corty trecu la cârmă, intenția lui Harry Markel fiind să evite apropierea vaporului. *Alert* devie deci cu un cart, ca să nu rămână în afara direcției următe.

Acest steamer de naționalitate franceză – cum se vedea după flamura care se desfășura pe marele catarg – era un vapor de război aparținând categoriei micilor crucișătoare ale statului. Louis Clodion și Tony Renault ar fi fost fericiți să-l salute în trecere și să primească salutul său. Dar cum cea mai mică distanță care separa cele două nave, grație manevrei lui Harry Markel, nu coborî sub o milă, nu era cazul să se ridice pavilionul.

În ceea ce privește crucișătorul, care mergea cu toată viteza în direcția nord-vest, se părea că are ca destinație Antilele. Era posibil de asemenea să se îndrepte spre unul din porturile meridionale ale Statelor-Unite, cum e Key West, la capătul Floridei, un loc de oprire pentru vapoarele de toate naționalitățile. De altfel, crucișătorul îl lăsa în curând în urmă pe *Alert*, și când se lăsa amurgul ultimele lui trâmbi de fum dispăruseră la orizont.

— Călătorie sprâncenată, zise John Carpenter, și cu urarea de a nu vă mai revedea! Nu-mi place să navighez împreună cu vapoare de război.

— Și nici să mă găsesc în mijlocul unei patrule de polițiști!... adăugă Corty. Acești oameni au aerul că te întreabă de unde vii și unde te duci, și nu întotdeauna îți covine să răspunzi!

Insula Saint Barthélémy – singura posesiune suzedeză în Indiile Occidentale, ocupă extremitatea bancului pe care-l formează insula engleză Anguilla și cea franco-olandeză Saint Martin. Așa cum s-a remarcat, ar fi suficientă ridicarea fundului mării cu 80 de picioare pentru ca cele trei insule să nu fie decât una singură, a cărei lungime totală ar fi de 75 de kilometri. Or, cu aceste adâncimi submarine de natură vulcanică n-ar fi surprinzător ca ridicarea să se producă în viitor.

Referitor la acest subiect, Roger Hinsdale observă că această înălțare ar putea să se extindă la ansamblul Antilelor, al Insulelor Vântului și al Insulelor de sub Vânt. Și într-o epocă, depărtată fără îndoială, s-ar putea întrevedea ca aceste insule, unite între ele, să formeze un fel de vast continent la intrarea golfului Mexic și – cine știe? – să se alipească la continentul american.

Insulei Saint Barthélémy, dimensiunile prea mici nu-i pot acorda decât denumirea de ostrov, pentru că lungimea ei nu depășește două leghe și jumătate, cu o suprafață de 21 kilometri pătrați.

Saint Barthélémy este apărată de fortul Gustav. Gustavia, capitala sa, un oraș de mică importanță, poate progrăsă, pentru că este situată, din punctul de vedere al navegației de cabotaj, printre Antilele Mici din această regiune. Aici, cu 19 ani în urmă, se născuse Magnus Anders a cărui familie se mutase de vreo 15 ani la Göteborg, în Suedia.

Această insulă a fost succesiv sub diverse pavilioane. A fost franceză de la 1648 la 1784. La acea epocă Franța o ceda Suediei în schimbul unei concesiuni de antrepozite pe Cattegat, mai precis la Göteborg, și a unor alte avantaje politice. Dar, cu toate că devenise scandinavă în urma acestui tratat, fiind populată odinioară de normanzi, rămăsese franceză prin aspirațiile, gusturile și obiceiurile ei, și poate că va rămâne astfel totdeauna.

Când soarele dispără sub orizont, Saint Barthélémy nu se vedea încă. Fiind la o depărtare de cel mult 20 de mile, nu încăpea nicio îndoială că *Alert* va acosta în zorii zilei, cu toate că vântul slăbise seara și corabia nu putea înainta decât puțin în timpul nopții.

Cu toate acestea, Tânărul suedez părăsi cabina de la ora patru dimineața și, urcând pe scara de sart a marelui catarg, ajunse până la vergile pânzei pătrate.

Magnus Anders voia să fie primul care să semnaleze insula sa și zări, puțin înainte de ora șase, principalul masiv calcaros care domină în centru, înalt de 302 metri. El strigă cu o voce atât de răsunătoare: «Pământ!... Pământ!» încât camarazii săi se repeziră pe punte.

Alert se îndreptă imediat spre coasta occidentală a insulei Saint Barthélémy, în aşa fel încât să ajungă în fața portului principal de ancorare, de fapt, singurul din insulă.

Cu toate că briza era moderată, corabia avansa repede și pe măsură ce înainta găsea ape mai liniștite. Puțin după ora șapte, un grup de câteva persoane se desluși pe vârful colinei.

Portul Gustavia oferă navelor cu pescajul de doi-trei metri locuri excelente de ancorat, la adăpostul bancurilor, de care se sparg valurile hulei din larg.

Ceea ce atrase mai întâi atenția tinerilor pasageri fu prezența crucișătorului pe care-l întâlniseră în ajun. Era ancorat în mijlocul portului, cu luminile stinse, cu pânzele strânse, ca un vas care rămânea aici pentru câțiva timp.

Aceasta le făcu plăcere lui Louis Clodion și lui Tony Renault care-și promiseră să urce la bordul său, siguri fiind că vor fi bine primiți. Dar vederea crucișătorului îi fu foarte neplăcută lui Harry Market, ca și oamenilor săi, și chiar îl îngrijoră.

Alert nu mai era decât la un sfert de milă de port și, chiar dacă ar fi vrut, ce argument putea invoca Harry Market pentru a nu intra în radă, când Saint Barthélémy era una din etapele itinerarului? Deci, cu voie sau fără voie – în general mai puțin alarmat decât John Carpenter și ceilalți – el o luă spre șenal, când răsună o lovitură de tun. În același timp, un steag se înălță în vârful colinei.

Cât de mare le fu surpriza – surpriză care se schimbă în uluire – când văzură că nu erau culorile suedeze, ci pavilionul francez, în cele trei culori naționale!

Cât despre Harry Market și echipajul său, dacă arătară o oarecare mirare, ce importanță avea pentru ei dacă steagul era al cutărei sau cutărei țări? Ei nu cunoșteau decât unul singur, pavilionul negru al piraților, acela sub care va naviga *Alert* când va despica valurile Pacificului.

— E pavilionul francez!... exclamă Tony Renault.

— Pavilionul francez! repetă Louis Clodion.

— Oare căpitanul Paxton să se fi înșelat, zise Roger Hinsdale, și a luat un drum greșit, spre Guadelupa sau Martinica?

Harry Market nu comisese o asemenea eroare. Se îndreptase fără doar și poate spre Saint Barthélémy și ajunse în portul Gustavia, unde ancoră după trei ore.

Totul se explică. Insula Barthélémy tocmai fusese cedată Franței, contra sumei de 277.000 de franci.

PARTEA A DOUA

I

Antigua

Călătorind la bordul lui *Alert*, Hubert Perkins era pe cale să revadă o Antigua la fel de înfloritoare ca și în ziua când o părăsise cu cinci ani în urmă, pentru a veni în Europa să-și facă studiile.

Între Saint Barthélémy și Antigua nu e o distanță mai mare de 70 – 80 de mile. Dar când *Alert* ajunse în larg, oprirea vântului, apoi o briză destul de slabă îi întârziară navigația. Corabia trecu pe lângă Saint Christopher, o insulă revendicată de englezi, francezi și spanioli și care, prin pacea de la Utrecht din 1713, rămase în posesia Angliei. Numele de Christopher i se trage de la Columb care o descoperise după Désirade, Dominica, Guadelupa și Antigua. Ea e semnătura marelui navigator genovez pe această minunată pagină a Indiilor Occidentale.

Băştinașii îi spun insulei în formă de gitară, «cea rodnică» și toată lumea o socotește «mama Antilelor». Tinerii pasageri putură să admire frumusețile ei naturale, străbătând apele unui litoral de aproape un sfert de milă. Saint Kitts, capitala, se înalță la poalele Muntelui Maimuțelor, pe un golf al țărmului occidental, în mijlocul grădinilor și palmierilor. Un vulcan, al cărui nume de Misery s-a schimbat în acela de Liberty în timpul emancipării negrilor, își înalță conul până la 1500 de metri, și craterul său azvârle jeturi de gaze sulfuroase.

Pe fundul a două cratere stinse se adună apele ploilor, care asigură fertilitatea insulei. Are o suprafață de 176 kilometri pătrați, o populație de circa 30.000 de locuitori, și cultura trestiei de zahăr predominantă, cu recolte de calitate superioară.

Desigur, ar fi fost foarte plăcut să te oprești 24 de ore la Saint Christopher și să te plimbi pe pășuni și ogoare. Dar, în afară de faptul că Harry Markel nu ținea deloc la acest lucru, trebuiau să se conformeze itinerarului și, de fapt, niciunul din elevii de la *Antilian School* nu era originar din insulă.

În dimineața de 12 aprilie *Alert* fu semnalat de semafoarele insulei Antigua, nume dat de Cristofor Columb în amintirea unei biserici din Valladolid. Nu putuse fi văzută de la mare distanță, căci ea se ridică foarte puțin din apă, și vârful cel mai înalt nu depășea 270 de metri. Cât despre dimensiunile insulei, ele sunt relativ considerabile, comparate cu acelea ale celorlalte Antile, adică de 279 de mile pătrate.

Când zări pavilionul britanic la intrarea în port, Hubert Perkins îl salută cu un viguros «ura», la care se alăturără și uralele colegilor săi. *Alert* se îndrepta spre partea de nord, pentru a acosta acolo unde se afla portul și orașul.

Harry Markel cunoștea bine aceste meleaguri. De aceea nu recurse la serviciul unui pilot. Oricât de periculoase erau apele golfului, intră curajos, lăsa fortul James la babord, capul Lobloly la tribord și aruncă ancora acolo unde navele găsesc locuri foarte bune, cu condiția să nu aibă un pescaj mai mare de patru-cinci metri.

În fundul golfului apare capitala Saint John's, cu o populație de 16.000 de locuitori. Acest oraș în formă de tablă de șah, cu străzile sale care se întretăie în unghiuri drepte, are un aspect plăcut și se întinde în mijlocul unei zone verzi acoperită cu o bogată vegetație tropicală.

Imediat ce *Alert* apăru la intrarea golfului o ambarcațiune se desprinse de debarcaderul portului și dusă de patru vâsle se îndreptă spre corabie.

Se înțelege de la sine că Harry Markel cu tovarășii săi trecură în acel moment prin noi emoții, destul de justificate de altfel. Nu putea să le fie teamă că poliția engleză fusese înștiințată de drama sângeroasă petrecută pe *Alert* în ansa Farmar, că alte cadavre fuseseră descoperite, poate chiar și cel al căpitanului Paxton? și atunci, cine era omul care îndeplinea funcțiunile lui la bordul lui *Alert*?...

Dar se liniștiră repede. Ambarcațiunea aducea familia Tânărului pasager. Tatăl, mama și cele două surori mai mici nu avuseseră răbdare să aștepte debarcarea. Ei pândeau de mai multe ore sosirea navei; urcară la bord înainte chiar ca *Alert* să fie ancorat și Hubert Perkins se aruncă în brațele părinților săi.

Insula Antigua, din punct de vedere administrativ, este reședința unui teritoriu care cuprinde și insulele Barbuda și Redonda, vecinele sale. În același timp, are rangul de capitală în mijlocul acestui grup de Antile engleze, unite sub numele de Leward-Island, adică Insulele Vântului, de la insulele Virgine până la Dominica.

La Antigua este reședința guvernatorului, a președinților consiliilor executiv și legislativ, numiți jumătate de Coroană și jumătate de electori.

Domnul Perkins, unul din membrii consiliului executiv, nu părăsise niciodată pentru multă vreme insula. După ce îl condusese pe fiul său în Europa, se întorsese imediat la reședința sa din Antigua.

După cum era obiceiul, de îndată ce Hubert Perkins își îmbrățișa tatăl, mama și surorile, se făcură prezentările. Domnul Horatio Patterson, înaintea celorlalți, primi strângerea de mâna a domnului Perkins și tinerii săi camarazi fură onorați cu aceeași favoare. Dar ceea ce aduse cu precădere felicitări mentorului din partea doamnei Perkins fu starea înfloritoare a pasagerilor lui *Alert*. Aceste mulțumiri, mentorul crezu de cuviință să le transmită căpitanului Paxton.

Harry Markel le acceptă, de altfel, cu răceala lui obișnuită. Apoi, după ce salută, veni la prova pentru a da ordinul de fundarisire a ambelor ancore.

Domnul Perkins îl întrebă înainte de toate pe domnul Patterson cât timp va dura popasul la Antigua.

— Patru zile, domnule Perkins, declară domnul Patterson. Zilele noastre sunt numărate, cum se spune în general despre viața omenească, și suntem supuși unui program de la care nu trebuie să ne îndepărtem.

— E cam puțin, zise doamna Perkins.

— Fără îndoială, scumpă prietenă, relua domnul Perkins, dar timpul călătoriei este limitat și mai sunt numeroase Antile pe itinerar.

— ...*Ars longa, vita brevis*²⁶, adăugă domnul Patterson, care crezu ocazia potrivită pentru a plasa acest proverb latin.

— Oricum ar fi, zise domnul Perkins, domnul Patterson și colegii fiului meu vor fi oaspeții noștri în timpul șederii lor aici.

— Domnule Perkins, zise Roger Hinsdale, suntem zece la bord...

— Desigur, adăugă domnul Perkins, locuința mea va fi prea mică pentru a-i găzdui pe toți tinerii mei prieteni!... Dar vom reține camere la hotel și veți veni să luați masa la noi.

— În acest caz, propuse Louis Clodion, poate că ar fi mai bine să dormim pe navă, afară de Hubert, domnule Perkins?... Ziua vă vom aparține, din zori până la apusul soarelui.

Această propunere fiind cea mai bună, avu aprobarea domnului Patterson.

Dar, evident, Harry Markel ar fi preferat ca pasagerii să-și petreacă tot timpul pe uscat. Nava ar fi fost mai puțin expusă să primească vizitatori, de care se temea întotdeauna.

Căpitanul fu și el invitat să ia masa la familia Perkins. El se scuză că de obicei și Hubert îi dădu să înțeleagă tatălui său că era inutilă orice insistență.

După ce ambarcațiunea plecă cu Hubert, pasagerii se ocupară să-și pună în ordine lucrurile, apoi să scrie câteva scrisori care plecau în aceeași seară cu poșta spre Europa. Printre ele trebuie menționată entuziasta scrisoare a domnului Patterson, pe care doamna Patterson avea s-o primească peste vreo douăzeci de zile. Era și una pe adresa directorului de la *Antilian School*, 314 Oxford Street, London, Marea Britanie, în care domnul Julian Ardagħ va găsi informații pe cât de exacte pe atât de instructive, referitor la bursierii doamnei Kethlen Seymour.

Între timp, Harry Markel termina cu manevrele, având grija – ca la escalele precedente – să-l ancoreze pe *Alert* în mijlocul portului. Oamenii care-i vor conduce pe pasageri nu vor avea permisiunea să debarce pe țărm. Nici dânsul nu va coborî decât în ziua sosirii și în cea a plecării, pentru a îndeplini formalitățile la biroul maritim.

Către ora 11 barca cea mare fu gata.

Cu doi mateloți la rame și Corty la cârmă, depuseră pe cheu pe invitații domnului și doamnei Perkins.

După un sfert de oră, reuniți într-o locuință frumoasă în partea de sus a orașului, toți se aşezaseră în jurul unei mese bogate și începură să stea de vorbă despre diversele întâmplări ale călătoriei.

În vîrstă de 45 de ani, domnul Perkins, a cărui barbă și păr începuseră să încărunțească, avea o atitudine demnă, o convorbire plăcută, o privire afectuoasă, calități care toate se vor regăsi într-o zi la fiul său. Nimici nu era mai onorat ca dânsul în colonie, dacă n-ar fi fost decât pentru serviciile pe care le aducea ca membru al consiliului executiv. În același timp, om de gust, foarte instruit în tot ce privea istoria Indiilor Occidentale, el putea să dea domnului Horatio Patterson date precise și să citeze documente autentice. Fiți siguri că mentorul nu se va sfii să recurgă la ajutorul domnului Perkins și-și va îmbogăți astfel jurnalul de călătorie pe care-l ținea tot atât de metodic ca și registrele sale de contabilitate.

Doamna Perkins, de origine creolă, avea aproape 40 de ani. Bună, amabilă, prevenitoare, se consacra în întregime educației celor două fice, Bertha și Mary, în vîrstă de 10 și 12 ani. Era lesne de închipuit ce bucurie avusese această mamă excelentă la revederea cu fiul ei, strângându-l în brațe după o absență de patru ani. Dar, după cum se spusese la masă, se aprobia momentul când Hubert va reveni la Antigua pe care familia sa n-a vrut s-o

părăsească niciodată. După un an, timpul studiilor petrecut la *Antilian School* se va încheia.

— Îl vom regreta, zise John Howard, care mai avea de făcut doi ani la școala din Oxford Street. Hubert este un bun camarad...

— Despre care vom păstra o amintire excelentă, adăugă Clodian...

— Cine știe dacă nu veți avea ocazia să vă întâlniți mai târziu?... spuse domnul Perkins. Poate că unii dintre voi, tinerii mei prieteni, vor reveni în Antile? Când Hubert va fi la o casă de comerț din Antigua, îl vom căsători...

— Cât mai curând posibil, spuse doamna Perkins.

— Hubert căsătorit!... exclamă Tony Renault. Ah, aş vrea să văd și pe asta!...

— Şi de ce nu! Ai fi și tu martor, răsunse râzând Hubert.

— Să nu glumim, prieteni, spuse dogmatic domnul Patterson. Căsătoria, baza oricărei societăți, este cea mai respectată instituție a acestei lumi.

Nu mai era cazul să se discute acest subiect. Dar doamna Perkins crezu de cuviință să vorbească de doamna Patterson. Întrebă despre ea. Mentorul răsunse cu plăcere. Aștepta o scrisoare de la soția sa și poate că va primi una la Barbados, înainte de a se îmbarca pentru înapoiere. Apoi, scoțând din buzunar o fotografie care nu-l părăsea niciodată, o arăta nu fără oarecare mândrie.

— Are înfațarea unei femei bune și drăguțe, spuse doamna Perkins.

— Şi pare o demnă soție pentru domnul Horatio Patterson, adăugă domnul Perkins.

— Ea este tovarășa vietii mele, răsunse domnul Patterson, ușor emoționat, și tot ce cer de la soartă este să-o regăsesc la întoarcere aşa cum este *hic et nunc*²⁷! Ce anume înțelegea domnul Patterson prin aceste cuvinte, cine ar fi putut spune?... Le rostise coborând vocea, și, de altfel, nimeni nu le dădu atenție.

După ce se termină masa, fu stabilit să viziteze imediat Saint John's, apoi împrejurimile. Totuși își acordă o oră de siestă în frumoasa grădină, sub copacii stufoși ai vilei. Domnul Perkins dădu domnului Patterson informații interesante despre abolirea sclaviei în Antigua. În anul 1824, Anglia proclama actul de emancipare. Dacă rezultatele fură bune pentru oamenii de culoare, nu fură mai puțin bune pentru colonie, a cărei prosperitate crescă în

mare măsură. Veniturile publice nu încetară să urce, în timp ce cheltuielile administrative scădeau în toate serviciile.

În timpul excursiilor de-a lungul insulei, domnul Patterson și tinerii săi însotitori fură mirați văzând lanurile atât de bine cultivate. Câtă fertilitate la suprafața unui teren calcaros! Peste tot se vedea ferme bine întreținute, la curent cu toate progresele agriculturii!

Nu s-a uitat că rețeaua hidrografică era insuficientă în Antigua și a fost nevoie să se construască vaste cisterne pentru a strânge apele ploilor. Domnul Perkins avu ocazia să spună că dacă indigenii dăduseră insulei numele de Yacama – «Şiroitoarea» – aceasta era probabil o ironie. Acum rezervoarele ajungeau pentru diversele necesități ale orașului și câmpului. Drenarea apelor era bine făcută, spre satisfacția generală. Ea asigura salubritatea în Antigua și prezerva pe viitor insula de seceta care de două ori, în 1779 și 1784, a produs dezastre incalculabile. Locuitorii fuseseră în situația acelor naufragiați care nu mai pot răbdă torturile setei și pieriseră oameni și mii de animale.

Toate acestea le povestea domnul Perkins, în timp ce arăta oaspeților, nu fără o legitimă mândrie, cisternele cu o capacitate de 2.500.000 de metri cubi și care furnizau la Saint John's o medie de apă superioară aceleia a unui mare oraș european.

Excursiile făcute sub conducerea domnului Perkins nu se mărginiră numai la împrejurimile capitalei. Ele fură însă organizate în aşa fel ca în fiecare seară pasagerii să poată dormi pe *Alert*. Turiștii vizitară celălalt port din Antigua, English Harbour, situat pe coasta meridională. Acest port, mai bine adăpostit ca Saint John's, era altădată plin de nave militare, cazărmă și arsenale menite apărării insulei Antigua. El este în realitate format de un grup de crateri, al căror nivel a coborât încetul cu încetul, ca apoi să fie invadate de apele mării.

Cele patru zile trecuți repede în plimbări, mese și sieste în vila Perkins. Porneau la drum dis-de-dimineață și cu toate că în acest anotimp căldura era foarte mare, tinerii elevi nu avură prea mult de suferit. Apoi, când Hubert Perkins rămânea la părinții săi, colegii lui reveneau la bord să se odihnească în cușetele lor. De altfel, Tony Renault pretindea că dacă Hubert nu venea cu ei la bord însemna că punea la cale căsătoria sa cu o Tânără creolă din Barbuda și că logodna va avea loc înainte de plecarea în Europa...

Se râdea de aceste glume, pe care gravul domn Patterson le lua de fiecare dată în serios. În ajunul plecării, la 15 august, Harry Markel trecu printr-o mare spaimă, în următoarele împrejurări.

După-masă, o barcă se apropie de navă, după ce fusese coborâtă de pe bricul englez *Flag* care venise din Liverpool. Unul din mateloții bricului se urcă pe punte și ceru să vorbească cu căpitanul. Ar fi fost greu să i se răspundă că în acel moment căpitanul nu era la bord, căci, de când aruncase ancora, Markel nu debarcase decât o singură dată. Harry Markel îl cercetă pe acest om prin fereastra cabinei sale. Îl auzise vorbind și se ferea să se arate. Dealtfel, nici nu-l cunoștea și probabil că nici el nu-i era cunoscut. Dar se putea ca acest matelot să fi navigat cu căpitanul Paxton, comandantul lui *Alert*, și să fi vrut să-i facă o vizită. Aici era primejdia – primejdie care se ivea la toate escalele și care nu va lăua sfârșit decât în ziua când *Alert*, după ce va părăsi Barbados, nu va mai opri în nicio insulă din Antile. Corty fu acela care-l primi pe matelot imediat ce sosi pe punte.

— Vrei să vorbești cu căpitanul Paxton? Întrebă el.

— Da, camarade, răsunse matelotul, dacă el este acela care comandă pe *Alert* din Liverpool.

— Îl cunoști?

— Nu, dar am un prieten care trebuie să facă parte din echipajul său...

— Ah! Și cum îl cheamă?

— Forster... John Forster.

Harry Markell, auzind această discuție, ieși afară, liniștit ca și Corty.

— Eu sunt căpitanul Paxton, zise el.

— Domnule căpitan, spuse matelotul salutându-l cu mâna la beretă.

— Ce dorești?

— Să strâng mâna unui camarad...

— Care se numește?

— John Forster.

Harry Markel avu un moment intenția să răspundă că John Forster se încasează în golful Cork. Dar își aminti că-i atribuise numele de Bob nefericitului al cărui cadavru eșuase pe coastă. Doi mateloți pierduți înaintea plecării, aceasta ar fi părut suspect pasagerilor de pe *Alert*.

Harry Markel se mulțumi deci să spună:

— John Forster nu este la bord...

— Nu este?... repetă matelotul, destul de mirat. Credeam totuși că am să-l găsesc...

— Nu este, îți spun, sau, mai bine-zis, nu mai este...

— I s-a întâmplat vreo nenorocire?

— Era bolnav în momentul plecării și a trebuit să debarce. Corty nu putu decât să admire prezența de spirit a șefului său.

Dar dacă matelotul de pe *Flag* l-ar fi cunoscut pe căpitanul Paxton, lucrurile ar fi luat o întorsătură proastă pentru Harry Markel și oamenii săi.

Matelotul nu mai spuse decât un «Mulțumesc, domnule căpitan!» și coborî în barcă, foarte necăjit că nu-l întâlnise pe camaradul său. Când matelotul ajunse în larg, Corty zise:

— Fără doar și poate, jucăm un joc periculos.

— Posibil, dar merită osteneala!

— Ce are a face! Pe toți dracii, Harry, aş vrea să mă văd în plin Atlantic!... Acolo nu ne vom teme că-și bagă cineva nasul în treburile noastre.

— Va veni și timpul acela, Corty... Mâine *Alert* va ieși în larg...

— Spre?

— Spre Guadelupa. În definitiv, o colonie franceză este mai puțin primejdioasă pentru noi decât o colonie engleză.

II

Guadelupa

Distanța care separă Antigua de Guadelupa sau, mai bine-zis, de grupul de insule reunite sub acest nume, este de 120 de mile.

În condiții obișnuite, *Alert*, în bătaia vânturilor alizee, părăsind portul Saint John's în dimineața zilei de 16 august, ar fi trebuit să ajungă la destinație în 24 de ore.

Louis Clodion putea deci spera că, aşa cum dorea, la răsăritul soarelui, primele înălțimi ale Antilelor franceze or să apară la orizont.

N-a fost aşa. Calmul sau mai curând briza foarte slabă întârziase mersul navei, cu toate că avea toate pânzele întinse. Pe de altă parte, întâlni valuri mici dar puternice, cu toată cădereea vântului. Ele se datorau faptului că această porțiune de mare, foarte deschisă spre larg, nu este protejată de insule. Hula, răvășită de anumiți curenți contrarii, se sparge înainte de a se izbi de stâncile din Montserrat. Chiar dacă *Alert* ar fi fost ajutat de o briză

mai tare, n-ar fi putut evita puternicele zdruncinături. Din această cauză domnul Horatio Patterson exprimă câteva îndoieri despre eficacitatea sămburilor de cireșe ca mijloc de apărare contra răului de mare.

La nevoie, Harry Markel ar fi putut trece prin partea interioară a Montserrat-ului, unde hula era mai mică. Dar s-ar fi expus la întâlniri prea numeroase cu diverse nave, lucru de care se ferea cât putea, în plus, drumul s-ar fi prelungit cu vreo treizeci de mile. Ar fi trebuit să coboare până la extremitatea meridională a Guadelupei și apoi să urce, cu vântul în față, în dreptul portului Pointe-à-Pitre.

Guadelupa se compune din două insule mari.

Insula din vest este Guadelupa propriu-zisă, pe care caraibii o numesc Curucuera. Indicată oficial sub numele de Basse Terre, cu toate că relieful său este cel mai pronunțat din tot grupul, numele i se trage din poziția sa față de alizee.

Insula din est, pe hartă, este denumită Grande Terre, cu toate că suprafața ei este mai mică decât a celeilalte. Suprafața totală a ambelor insule este de 1600 kilometri pătrați și populația este de 136.000 de locuitori.

Basse Terre și Grande Terre sunt separate de un râu cu apă sărată, a cărui lățime variază de la 30 la 120 de metri și pe care-l străbat nave cu un pescaj de circa șapte picioare. *Alert* n-ar fi putut trece prin acest pasaj, care este cel mai direct, decât în orele când mareea este la maximum, și nici atunci n-ar fi fost acțiunea unui căpitan prudent. De aceea Harry Markel o luă prin largul mării, la est de grup. Această navigare dură 48 de ore în loc de 24 și abia în dimineața zilei de 18 august corabia apăru la intrarea golfului în care se varsă râul sărat și al cărui fund este ocupat de Pointe-à-Pitre. Trebui mai întâi să depășească țărmurile insulițelor din jurul bazinei care formează portul și la care se ajunge printr-un canal strâmt și întortocheat.

Trecuseră cinci ani de când familia Clodion părăsise Antilele, afară de fratele mamei lui Louis, rămas la Pointe-à-Pitre. Împreună cu copiii, părinții săi se stabiliseră în Franța, la Nantes. Tânărul Louis păstrase multe amintiri din insula lui natală, de unde plecase la vîrstă de 15 ani, și își propunea să facă onorurile de gazdă camarașilor săi.

Venind dinspre est, *Alert* recunoșcu mai întâi capul Grande Vigie de pe Grande Terre, cea mai septentrională din grup, apoi capul Gros Caps, apoi Anse-aux-Loups, apoi limanul Sainte-Marguerite și, apoi, la extremitatea sud-vestică a insulei Grande Terre, capul Châteaux.

Louis Clodion putu să arate pe coasta orientală orașul Moule, al treilea din colonie ca importanță, cu cei 10.000 de locuitori ai săi. Acolo navele încărcate cu zahăr, care așteptau un moment favorabil pentru a ieși în larg, erau bine adăpostite contra furtunilor și contra formidabililor curenți ai mareei care provoacă atâtea dezastre în regiune.

Înainte de a trece de capul din sud-est al insulei Grande Terre, pasagerii observară Désirade, altă Antilă franceză, prima care se zărește de la bordul vapoarelor venind din Europa și al cărei munte, înalt de 278 metri, este vizibil de la mare distanță.

Lăsând apoi Désirade la babord, *Alert* trecu de capul Châteaux și de acolo se putea întrezi sudul unei alte insule – Petite Terre, care face parte din grupul Guadelupei.

Dar pentru a avea o completă privire de ansamblu, trebuie să cobori mai la sud, până la Marie Galante, cu o suprafață de 163 kilometri pătrați și o populație de 14.000 de suflete, apoi să vizitezi principalele orașe: Gros Bourg, Saint Louis, Vieux Fort. În sfârșit, luând-o spre vest, la aproape aceeași latitudine, se întâlnește micul arhipelag Saintes, cu o populație de circa 2.000 de locuitori și o suprafață de 14.000 metri pătrați. Format din șapte insule sau insulițe distințe, dominat de Chameau cu o altitudine de 316 metri, el este considerat ca fiind cel mai bun sanatoriu al Antilelor.

Din punct de vedere administrativ, Guadelupa este împărțită în trei districte. Ele cuprind partea din Saint Martin, care ține și de Olanda, insula Saint Barthélémy pe care Suedia a cedat-o Franței, Saintes care aparține de districtul Basse Terre, oraș principal al insulei cu același nume, Désirade care depinde de districtul Pointe-à-Pitre, și Marie Galante, reședința celui de-al treilea district.

Unchiul lui Louis Clodion, fratele mamei sale, se numea Henry Barrand. Locuia la Pointe-à-Pitre și poseda proprietăți în împrejurimile vilei sale. Caracterul comunicativ, personalitatea vie, ospitalitatea, buna sa dispoziție îi făcea prieteni pe toți cei care se apropiau de dânsul. În vîrstă de 46 de ani, mare vânător și amator de sport, parcurgea călare vastele sale plantații, plăcându-i mesele îmbelșugate și viața la țară, dacă aceasta se poate spune despre un locuitor din Antile, și, colac peste pupăză, celibatar, un unchi lăsând o moștenire în urma sa, pentru nepoți și nepoate.

E lesne de ghicit cu ce bucurie, cu câtă emoție chiar, îl strânse el în brațe pe Louis Clodion, îndată ce *Alert* sosi în port.

— Fii binevenit, scumpul meu Louis, exclamă el, ce fericire să te revăd după o absență de cinci ani! Dacă nu m-am schimbat atât de mult ca tine, dacă nu am devenit bătrân în timp ce tu ai ajuns un Tânăr, e încă bine!

— Unchiule, îi zise Clodion luându-l de braț, ai rămas același!

— Atunci e perfect, zise domnul Barrand, care se întoarse spre pasagerii strânsi pe dunetă. Fiți bineveniți și voi, tineri colegi ai nepotului meu, și fiți siguri că pentru noi este o mare satisfacție să primim pe elevii școlii *Antilian*!

Apoi minunatul om strânse mâinile care i s-au întins și, revenind la Louis, zise:

— Tata, mama, copiii, toată lumea este sănătoasă acolo, la Nantes?

— Toată lumea, unchiule, dar poate că ai primit de curând știri despre ei?

— În adevăr, am primit o scrisoare de la sora mea, alaltăieri. Toată ceata este bine! Și sunt rugat să te primesc frumos! Ce să zic, mai era nevoie să mă roage, dragă de ea! Mă voi duce s-o văd în această iarnă, pe ea și toată familia.

— Ah! Ce placere ne vei face, scumpul meu unchi, căci atunci voi fi terminat studiile și voi fi fără îndoială la Nantes.

— Numai să nu fii atunci aici, nepoate, ca să-ți împărtășești traiul cu mine! Am unele planuri în această privință... Vom vedea mai târziu!

În acest moment domnul Patterson înaintă, se înclină ceremonios înaintea domnului Barrand și zise:

— Îmi permiteți, domnule, să-i reprezint pe scumpii mei elevi...

— Ei, exclamă plantatorul, dumnealui este... Trebuie să fie domnul Patterson. Ce mai faceți, domnule Patterson?

— Pe cât de bine posibil, după o traversare care nu ne-a scutit de puțin tangaj și ruliu...

— Vă cunosc, întrerupse domnul Barrand, cum îi cunosc pe toți elevii de la *Antilian School*, al căror păstor sunteți.

— Iertare, domnule Barrand, administrator...

— Administrator, păstor este același lucru, spuse plantatorul cu un voios hohot de râs. Unul ține socotelile pe lumea asta, altul pe lumea cealaltă... Numai contabilitatea să fie bine ținută!...

În timp ce vorbea astfel, domnul Barrand se plimba de la unul la altul și, în cele din urmă, strânse atât de viguros mâna domnului Patterson, încât,

dacă ar fi fost preot, mentorul nu i-ar fi putut binecuvânta două zile pe elevii de la *Antilian School*.

Și exuberantul plantator continuă:

— Pregătiți-vă să debarmați, prieteni!... Veți locui cu toții la mine, absolut toți! Locuința mea este mare și chiar dacă ați fi de o sută de ori mai numeroși, tot nu mi-ați putea devora roadele plantațiilor... Și dumneavoastră, domnule Patterson, îi veți însobi pe acești tineri... Și dumneavoastră de asemenea, dacă vă îndeamnă inima, căpitane Paxton!

Invitația fu, desigur, refuzată ca întotdeauna. Dar domnul Barrand nu insistă, căci nu-i plăcea să se repete.

— Totuși, domnule Barrand. Remarcă atunci mentorul, mulțumindu-vă pentru o ospitalitate oferită atât de... cum aş spune...

— Nu spuneți... va fi mai bine, domnule Patterson.

— Dacă v-am deranja...

— Să mă deranjați pe mine! Am eu aerul unui om care poate fi deranjat... și care se deranjează? Dealtfel, ţin să veniți!

În fața acestui ordin, nu mai puteau decât să se execute. Apoi, când domnul Patterson vră să facă reglementar prezentarea pasagerilor:

— Dar îi cunosc pe toți acești tineri!... exclamă plantatorul. Ziarele au menționat numele lor și pariez că nu mă pot înșela! Iată-i, spre exemplu, pe Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins... am fost în relații cu familiile lor la Santa Lucia, Dominica și Antigua.

Cei trei englezi nu putu să fi decât măguliți de această declarație.

— Și apoi, blondul acela înalt, reluă domnul Barrand, blondul acela înalt este Albertus Leuwen din Saint Martin...

— Exact, domnule, răspunse Tânărul olandez, salutând.

— Și cei doi tineri cuminți, cu chipul deschis, care se ţin deoparte, sunt Niels Harboe din Saint Thomas și Axel Wickborn din Sainte Croix. Cum vedeți, nu greșesc cu niciunul. Și tu, cel de colo, mititelule cu ochi ageri, care nu poți sta o clipă locului, să mă ia dracu' dacă nu ai vinele pline de sânge francez!

— Până la ultima picătură, zise Tony Renault, dar m-am născut în Martinica...

— Ei bine, ai greșit.

— Cum... am greșit?

— Da!... Când te naști francez în Antile, acest lucru trebuie să se întâmple în Guadelupa și nu în altă parte, pentru că Guadelupa... este Guadelupa!

— Te naști unde poți! exclamă Tony Renault, izbucnind în râs.

— Mi-ai închis gura, voinicule, replică domnul Barrand, și nu crede că-ți port pică...

— Cineva să-i poarte pică lui Tony, zise Louis Clodion, ar fi imposibil!

— Și să nu crezi nici că aş vrea să depreciez Martinica, Désirade sau alte insule franceze! Dar eu sunt din Guadelupa și asta explică tot!... Cât despre acel lungan... de-acolo... cu chica lui blondă... Trebuie să fie Magnus Anders...

— Chiar dânsul, unchiule, răsunse Louis Clodion.

Acesta era domnul Barrand. Unchiul lui Louis Clodion. Din prima întrevedere tinerii pasageri îl cunoșteau ca și cum ar fi trăit pe plantațiile sale de când se născuseră.

Înainte de a pleca, domnul Barrand adăugă:

— La ora unsprezece se servește masa... poftă bună tuturor!... Ați auzit, domnule Patterson? Nu voi admite nici zece minute de întârziere.

— Bizuiți-vă pe punctualitatea mea cronometrică, răsunse domnul Patterson.

Domnul Barrand își luă cu sine nepotul în ambarcațiunea ce-l condusese la bord, la sosirea lui *Alert*.

Poate că Basse Terre se prezenta în condiții mai bune decât Pointe-à-Pitre, situată la gura râului Rivière-aux-Herbes, aproape de capătul cel mai îndepărtat al insulei, poate că provoacă mai mult admirarea vizitatorilor, cu casele sale dispuse în formă de amfiteatru, cu colinele frumoase care o înconjoară. Probabil însă că domnul Henry Barrand n-ar fi fost de acord, căci, dacă făcea din Guadelupa prima din Antilele franceze, făcea din Pointe-à-Pitre primul oraș din Guadelupa. Numai că nu voia să-și amintească faptul că Guadelupa capitulase în fața englezilor în 1759, că trecuse sub dominația engleză în 1794, apoi în 1810, și nu fusese restituită definitiv Franței decât la 30 mai 1814.

La urma urmelor, Pointe-à-Pitre merita vizita tinerilor călători. Domnul Barrand va ști să-i pună în valoare frumusețile cu o convingere care te subjugă. Va fi obiectul unei plimbări speciale. Până atunci, invitații săi nu făcăuă decât să traverseze orașul în trăsuri puse la dispoziția lor. Într-un sfert

de oră ajunseră la vila Rose Croix, unde-i așteptau Louis Clodion și unchiul său.

Ceea ce-i mai aștepta în marea sală a acestei vile superbe era o masă excelentă, mai mult bogată decât aleasă. Și cu cât entuziasm a fost întâmpinată de tot acest tineret înfometat: ciozvârte de carne tranșată, pescărie, vânat, legume recoltate pe plantație, fructe culese din pomii din livezi, cafea de prima calitate și care, cu toate că era din Guadelupa, a fost totuși declarată superioară aceleia din Martinica, numai prin faptul că provenea din plantațiile de cafea de la Rose Croix! Și tot timpul se ridică paharul pentru Guadelupa și mai ales pentru Pointe-à-Pitre, cu numeroase urări de sănătate rostite de neobositul amfitrion, urări care trebuiau înapoiate.

Oricum, însă, natura a făcut mai mult pentru Basse Terre decât pentru Grande Terre. Este o regiune accidentată, căreia forțele vulcanice i-au dat un relief pitoresc. Grosse Montagne, înalt de 720 de metri, cele trei Manille care îl depășesc cu 50 de metri, Caraibe, care atinge aproape aceeași altitudine; apoi, în centru, faimosul Soufrière, al cărui vârf este de aproape 1.500 de metri.

Și atunci, cum ar putea Grande Terre, dacă nu numai în închipuirea înflăcărată a domnului Barrand, să se compare cu acest meleag atât de bogat în frumuseți naturale, ca o mică Elveție antiliană?... Este o regiune plată, un sir de podișuri puțin înalte, cu șesuri netede cât vezi cu ochiul. Altminteri, nu este mai puțin favorizată decât vecina sa în ce privește producția agricolă.

De aceea domnul Patterson făcu această observație destul de justă:

— Ceea ce nu înțeleg, domnule Barrand, este cum se face că tocmai Basse Terre a fost modelată de formidabilul Vulcan pe nicovala sa mitologică – dacă poate trece această metaforă...

— Cu un pahar cu vin totul trece, domnule Patterson! răspunse plantatorul ridicând paharul.

— Mă mir, spuneam, reluă îndrumătorul, că Basse Terre a fost ferită de convulsiile seismice, în timp ce Grande Terre, ieșită din mâinile mângâietoare ale lui Neptun, a fost cu deosebire expusă...

— Bună observație, domnule administrator! replică domnul Barrand. De fapt, cataclismele trebuiau să zdruncine Basse Terre și nu Grande Terre, căci prima este așezată ca o cratiță pe o sobă încinsă! Și totuși, din cele două insule, a noastră a suferit cel mai mult. Natura comite astfel de greșeli, și

pentru că omul nu poate face nimic, trebuie să le accepte. De aceea voi repeta, rugându-vă să fiți ecoul ultimei mele urări: în sănătatea Grande Terre-i și pentru prosperitatea orașului Pointe-à-Pitre.

— Și în sănătatea generoasei noastre gazde! adăugă domnul Patterson.

Urarea fusese, de fapt, realizată. Pointe-à-Pitre a prosperat tot timpul de la fondarea lui, în ciuda agresiunilor și invaziilor care au pustuit insula, cu toate incendiile pe care le-a suferit orașul, cu tot cutremurul din 1843, care în 70 de secunde a făcut 5.000 de victime. Nu mai rămăseseră în picioare decât câteva ziduri și fațada unei biserici, cu orologiul care se oprișe la ora 10 și 35 minute dimineața. Această catastrofa se întinsese până la orașul Moule, la târgurile Saint François, Sainte Anne, Port Louis, Sainte Rose, limanul Bertrand, Joinville, chiar și la Basse Terre, mai puțin distrusă totuși ca Pointe-à-Pitre. Puțin timp după aceea casele au fost reclădite, mai joase și mai izolate. Acum liniile ferate care pleacă din capitală în toate direcțiile trec pe la uzinele de zahăr și alte întreprinderi industriale. Și apoi, din toate părțile au răsărit păduri de eucalipt, care, absorbind umiditatea solului, asigură o perfectă salubritate.

Ce placere făcură acești invitați gazdei lor vizitându-i domeniul, atât de bine întreținut și de care era atât de mândru. Grație unui sistem de irigații ingenios făcute, vaste ogoare cu trestie de zahăr promiteau o recoltă bogată.

Plantații de arbori de cafea care prind aşa de bine pe coastele insulei, între două sute și șase sute metri înălțime, cum repeta domnul Barrand, produceau o cafea care o întreceau pe cea din Martinica.

Apoi străbătură câmpii din jurul locuințelor, păsunile pe care irigațiile le mențineau totdeauna verzi și proaspete, bogate răsaduri de aloes karata și bumbac de o importanță redusă încă, dar a căror dezvoltare nu lăsa nicio îndoială, culturi de tutun rezervate consumului local și care, după spusele plantatorului, era tot aşa de bun ca al celorlațe Antile; în sfârșit, câmpurile cu manioc, igname, cartofi, livezi unde creșteau fructe din cele mai bune specii.

E de la sine înțeles că domnul Barrand avea în serviciul său un numeros personal liber, foarte devotat.

Totuși, oricât de acaparator era unchiul lui Louis Clodion, n-ar fi vrut să-i lipsească pe pasagerii lui *Alert* de placerea de a vizita câteva puncte interesante ale Guadelupei propriu-zise, vecina din vest. Astfel că a treia zi de la sosirea lor, la 20 august, un mic vaporaș, închiriat anume, care-i

aștepta în portul Pointe-à-Pitre, îi conduse la Basse Terre pe coasta meridională.

Basse Terre, deși reședință politică, nu ocupa decât al treilea loc printre orașele coloniei. Dar, cu toate că domnul Barrand nu vru să fie de acord, niciunul nu putea fi comparat cu el. Ridicat la gura fluviului Rivière-aux-Herbes, este așezat în amfiteatru pe colină. Casele sale construite printre arbori falnici, vilele răspândite în împrejurimi sunt răcorite fără încetare de vânturile înviorătoare din larg. Dacă gazda lor nu-i însotise pe tineri în această excursie, cel puțin Louis Clodion, care cunoștea Basse Terre, îndeplini cu prisosință rolul de călăuză. Nici grădina botanică, celebră în Antile, nici sanatoriul din câmpul lui Iacob, tot aşa de curat ca și cel din Saintes, nu fură uitate.

Astfel se scurseră aceste patru zile, în plimbări și excursii care nu lăsară nicio clipă liberă. Și ce mese copioase, și ce perspectivă, cel puțin pentru domnul Patterson, de a face gastrite și dilatări stomachale, dacă escala ar mai fi durat câteva zile.

E adevărat că se apropia momentul de a continua călătoria. Această ospitalitate atât de amabilă, atât de generoasă și cordială, într-un cuvânt, atât de franțuzească, pasagerii o vor regăsi fără îndoială și în Martinica. Dar nu era un motiv ca să nu păstreze o amintire excelentă despre Guadelupa și o recunoștință sinceră pentru primirea domnului Barrand. De pildă, nu trebuia să-i trezești verva geloziei vorbindu-i de Martinica, și în ajunul plecării el îi mai spunea domnului Patterson:

— Ceea ce mă face să turbez este că guvernul francez pare s-o prefere pe această rivală!

— Care sunt favorile pe care i le acordă? întrebă domnul Patterson.

— Ei! Între altele, răsunse domnul Barrand fără să încece să-și ascundă nemulțumirea, n-a ales Fort-de-France drept cap de linie pentru transatlanticele sale? Oare Pointe-à-Pitre nu era ca poziție mai indicat să devină portul lor de sosire?

— Desigur, răsunse domnul Patterson, și cred că cei din Guadelupa vor avea dreptul să reclame...

— Să reclame! exclamă plantatorul. Și cine se va însărcina cu aceste reclamații?

— N-aveți reprezentanți în parlamentul francez?...

— Un senator... doi deputați... răspunse domnul Barrand, și fac tot ce pot să apere interesele coloniei!...

— E datoria lor, răspunse domnul Patterson.

În seara de 21 august, domnul Barrand îi conduse pe oaspeți la bordul lui *Alert*. Apoi, după ce-și îmbrățișă ultima oară nepotul și strânse mâna tuturor colegilor acestuia, zise:

— În loc să plecați în Martinica, n-ați face mai bine să petreceți încă opt zile în Guadelupa?

— Și insula mea? exclamă Tony Renault.

— Insula ta, tinere, nu va pleca în derivă și o vei regăsi într-o altă călătorie.

— Domnule Barrand, obiectă domnul Patterson, ofertele dumneavoastră ne mișcă foarte mult... și vă mulțumim din toată inima... Dar trebuie să ne conformăm programului doamnei Kethlen Seymour.

— Fie... mergeți atunci în Martinica, prieteni, răspunse domnul Barrand. Și, mai ales, feriți-vă de șerpi! Sunt cu miile și se spune că englezii i-au adus înainte de a înapoia insula Franței...

— Cum se poate? răspunse mentorul. Nu, niciodată nu voi crede să fie cu puțință o asemenea răutate din partea compatrioților meu!

— Așa spune legenda, domnule Patterson! replică plantatorul. Și dacă vă lăsați mușcați, va fi cel puțin un șarpe britanic...

— Britanic sau nu, declară Louis Clodion, ne vom păzi, unchiule!

— Stați puțin, zise domnul Barrand, când era pe punctul să părăsească bordul. Aveți un căpitan bun?

— De prim ordin, răspunse domnul Patterson, și de care e cazul să fim cu toții mulțumiți... Doamna Kethlen Seymour nu ar fi putut face o alegere mai bună...

— Cu atât mai rău, răspunse foarte serios domnul Barrand, clătinând din cap.

— Cu atât mai rău? Și de ce adică?...

— Pentru că dacă ați fi avut un căpitan prost, poate că *Alert* ar fi eşuat la ieșirea din port și aş fi avut norocul să vă mai țin câteva săptămâni la Rose Croix!

III

Dominica

Când corabia fu în afara golfului Pointe-à-Pitre, o mică briză se porni din est, favorabilă direcției pe care trebuiau să-o urmeze pentru a ajunge la Dominica, situată la 100 de mile mai la sud. Cu toate pânzele sus, *Alert* luncă pe suprafața mării, strălucitoare ca un pescăruș. Cu un vânt mai tare, ar fi putut străbate această distanță în 24 de ore. Dar barometrul urca încet – ceea ce prezicea timp liniștit și o traversare de două ori mai lungă decât cea obișnuită.

Alert era o navă bună, trebuie repetat, comandată de un căpitan care-și cunoștea bine meseria, și dispunea de un echipaj care nu mai trebuia să dea dovezi despre meritele sale. Dorințele domnului Barrand nu riscau să se îndeplinească. Chiar pe timp de vijelie, Harry Markel ar fi ieșit în larg, fără a se teme că se va lovi de stâncile golfului, și pasagerii nu vor avea ocazia să profite de ofertele ospitaliere ale plantatorului din Rose Croix.

Dacă navigația trebuia să fie lentă, din cauza condițiilor atmosferice, ea începea cel puțin în împrejurările cele mai fericite.

Părăsind Pointe-à-Pitre, cu direcția sud, nava trecu pe lângă insulele Saintes, dominate de o înălțime de 300 de metri. Se vedea foarte bine fortul aflat în vârf, pe care fălfăia drapelul francez. Grupul de insule Saintes e întotdeauna în stare de apărare, ca un bastion avansat care străjuiește Guadelupa din această parte.

Dintre toți, Tony Renault și Magnus Anders nu încetau să se remarcă, când era vorba de manevrele navei. Făceau de cart ca niște adevărați mateloți, chiar și cartul de noapte, cu toată opoziția domnului Patterson, tot timpul îngrijorat de imprudența acestor tineri cutezători.

— Vi-i las în grija, domnule căpitan Paxton, îi spunea el lui Harry Markel. Gândiți-vă ce-ar fi dacă li s-ar întâmpla vreun accident! Când îi văd cățărându-se pe catarg, am impresia că s-ar putea... cum să zic?...

— Să se dezechilibreze.

— Da... acesta e cuvântul, să sedezchilibreze din cauza unui ruliu sau tangaj care i-ar arunca în mare! Gândiți-vă la responsabilitatea mea, domnule căpitan!

Și când Harry Markel răspunse că nu-i va lăsa să comită vreo imprudență, că responsabilitatea sa era tot atât de mare ca și a domnului Patterson, acesta îi mulțumi în termeni mișcători, care nu putură să topească răceala de gheață a falsului Paxton.

Atunci începură recomandările fără sfârșit făcute Tânărului francez și Tânărului suedez, care răspundeau:

— Nu vă fie teamă, domnule Patterson... Ne ținem bine...

— Dar dacă vă scapă mâna, vă prăbușiți.

— *De brancha in brancham degringolat atque facit pouf!*²⁸ cum spune Vergiliu! declamă Tony Renault.

— Niciodată lebăda din Mantua n-a scris un asemenea hexametru! replică domnul Patterson ridicând brațele la cer.

— Ei bine, ar fi trebuit să-l scrie, ripostă nerespectuos Tony Renault, căci partea cu cădereea e superbă: *atque facit pouf!*

Și amândoi tinerii izbucniră în râs.

Totuși, demnul mentor putea să fie liniștit, căci dacă Tony Renault și Magnus Anders erau cetezători ca niște cavaleri, erau și sprinteni ca niște maimuțe. Dealtfel, John Carpenter îi supraveghea, chiar dacă o făcea numai de teama ca odată cu ei să nu dispară și viitoarele prime. Și apoi, nu era bine ca un accident să-l oblige pe *Alert* la vreo oprire mai îndelungată în una din Antile, iar dacă unul sau altul din cei doi băieți și-ar fi rupt o mâna sau un picior, plecarea ar fi fost întârziată.

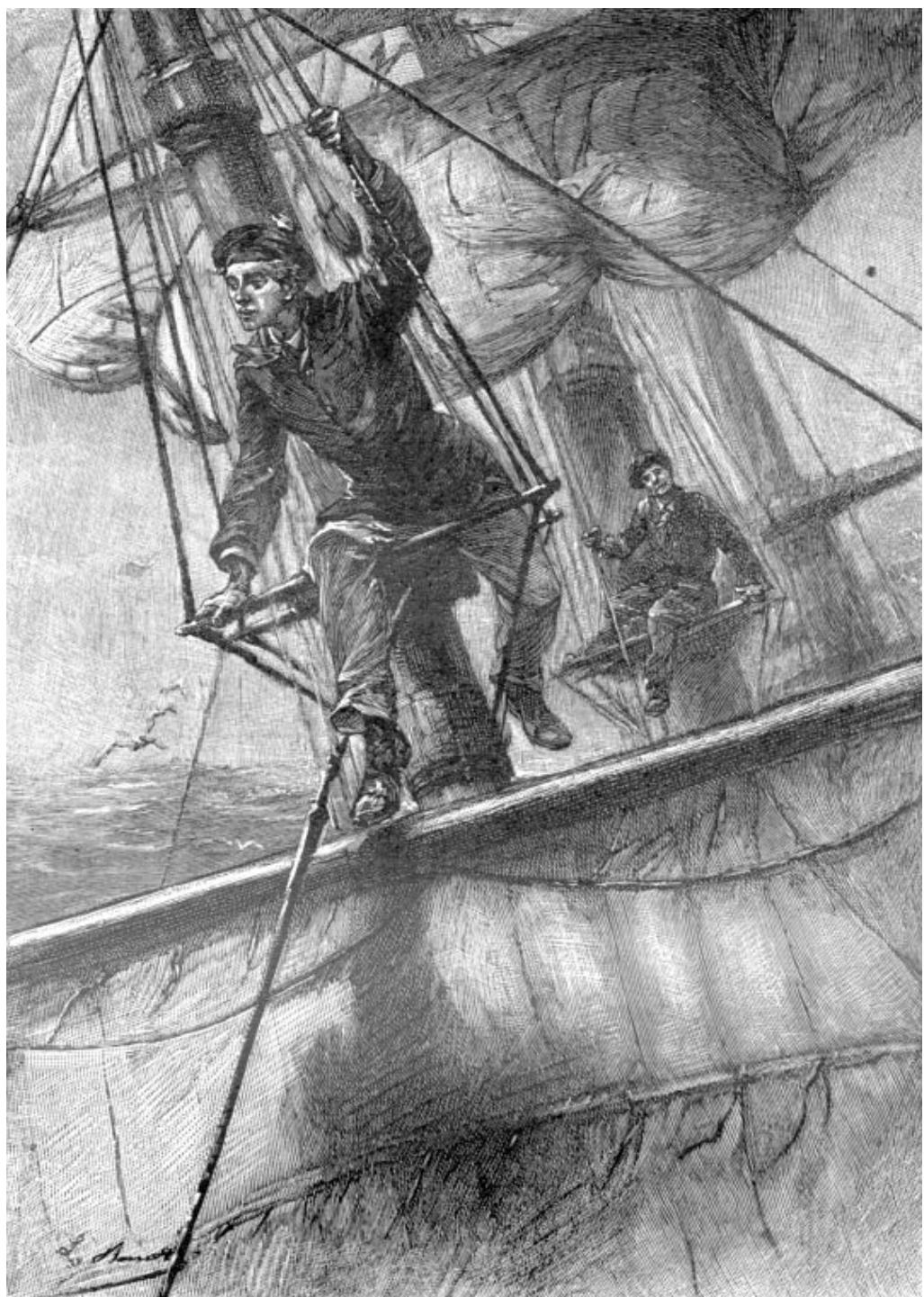
De notat, pe de altă parte, că echipajul era rareori în contact cu pasagerii. Aceștia putură chiar să remarce că oamenii se țineau în general deoparte, nu căutau deloc să fie familiari, ceea ce fac de obicei bucurosi toti mateloții. Singuri Wagah și Corty discutau cu ei, ceilalți păstra o rezervă pe care le-o impusese Harry Markel. Dacă uneori Roger Hinsdale și Louis Clodion fuseseră mirați de această atitudine, dacă în diverse rânduri observau că oamenii tăceau la apropierea lor, asta era tot și nu putea da naștere la nicio bănuială.

Cât despre domnul Patterson, ar fi fost imposibil să se gândească la aşa ceva. El găsea că voiajul se desfășura în cele mai plăcute condiții – lucru de altfel adevărat – și se felicita acum că se plimba pe punte *pede maritimo*²⁹, fără să se sprijine de ceva la fiecare pas.

Timpul calm persistând, abia a doua zi dimineață, la 24 august, către ora 5, *Alert*, ajutat de o briză ușoară din nord-vest, apăru în rada insulei Dominica.

Capitala coloniei, numită Ville-des-Roseaux, are aproximativ 5.000 de locuitori. Este situată pe coasta orientală a insulei, ale cărei înălțimi o apără de

violenta

prea frecventă a alizeelor. Dar portul nu este destul de adăpostit de hula din larg, mai ales în epoca marilor maree, și poziția navelor nu este sigură. O navă este în pericol să fie târâtă cu ancorele sale cu tot și de aceea echipajele sunt totdeauna gata să schimbe locul de acostare la primele semne de furtună.

Deoarece *Alert* trebuia să rămână mai multe zile la Dominica, Harry Markel preferă, nu fără dreptate, să ancoreze la Ville-des-Roseaux. Cu aceeași orientare la extremitatea insulei, se deschide o radă excelentă, rada Portsmouth, unde vasele n-au să teme nici de uraganele, nici de cicloanele care pustiesc atât de des aceste regiuni..

În acest loc se născuse, cu 18 ani înainte, John Howard, al patrulea laureat al concursului, și el avea să găsească acum un oraș în curs de dezvoltare, din care viitorul va face un important centru comercial. Ziua când pasagerii puseră piciorul pe Dominica era duminică, și dacă ar fi făcut-o la 3 noiembrie, ar fi fost aniversarea descoperirii insulei de către Cristofor Columb, în 1493. Celebrul navigator a denumit-o Dominica în onoarea acestei zile.

Dominica are o suprafață de 754 kilometri pătrați, adică 12 leghe lungime pe șase leghe lățime. Acum este populată de 30.000 de locuitori. Venind primii, spaniolii n-au căutat să se stabilească aici, cu toate că văile insulei erau fertile, apele excelente, pădurile bogate în lemn de construcție.

Ca și surorile ei din Indiile Occidentale, Dominica a trecut în mod succesiv în mâinile diverselor puteri europene. A fost, la începutul secolului al XVII-lea, franceză. Primii coloniști au introdus culturile de cafea și bumbac, și în 1622 numărul lor era de 349, la care se mai adăugau 338 de sclavi africani.

La început francezii trăiră în bune relații cu caraibii, al căror total nu trecea de o mie. Acești indigeni se trăgeau dintr-o rasă puternică și muncitoare, nu din cea a Pieilor Roșii, ci mai mult din indienii care populaseră Guyana și regiunile septentrionale ale Americii de Sud.

Trebuie remarcat că, în tot arhipelagul antilian, limba pe care o vorbesc femeile nu este absolut identică cu aceea vorbită de bărbați; sunt două graiuri diferite, dintre care unul al femeilor – «aronac», și celălalt al bărbaților – «galib».

După descoperirea Antilelor, caraibii au dispărut aproape complet și din această rasă nu se mai găsea decât un mic număr de oameni în Martinica și

la Saint Vincent. Cât despre Dominica, unde au fost mai puțin hăituiți, numărul lor se reduce la vreo 30 de familii.

Totuși, dacă europenii juraseră să-i distrugă pe caraibi, ei nu se codeau să-i întrebuințeze în luptele lor personale. De câteva ori francezii și englezii au făcut din ei niște primejdioși auxiliari utilizându-i, ca apoi să-i nimicească.

Pe scurt, Dominica, din primele zile ale cuceririi, căpătă o suficientă importanță pentru a stârni poftele și a atrage pe pirați.

După francezi, care fondaseră primele întreprinderi, insula intră sub dominația englezilor, apoi a olandezilor. Era deci posibil ca Roger Hinsdale, John Howard, Hubert Perkins, Louis Clodion, Tony Renault și Albertus Leuwen să-și atribuie strămoșii respectivi, care se omorâseră între ei înainte cu trei secole.

În 1745, când izbuclii războiul între Anglia și Franța, insula căzu în mâinile englezilor. În zadar guvernul francez protestă cerând restituirea acestei colonii. Nu reuși să obțină să-i fie înapoiată prin tratatul de la Paris din 1763 și ea rămase sub pavilionul cu falduri prea mari al Marii Britanii. Francezii nu acceptară aceste condiții fără să încerce să-și ia revanșa. În 1778, marchizul Bouillé, guvernatorul Martinicăi, trecu marea cu o escadră, ocupă Ville-des-Roseaux și păstră cucerirea sa până în 1783. Dar englezii apărură cu forțe mari și Dominica reintră sub autoritate britanică.

Fiți liniștiți, tinerii laureați englezi, olandezi și francezi de pe *Alert* nu vor relua luptele de odinioară reclamând fiecare pentru țara lui posesiunea acestei insule. Domnul Horatio Patterson, om foarte respectuos față de drepturile obținute, cu toate că era anglo-saxon, nu trebui să intervină într-o asemenea chestiune, care ar fi amenințat să tulbere echilibrul european.

Erau cel mult șase ani de când familia lui John Howard, după ce părăsise orașul Portsmouth, locuia la Manchester, în comitatul Lancaster.

Tânărul păstra toate amintirile despre insulă, pentru că avea doisprezece ani împliniți când domnul și doamna Howard părăsiseră colonia fără să lase acolo nicio rudă. John Howard nu va regăsi niciun frate ca Niels Harboe la Saint Thomas, niciun unchi ca Louis Clodion la Guadelupa. Dar poate că va întâlni vreun prieten al familiei, care se va oferi să facă o bună primire elevilor de la *Antilian School*.

Chiar în lipsă de prieteni sau cel puțin de persoane care fuseseră în relații de afaceri cu domnul Howard, fiul său își propusese, de la sosirea în

Portsmouth, să facă o vizită la care ținea mult. Nu va fi vorba de invitația cordială a domnului Christian Harboe din Saint Thomas și nici de îmbelșugata ospitalitate a domnului Henry Barrand în Guadelupa. Dar John Howard și camarazii săi nu vor fi mai puțin bine primiți de o pereche de oameni cumsecade.

Acolo, la Portsmouth, trăia încă, alături de bătrânul ei soț, o negresă în vîrstă care fusese în serviciul familiei Howard și a cărei modestă existență era asigurată de aceasta. Și cine va fi încântată, mai mult decât încântată, profund emoționată când îl va revedea pe acest băiat mare pe care altădată îl crescuse în brațele sale? Kate Grindah. Nici soțul ei și nici dânsa nu se aşteptau la această vizită. Nu știau că *Alert* va ancora la Dominica și că micul John se afla la bord și s-a gândit să vină să-i vadă.

Îndată ce *Alert* ancoră, pasagerii coborâră în oraș. În timpul celor 48 de ore cât vor rămâne la Dominica, trebuiau să doarmă pe navă, mărginindu-se la excursii în jurul orașului. Una din bărci va veni să-i readucă la bord.

În adevăr, Harry Markel prefera să se procedeză astfel pentru a evita orice relații cu oamenii din Portsmouth, în afara de cei la care trebuiau făcute formalitățile maritime. Într-un port englez era de temut mai mult ca oriunde să se găsească persoane care să-l fi cunoscut pe căpitanul Paxton sau pe vreun marină din echipajul său. Harry Markel aruncă ambele ancore la o anumită distanță de cheu și interzise coborârea pe uscat. Pe de altă parte, neavând nevoie să se reaprovizioneze, în afara de făină și carne proaspătă, va lua măsuri ca aceasta să se facă în modul cel mai prudent posibil. John Howard, care păstrase despre Portsmouth amintiri destul de precise, putea servi de ghid camarazilor săi. Aceștia cunoșteau intenția lui de a-i îmbrățișa mai întâi pe bătrâni Grindah în căsuța lor. Așa că, imediat ce debarcă, traversă orașul și se îndreptă spre suburbia ale cărei case se mărgineau cu câmpia deschisă.

Plimbarea nu ținu mult. După un sfert de oră, toți se opriră în fața unei case modeste, curată ca șarfășare, încsurată de o grădină cu pomi fructiferi, care avea la capăt o curte în care piguleau niște păsări. Bătrânul lucra în grădină, nevasta lui era înăuntru și ieși tocmai când John Howard deschidea porțița.

Ce strigăt de bucurie scoase Kate când recunoscu copilul pe care nu-l mai văzuse de șase ani!... Chiar dacă ar fi trecut douăzeci, l-ar fi recunoscut

imediat pe fiul cel mare al familiei! Acest lucru nu se vede cu ochii, ci se simte cu inima.

— Tu... tu eşti, John! bâigui ea, cuprinzând băiatul în braţe.

— Da... eu... buna mea Kate... eu sunt!

Bătrânul interveni:

— John?... Te înseli... nu este el... Kate...

— Ba da, el este...

— Da... eu sunt!

Şi îi fu cu neputinţă să mai scoată un cuvânt. Apoi, colegii lui John Howard îi înconjurără pe ambii soţi şi-i îmbrăţişară la rândul lor.

— Da... repeta Tony Renault... noi suntem... Nu ne mai recunoaşte?

Trebuiră să explice totul şi să spună de ce *Alert* venise la Dominica: numai pentru bătrâna negresă şi soţul ei!... Dovadă că prima vizită li s-a făcut lor! Până şi domnul Horatio Patterson, neascunzându-şi emoţia, strânse cordial mâinile celor doi bătrâni!

Kate nu mai ştia cum să-şi arate admiraţia pentru «copilul ei». Cât de mult a crescut! Cum s-a schimbat! Ce băiat frumos! Ea îl recunoscuse, totuşi! Şi bătrânul care şovăise... îl strânse din nou în braţe, plângând de bucurie şi emoţie.

Trebui apoi să i se dea ştiri despre toată familia Howard, tatăl, mama, fraţii şi surorile!... Toată lumea era sănătoasă. Vorbeau deseori de Kate şi soţul ei... Nu fuseseră uitaţi niciunul, nici celălalt... Apoi John Howard le dădu fiecăruia câte un frumos dar, adus anume pentru ei. În sfârşit, îi asigură că, în timpul staţionării lui *Alert*, nu va lăsa să treacă nicio seară şi nicio dimineaţă fără să vină să-i îmbrăţişeze pe aceşti oameni cumsecade. Apoi, după ce acceptară un păharel de tafia, un fel de rom din Jamaica, se despărţiră.

Cele câteva excursii pe care John Howard şi camarazii săi le făcură în împrejurimile Portsmouth-ului îi aduseră până la poalele muntelui Diablotin, pe care urcară. Din vârful lui privirea cuprindea toată insula. Destul de istovit când se aşeză pe creastă, domnul Patterson crezu că poate rosti acest citat din *Georgicele* lui Vergiliu: «*Velut stabuli custos in montibus olim considit scopulo*³⁰.

Aşa cum remarcă mucalitul Tony Renault, în afara de faptul că domnul Patterson nu se afla pe un adevărat munte, că nu era un păstor, un *custos*

*stabuli*³¹, citatul mergea.

De pe înălțimea Diablotin-ului privirea descoperea o câmpie bine cultivată, care asigura un important comerț de fructe, fără să mai amintim de pucioasa pe care insula o furnizează din belșug. Cultura arborelui de cafea, actualmente în plină dezvoltare, va deveni principala bogătie a ținutului.

A doua zi, tinerii călători vizitară Ville-des-Roseaux, oraș de 5.000 de suflete, puțin comercial, cu un aspect foarte plăcut, dar pe care guvernul englez «l-a paralizat», pentru a întrebuința expresia curentă.

Plecarea lui *Alert*, cum se știe, era fixată pentru a doua zi, 26 august. Astfel, la ora cinei, în timp ce turiștii făceau o plimbare pe litoralul de nord al orașului, John Howard se duse să revadă pentru o ultimă oară pe bătrâna Kate.

În momentul când intra pe o stradă care ducea spre cheu, fu acostat de un om de vreo 50 de ani, un marinări în retragere, care îi zise arătând către *Alert* ce se găsea în mijlocul portului.

— O navă frumoasă, tinere, și pentru un matelot e o plăcere s-o privească.

— În adevăr, răsunse John Howard, navă tot aşa de frumoasă pe cât este de bună și care a făcut tocmai o fericită traversare din Europa în Antile.

— Da, știu... răsunse matelotul, cum știu că dumneavoastră sunteți fiul domnului Howard, la care servea bătrâna Kate și soțul ei.

— Îi cunoașteți?

— Suntem vecini, domnule John.

— Ei bine, mă duc să-mi iau rămas bun, căci plecăm mâine...

— Mâine... Așa de repede?

— Da. Trebuie să mai vizităm și Martinica, Santa Lucia, Barbados...

— Știu... Știu... Dar spuneți-mi, domnule John, cine comandă pe *Alert*?

— Căpitanul Paxton.

— Căpitanul Paxton?... repetă matelotul. Ei, îl cunosc... îl cunosc.

— Îl cunoașteți?

— Dacă Ned Butlar îl cunoaște? Cred și eu!... Am navigat împreună pe *Northumberland*, în Măriile Sudului... Sunt vreo cincisprezece ani de atunci, când nu era decât secund, un om de vreo patruzeci de ani, nu-i aşa?

— Aproximativ, răsunse John Howard.

— Puțin îndesat.

- Nu, mai curând înalt și puternic.
- Cu părul roșu?
- Nu... negru.
- E curios! spuse matelotul. Mi-l amintesc, totuși, ca și cum l-aș vedea.
- Ei bine, răspunse John Howard, dacă-l cunoașteți atât de bine, duceți-vă să-l vedeți. Va fi fericit să strângă mâna unui vechi tovarăș de călătorii...
- Așa voi face, domnule John...
- Atunci azi, sau mai bine imediat... *Alert* pleacă mâine la prima oră...
- Vă mulțumesc pentru sfat, domnule John, și desigur nu voi lăsa să plece *Alert* fără să-l fi văzut pe căpitanul Paxton.

Se despărțiră unul de celălalt și John Howard se îndreptă spre cartierul de sus al orașului.

Cât despre matelot, sări într-o barcă și porni spre corabie...

Aceasta era o primejdie serioasă pentru Harry Markel și echipajul său. Ned Butlar îl cunoștea pe căpitanul Paxton, pentru că navigaseră împreună doi ani, și ce va spune sau va gândi când se va afla în fața lui Harry Markel, care, desigur, n-avea nicio asemănare cu fostul secund de pe *Northumberland*.

Când matelotul sosi la scara tribordului, Corty, care se plimba pe punte, zise:

- Ei, camarade, ce dorești?
- Să vorbesc cu căpitanul Paxton.
- Îl cunoști? întrebă repede Corty, totdeauna bănuitor.
- Dacă-l cunosc! Am făcut amândoi călătorii în Măriile Sudului...
- Ah, adevărat?... Și ce vrei de la căpitanul Paxton?
- Să schimb cu el câteva cuvinte înainte de pleacă... E totdeauna o placere să revezi pe cineva, nu, camarade?
- Așa e, cum spui!
- Atunci urc...
- Căpitanul Paxton nu este la bord în acest moment...
- Îl voi aștepta...
- N-are rost... Nu se-nțoarce decât seara, foarte târziu...
- N-am noroc! zise matelotul.
- Nu, n-ai noroc!
- Dar mâine... înainte ca *Alert* să ridice ancora?
- Poate, dacă ții neapărat.

— Desigur, țin să-l văd pe căpitanul Paxton, aşa cum ar vrea şi dânsul să mă vadă dacă ar şti că sunt aici.

— Nu mă-ndoiesc, răsunse ironic Corty.

— Spune-i, camarade, că Ned Butlar... Ned Butlar de pe *Northumberland* a venit să-l salute.

— Aşa voi face...

— Atunci, pe mâine...

— Pe mâine.

Şi Ned Butlar se îndreptă spre cheu.

De cum se îndepărta, Corty se duse în cabina lui Harry Markel şi-l puse la curent cu cele întâmplate.

— E sigur că acest marinar îl cunoaşte pe căpitanul Paxton... zise el.

— Şi că va reveni mâine dimineaţă, adăugă Corty.

— Să vină!... Noi nu vom mai fi aici...

— *Alert* nu trebuia să plece decât la ora 9, Harry...

— *Alert* va pleca atunci când va trebui să plece! răsunse Harry Markel.

Dar nu scăpa nicio vorbă despre această vizită, pasagerilor...

— În regulă, Harry. Oricum, aş da o parte din prima mea ca să fiu plecat din aceste locuri, unde nu e deloc bine pentru noi...

— Încă cincisprezece zile de răbdare şi de prudenţă, Corty, nu e nevoie de mai mult.

Când domnul Horatio Patterson şi tovarăşii săi se întoarseră la bord, se făcuse aproape 10. John Howard îşi luase rămas bun de la bătrâna Kate şi de la soţul ei. Vă puteţi închipui de câte ori a fost îmbrăţişat şi câte urări de bine au fost transmise familiei sale.

După o zi obosită, pasagerii simţiră o mare nevoie să se întindă în cuşetele lor şi tocmai voiau să intre în cabine, când John Howard întrebă dacă nu venise un marinăru, numit Ned Butlar, care dorea să-l revadă pe căpitanul Paxton.

— Da... răsunse Corty, dar căpitanul era plecat pe uscat, la birourile maritime...

— Atunci acest Butlar va reveni, fără îndoială, mâine, înainte de plecarea lui *Alert*.

— Aşa a rămas, răsunse Corty.

După un sfert de oră, careul răsună de sforăiturile cele mai sonore pe care o bandă de istoviţi le scosese vreodată, dominate de cele baritonale ale

domnului Patterson.

Pasagerii nu auziră deci nimic din zgomotul pe care-l făcu spre orele 3 dimineața *Alert*, manevrând pentru a ieși din Portsmouth.

Șase ore după aceea, când reapărură pe punte, la o depărtare de cinci-șase mile de Dominica, Magnus Anders și Tony Renault exclamară:

— Ce? Am plecat?

— Ați pornit fără noi? adăugă Tony Renault.

— Mi-era teamă de o schimbare de timp, răsunse Harry Markel, și am vrut să profit de briza ce bătea dinspre uscat...

— Bine, zise John Howard, și bietul Butlar care ținea atât de mult să vă vadă, căpitane Paxton.

— Da... Butlar... îmi amintesc... am navigat împreună, răsunse Harry Markel... Dar nu puteam să aştept!

— Sărmâul, zise John Howard, îi va părea foarte rău! Nu știu, de altfel, dacă v-ar fi recunoscut... Spunea de dumneavoastră că sunteți un om gras și scund, cu o barbă roșie...

— Un bătrân fără memorie! se mulțumi să spună Harry Markel.

— Ce bine am făcut că am șters-o! murmură Corty la urechea șefului de echipaj.

— Da, replică John Carpenter, și cu atât mai mult cu cât oricum ar fi trebuit să fugim, chiar dacă lăsam dracului ancora și lanțurile.

IV

Martinica

Harry Markel scăpase din această primejdie. De trei ori va mai fi expus – la Martinica, Santa Lucia și Barbados. Va putea să evite pericolul întotdeauna? O șansă extraordinară îl însoțise în prima parte a existenței sale de pirat, până-n ziua când el și tovarășii fuseseră arestați pe bordul lui *Halifax*, apoi ea se manifestase din nou la evadarea din închisoarea de la Queenstown și la capturarea lui *Alert*. De atunci norocul nu l-a mai părăsit și doavadă era că Harry Markel putuse să evite întâlnirea cu Ned Butlar. Cât despre portretul atât de diferit de al său, pe care acest marinări îl făcuse căpitanului Paxton, nu-i dădea nicio importanță! Pasagerii nu mai vorbeau despre acest lucru. Avea încredere în steaua lui și va merge până la capătul aventurosului și criminalului său plan.

În această dimineată, Dominica, din care nu se mai vedea decât ultimele înălțimi, rămăsese la cinci-șase mile la sud și nici n-ar mai fi fost vizibilă dacă vântul s-ar fi întețit.

Distanța între această insulă și Martinica este aproape aceeași cu cea care separă Guadelupa de Dominica. Munții săi destul de înalți se văd pe timp frumos de la 60 de mile. Nu era imposibil să poată fi văzuți înainte de apusul soarelui. În acest caz, chiar a doua zi, *Alert* va ajunge la Fort-de-France, capitala insulei spre care se îndrepta.

Împărțită în 9 cantoane și 29 de comune, insula cuprinde două districte: Saint Pierre și Fort-de-France.

Cerul era minunat, marea strălucitoare, totul era scăldat de razele soarelui. Niciun nor nu umbrea văzduhul. Abia dacă se simțea hula, lungă și ritmică, venind din larg. Barometrul arăta timp frumos.

În aceste condiții, era de așteptat ca *Alert* să nu facă mai mult de cinci-șase mile pe oră. Astfel, Harry Markel puse să se ridice pânzele suplimentare ale arborelui mare și ale trinchetului, precum și pânzele de strai, într-un cuvânt, întreaga velatură a corăbiei.

Tony Renault și Magnus Anders nu fură dintre cei din urmă care să urce până la gabii, să se cătăre până la bare, în timp ce colegii lor se ocupau să întindă școtele.

Dar, după ce se va termina manevra, vor consimți să coboare pe punte și nu vor prefera să rămână pe catarg?

Pe dunetă, așezat într-un fotoliu confortabil de răchită, pe o pernă moale, mentorul părea mândru de tinerii săi însoțitori. Nu că n-ar fi fost îngrijorat văzându-i cătărați pe vergi sau pe scara de sart, nu că nu a strigat la ei să se țină bine. Dar toate acestea îl încântau. Ah, dacă directorul său, domnul Julian Ardagħ, ar fi fost lângă el, dacă ar fi putut să schimbe cu el câteva păreri, ce elogii ar fi adus amândoi elevilor de la *Antilian School!* Și câte nu va avea de povestit domnul Patterson la întoarcerea sa, când va depune registrul unde vor fi trecute socotelile acestei minunate călătorii!

Și nu era de mirare că, la un moment dat, când Tony Renault și Magnus Anders atinseseră vârful catargului, îi scăpă, în prezența lui John Carpenter, citatul: *Sic itur ad astra*³².

— Ce înseamnă aceste cuvinte, domnule? întrebă șeful echipajului.

— Aceasta înseamnă că urcă spre cer.

— Și cine a spus aceste cuvinte?

— Divinul Vergiliu.

— Am cunoscut un individ cu acest nume, un negru, care lucra la cărbune în buncăr, pe bordul transatlanticelor...

— N-a fost el, prietene.

— Ei, cu atât mai bine pentru Virgiliul dumneavoastră, căci al meu a fost spânzurat.

În cursul acestei zile, *Alert* se încrucișa cu mai multe vase de cabotaj între insulele Antile, dar nu se apropie de ele.

Lucrul de care se temea Harry Markel era să nu fie reținut câteva zile de lipsa totală de vânt, ceea ce ar fi întârziat sosirea în Martinica.

Dar, cu toate că briza avea tendința să slăbească, ea nu încetă complet spre seară. Deși slabă, părea că se va menține toată noaptea. Bătând din nord-est, va fi favorabilă lui *Alert*, care nu strânse pânzele de sus, cum se face în mod obișnuit între apusul și răsăritul soarelui.

În zadar, înainte de căderea întunericului, căutară pasagerii să zărească vârful muntelui Pelé care se ridică la 1.356 de metri peste nivelul mării. Astfel că la ora 9 intrară în cabinele lor, ale căror uși rămâneau deschise din cauza căldurii.

Niciodată o noapte nu li se păru atât de liniștită și la ora 5 dimineața toți erau pe punte.

Atunci Tony Renault exclamă, arătând o înălțime la sud:

— Muntele Pelé, iată-l!... El este!... Îl recunosc!

— Îl recunoști? replică Roger Hinsdale, cu un ton care trăda oarecare neîncredere.

— Fără îndoială!... De ce să se fi schimbat în cinci ani? Iată... cele trei piscuri ale Corbet-ului.

— Trebuie să recunosc, Tony, că ai o vedere bună...

— Excelentă! Vă afirm că este muntele Pelé... Care nu este sterp³³ deloc. E verde și împădurit ca toți munții din insula mea! Și veți mai vedea destui, dacă urcăm pe muntele Vauclin!... Și, dacă vreți sau nu, va trebui să admirați insula mea... Cea mai frumoasă din Antile!

Fu lăsat să-i dea înainte, căci acest băiat plin de viață nu-ți rămânea dator cu răspunsul.

Fără a exagera, trebuie să spunem că Tony Renault nu se aventura lăudând Martinica. Prin suprafața ei, această insulă ocupa al doilea loc în lanțul antilian, având 987 kilometri pătrați și 177.000 locuitori formați din 10.000 de albi, 15.000 asiatici, 150.000 de negri și alții oameni de culoare, cea mai mare parte de origine martinicană. Insula este toată muntoasă și acoperită de păduri până pe cele mai înalte piscuri. Cât despre rețeaua de ape necesară fertilității solului, ea permite lupta contra căldurilor tropicale. Cea mai mare parte din râuri sunt navigabile și porturile lor sunt accesibile vapoarelor de mare tonaj.

În timpul acestei zile briza continuă să bată slab. Ea cresc puțin abia după-amiază și oamenii de veghe putură atunci să zărească vârful Macuba la extremitatea septentrională a Martinicăi.

Noaptea, către orele unu, vântul suflă mai tare și *Alert*, care avea toate pânzele întinse, putu să meargă mai repede, înconjurând insula prin vest.

În primele ore ale dimineții apăru colina Jacob, mai puțin departe de centru ca muntele Pelé, al cărui vârf se desprinse curând din ceteurile joase ale dimineții. Către ora 7 un oraș se arăta pe litoral la extremitatea nord-vestică a insulei. Tony Renault exclamă în acest moment:

— Saint Pierre Martinique!

Și fredona cu voce răsunătoare refrenul vechiului cântec francez: *E țara-n care m-am născut!*

Tony Renault se născuse în adevăr la Saint Pierre. Dar părăsind Martinica pentru a se fixa în Franța, familia lui nu lăsase pe nimeni acolo. Fort-de-France, situat mai la sud pe litoral, la intrarea golfului cu același nume, după ce se numise la început Fort-Roque, este acum capitala Martinicăi. Totuși, comerțul nu s-a dezvoltat atât de mult ca la Saint Pierre, a cărui populație este de 26.000 de locuitori, cea de la Fort-de-France fiind cu două cincimi mai mică. Celelalte orașe ale Martinicăi pe coasta de vest sunt: târgul Lamentin, mai la sud, târgul Saint Esprit, târgul Diamant și Menu, iar la extremitatea insulei orașelul Trinité.

La Saint Pierre, centrul administrativ al coloniei, schimburile nu sunt atât de îngreunate de măsurile militare ca la Fort-de-France, care, cu forturile Tribut și Mouillage, puternic înarmate, asigură apărarea insulei³⁴.

Era ora 9 dimineață când *Alert* aruncă ancora în golful circular unde se deschide portul. În fund, orașul, pe care un mic râuleț îl împarte în două,

este adăpostit contra vânturilor din est de un munte înalt.

Elisée Reclus reproduce bucurios ceea ce istoricul Dutertre a spus despre Saint Pierre: «...unul dintre orașele pe care străinul nu le uită niciodată. Felul de viață al ținutului este atât de plăcut, clima atât de bună și se trăiește într-o libertate atât de cinstită, că n-am văzut un singur bărbat sau o singură femeie care să nu aibă o mare dorință să se mai întoarcă după ce a plecat».

Și probabil că Tony Renault era cuprins de o asemenea dorință, căci părea mai agitat, mai exuberant ca niciodată. Camarazii săi puteau conta pe el, ca să le facă onorurile insulei lui natale. Că oprirea, după program, nu putea fi decât de patru zile, n-avea importanță! Cu puțină sârguință, cu dorința de a vedea totul și cu picioare sănătoase, sub conducerea unui ghid ca Tony Renault, excursiile se vor succeda și se vor extinde până la capitala Martinicăi. Să nu faci aşa, ar fi ca și cum ai parurge Franța fără să vizitezi Parisul, sau, cum spunea Tony Renault, «să mergi la Dieppe fără să vezi marea!»

Asemenea planuri cereau o completă libertate de mișcare. Nu trebuia să fii constrâns să revii în fiecare seară să te culci în cabina ta. Vor petrece noaptea unde se vor găsi. Vor rezulta câteva cheltuieli în plus, dar administratorul școlii *Antilian* le va controla cu aceeași grijă cu care le trecea în carnetul său. Și apoi, având în vedere prima pe care fiecare bursier o va căpăta la Barbados, trebuia oare să se facă atâtă economie?

Prima zi fu consacrată orașului Saint Pierre. După ce a fost admirat aspectul general al urbei aşezată în amfiteatrul frumoasă priveliște în mijlocul minunatelor pâlcuri de palmieri și alți arbori tropicali pe vârfurile munților care-i servesc de fundal, fu vizitat interiorul, demn de înfățișarea lui exterioară. Casele joase, vopsite în galben, nu sunt poate prea aspectuoase, dar au trebuit să se decidă să le facă solide și sigure, să le apere contra cutremurelor, atât de dese în Antile, contra uraganelor formidabile ca acel din 1776, care a pricinuit atâtea dezastre și a făcut ravagii pe toată întinderea insulei. Tony Renault nu uită să facă pentru camarazii săi onorurile casei unde se născuse cu 17 ani înainte și care devenise un depozit de mărfuri coloniale.

Până în 1635 caraibii fură singurii locuitori ai Martinicăi. La acea epocă, francezul d’Esnambue, guvernatorul Saint Cristophe-ului, care veni să se stabilească aici cu vreo sută de oameni, obligă pe indigeni să se retragă în munți și în păduri. Totuși, caraibii nu se lăsară depozați fără rezistență: ei

cerură ajutor la indienii din insulele vecine și la început reușiră să-i alunge pe străini. Dar aceștia, recurgând la întăriri, reluă lupta și într-o ultimă bătălie indigenii pierdută 700-800 din ai lor.

O altă încercare fu făcută de caraibi pentru recucerirea insulei printr-un război de guerilă, cu surprize și capcane. Se decise atunci să se termine cu această rasă redutabilă și, după un masacru general, francezii rămaseră stăpâni pe Martinica.

Începând de la această dată, lucrările de cultură a cerealelor fură conduse cu metodă. Bumbacul, tutunul, salcâmul mic, trestia de zahăr, apoi, de la sfârșitul secolului al XVII-lea, arborele de cacao, deveniră principalele bogății ale insulei.

Iată mica istorie pe care o relată Tony Renault, în legătură cu aceasta, și de care domnul Patterson luă notă:

În 1718, un uragan de o extremă violență distruse toți arborii de cacao. Dar, la Paris, grădina botanică poseda câțiva din acești arbori aduși din Olanda. Naturalistul Desclieux fu însărcinat să aducă în Martinica două mlădițe de arbore de cacao. În timpul traversării, apa începu să lipsească aproape cu desăvârșire. Dar din cele câteva picături ale rației sale, Desclieux dădu o parte mlădițelor sale care au ajuns cu bine, reconstituind apoi plantațiile insulei.

— Jussieu n-a făcut același lucru pentru cedrul care este admirat la Jardin des Plantes din Paris? întrebă Louis Clodion.

— Da... și e frumos... e un gest foarte frumos, declară domnul Patterson, și Franța este o mare națiune.

Între timp, în 1794 insula căzu în mâinile englezilor și nu fu retrocedată decât prin tratatul din 1816.

Atunci colonia se găsi în fața unei situații dificile pe care o provoca superioritatea numerică a sclavilor în raport cu stăpânii lor. O revoltă izbucni, provocată mai ales de negrii fugiți de pe plantații. Trebui să se acorde dezrobirea a 3.000 de sclavi. Din 1828 se numărau 19.000 de negri liberi în Martinica și mulți din aceștia, lucrând pe cont propriu, deveniră proprietarii unei părți a solului.

A doua zi turistii făcură ascensiunea muntelui Pelé, printre pădurile dese care-i acoperă costișele. Și dacă această ascensiune îi obosi puțin, Tony Renault și camarazii săi fură răsplătiți din plin. Aveau în fața lor vederea întregii insule, semănând cu o frunză care parcă plutește pe suprafața mării

atât de albastră a Antilelor. Spre sud-est, un istm îngust, de cel mult doi kilometri, între mlaștinile ce-l mărginesc, reunește cele două părți ale Martinicăi. Prima aruncă spre Atlantic peninsula Caravelei între portul Trinité și golful Gabion. A doua, foarte accidentată, se ridică până la 500 de metri cu muntele Vauclin. Cât despre ceilalți munți, Robert, François, Constant, Plaine, ei accentuează în mod pitoresc relieful insulei. În sfârșit, spre partea litoralului de sud-vest se rotunjește limanul Diamant și la sud-est se conturează capul Salines, care pare o codiță a frunzei plutitoare. Privirile le fură atât de desfătate, că tinerii călători căzură la început într-o admiratie mută. Nici chiar domnul Patterson nu găsi în memoria sa un singur vers latinesc pentru a-și formula admirarea.

— Ce v-am spus?... Ce v-am spus?... repeta Tony Renault.

Din înălțimea muntelui Pelé se putea observa fertilitatea insulei care este în același timp unul dintre teritoriile cele mai populate de pe glob, având 178 de locuitori pe kilometru pătrat.

Dacă exploatarea arborelui de cacao și cei conținând materii colorante au păstrat importanța lor, producția de cafea s-a micșorat foarte mult și merge spre dispariție. Cât despre culturile de trestie de zahăr, ele nu ocupă mai puțin de 40.000 de hectare și anual produc zahăr, rom și rachiu de melasă, în valoare de 12 – 20 milioane de franci. Pe scurt, importul se cifrează la 22 de milioane de franci, exportul la 21 milioane, și aproape 1900 de nave desfășoară o activitate considerabilă pentru comerțul Martinicăi. În rest, insula este deservită de mai multe linii de cale ferată pentru industrie și agricultură, care fac legătura între porturi și uzinele centrale. Afară de aceasta, posedă o rețea de șosele a căror lungime depășește 900 de kilometri.

A doua zi, la 30 august, pe un timp splendid și pe un drum bine întreținut, turiștii merseră la Fort-de-France. O trăsură ducea acest grup de tineri veseli, cu față bronzată de vânturile Atlanticului, a cărui bună dispoziție era debordantă.

După o masă îmbelșugată la un hotel bun, parcurseră capitala insulei situată în fundul golfului cu același nume și dominată de construcția impunătoare a Fortului Royal. Vizitară arsenalul și portul militar care lipsește acest oraș de orice caracter industrial sau comercial. Acolo, ca în America sau Europa, este greu ca spiritul militar și cel civil să progrezeze în mod paralel. De aici marea diferență între Saint Pierre și Fort-de-France.

Acest oraș n-a scăpat de cele două calamități care fac atâtea ravagii în Indiile Occidentale. Greu încercat de un cutremur în 1839 care făcu numeroase victime, s-a refăcut și acum promenadele sale minunate se întind până la colinele înconjurate. Trebuia văzută banda zgomotoasă străbătând această magnifică alei a savanei, care merge până la Saint Louis, apoi făcând înconjurul pieței orizontale străjuită de palmieri și în centrul căreia se ridică statuia în marmură albă a împărătesei Josephine, creola încoronată, a cărei amintire a rămas atât de vie în Martinica.

După oraș urmară împrejurimile și Tony Renault abia dacă lăsă camarazilor timp să respire. Trebuiră să-i urmeze pe o înălțime vecină cu tabăra Balata, apoi la sanatoriul afectat trupelor pentru aclimatizare, când soseau din Europa. În sfârșit, excursia continuă până la sursele termale din vecinătate. Și în treacăt trebuie remarcat că, până atunci, oricât de mulți ar fi fost șerpii în Martinica, domnul Patterson și însotitorii săi nu întâlniră niciuna din aceste reptile veninoase.

Tânărul cicerone nu-i iertă pe camarazii săi de o excursie în orășelul Lamentin, străbătând pădurile care acoperă această parte a insulei. Și cu această ocazie se produse un incident demn de a fi povestit în amănunt, căci nimic din ceea ce se raportează la domnul Patterson nu poate fi lăsat în umbră.

La 31 august, în ajunul datei fixate pentru plecarea lui *Alert*, excursioniștii, după o noapte de odihnă, se îndreptară spre istmul care unește cele două părți ale insulei. Drumul fu făcut cu voioșie, ca de obicei. Trăsurile aduseseră ceva provizii; fiecare avea tașca plină și se duceau să ia masa în pădurea învecinată. După un drum de câteva ore, Tony Renault și ceilalți coborâră din trăsură, merseră puțin prin pădure și ajunseră, la o jumătate kilometru de-acolo, la liziera unui luminiș care le păru bun pentru o haltă, înainte de a intra mai adânc în codru.

Domnul Patterson, mai puțin sprinten, rămăsesese cu vreo sută de pași în urmă. Nimeni nu era îngrijorat, pentru că, desigur, nu va întârzia să-i ajungă. Dar după zece minute de așteptare, cum mentorul nu se ivea, Louis Clodion, ridicându-se, striga cu o voce răsunătoare:

— Domnule Patterson! Pe aici, domnule Patterson!

Niciun răspuns din partea lui, nicio siluetă printre copaci.

— S-o fi rătăcit?... întrebă Roger Hinsdale, ridicându-se la rândul său.

— Nu poate fi departe... răspunse Axel Wickborn.

Și atunci toți începură să strige:

— Domnule Patterson... domnule Patterson!

Cuprinși de o oarecare neliniște, tinerii deciseră să meargă în căutarea mentorului. Pădurea era destul de deasă pentru a fi posibil, și deci imprudent, să te rătăcești. Apoi, dacă animalele sălbaticice nu sunt de temut, căci nu există în Antile, riști totuși să te trezești deodată în fața unui șarpe primejdios, unul din acei trigonocefali a căror mușcătură este mortală.

În adevăr, aveau de ce să fie foarte neliniștiți, după ce căutările făcute de o jumătate de oră nu dădură niciun rezultat... Nici urmă de domnul Patterson.

Toți ajunseseră în inima pădurii, când zăriră o cabană, un fel de pavilion de vânătoare, ascuns între copaci în mijlocul unei perdele dese de iederă.

Oare acolo să se fi refugiat domnul Patterson pentru un motiv sau altul? În orice caz, cabana era ferecată și ușa sa fusese încisă pe dinafara cu o bară de lemn.

— Nu poate fi înăuntru, zise Niels Harboe.

— Să vedem, totuși, stăruí Magnus Anders. Bara fu scoasă și ușa deschisă.

Cabana era goală. Se găseau în ea câteva mănușchiuri de iarba uscată, un cuțit de vânătoare în tocul lui atârnat pe un perete, o tolbă, mai multe piei de animale și păsări puse la uscat într-un colț.

Louis Clodion și Roger Hinsdale, care intraseră în cabană, ieșiră imediat la strigătele camarazilor lor.

În adevăr, la douăzeci de pași în urmă, lângă un copac, domnul Patterson, întins cât era de lung, cu pălăria trântită pe jos, cu chipul schimonosit și brațele chircite, arăta ca un mort. Louis Clodion, John Howard, Albertus Leuwen se repeziră spre el... Inima lui bătea... nu-și dăduse duhul...

— Ce i s-a întâmplat?... întrebă Tony Renault. A fost oare mușcat de un șarpe?...

Da, poate că domnul Patterson se luptase cu un trigonocefal, unul dintre acei «vârf de lance», atât de numeroși în Martinica și în alte două insule din Antilele Mici. Primejdioasele reptile, dintre care unele măsoară șase picioare lungime, nu se deosebesc decât prin culoarea pielii și sunt confundate ușor cu rădăcinile printre care se ascund. Este deci greu să te ferești de atacurile lor, pe cât de iuți pe atât de neașteptate.

Dar de vreme ce domnul Patterson respira, trebuia făcut totul ca să-și vină în fire. Louis Clodion, desfăcându-i hainele, se asigură că nu avea nicio

urmă de mușcătură pe corp. Atunci cum se explica faptul că se găsea în această stare, cu groaza încă zugrăvită pe față!...

Îi ridicără capul, fu rezemat cu grijă de un copac, îi frecără tâmpalele cu apă rece dintr-un pârâu care se vărsa într-o mlaștină și îi turnară câteva picături de rom între buze.

Ochii săi se deschiseră în sfârșit și din gură îi scăpară aceste cuvinte aproape nearticulate:

— Șarpele!... Șarpele!

— Domnule Patterson... domnule Patterson... răsunse Louis Clodion apucându-i mâinile.

— Șarpele... a fugit?

— Ce șarpe?

— Cel pe care l-am zărit între crengile acestui copac...

— Ce crengi?... Ce copac?

— Uitați-vă acolo... acolo... Băgați de seamă!

Cu toate că domnul Patterson spunea niște fraze incoerente, se putu înțelege, în cele din urmă, că se găsise în fața unei enorme reptile încolăcită pe trunchiul unui copac... care-l fascinase ca pe o pasăre... El a rezistat... a rezistat... dar șarpele îl atrăgea și când fu gata să-l atingă, împins de un instinct de apărare, îl lovi cu bastonul chiar în momentul în care oribilul animal voia să-l prindă în strânsoare!... Acum, ce se întâmplatse cu acest șarpe? Fusese omorât?... Nu se tăra oare sub ierburi: *latet anguis in herba*³⁵?

Tinerii îl liniștiră pe domnul Patterson... Nicio urmă de șarpe...

— Da... da! exclamă el.

Reuși să se ridice și cu mâna întinsă:

— Acolo... acolo... repetă el cu o voce însărcinată.

Toate privirile se îndreptară spre partea indicată de domnul Patterson care strigă:

— Îl văd!... îl văd!

În adevăr, pe una din crengile joase ale unui copac, atârna corpul unui trigonocefal din specia celor mai mari, cu ochii încă strălucitori, cu limba bifurcată afară, dar moale, nemîșcat, ținându-se doar în coadă și nedând niciun semn de viață.

Desigur că lovitura de baston a domnului Patterson nimerise în plin. Probabil că îl izbise cu o putere rară pentru a omorî o reptilă de această mărime. E adevărat că, după această lovitură atât de violentă, domnul Patterson nu și-a mai dat seama ce se întâmplase... și leșinase lângă copac.

Învingătorul fu felicitat cu căldură și nu e de mirare că vru să ia cu dânsul, la bordul lui *Alert*, obiectul triumfului său, cu intenția de a-l împăia la una din opririle viitoare.

Îndată, John Howard, Magnus Anders și Niels Harboe desfăcură de pe copac șarpele, care fu adus în luminiș. Acolo turiștii se ospătară din belșug și băură în sănătatea domnului Patterson, apoi plecară să viziteze istmul. Trei ore mai târziu se urcară în trăsurile lor, unde fu depus și șarpele, și se înapoiau la Saint Pierre spre orele opt seara.

Când pasagerii se îmbarcară, John Carpenter și Corty ridicară la bord și așezară în careu superbul șarpe, pe care domnul Patterson nu înceta să-l privească plin de teamă și satisfacție. Ce istorisire a acestei aventuri va face el doamnei Patterson și ce loc de onoare va fi rezervat la *Antilian School* remarcabilului și îngrozitorului eşantion de trigonocefal din Martinica! De aceste epite se va servi în viitoarea sa scrisoare către domnul Julian Ardagh.

După o zi bine întrebuințată – *dies notanda lapillo*³⁶, aşa cum spune Horațiu și o spuse din nou Horatio – nu mai aveai decât să te refaci, întâi într-o masă bună și apoi într-un somn adânc, în aşteptarea plecării de mâine.

Așa se și întâmplă. Totuși, înainte de a intra în cabină, el văzu cum Tony Renault, luându-și camarazii la o parte, le zise, având grija să nu fie auzit:

- Ei bine... are haz... chestia asta!
- Ce are haz? întrebă Hubert Perkins.
- Descoperirea pe care am făcut-o.
- Și ce-ai descoperit?
- Că nu va mai fi nevoie să împăiem șarpele domnului Patterson...
- De ce?
- Pentru că e gata împăiat!

Nimic nu era mai adevărat decât ceea ce constatase Tony Renault, mișcând animalul. Da, acest șarpe nu era decât un trofeu de vânătoare,

încolăcit pe ramurile unui copac, lângă cabană! Îndrăznețul domn Patterson omorâse un șarpe mort!

Dar se înțeleseră între ei, ca să-l «împăieze» la un specialist din Santa Lucia, pentru ca să nu-l necăjească pe vrednicul om și să-i lase iluzia victoriei sale!

A doua zi în zori, *Alert* ridică ancora și dimineața pasagerii pierdută din vedere înălțimile insulei.

S-a putut spune că Martinica este «țara întoarcerii», pentru că ai totdeauna dorința să revii, și poate că unul sau altul dintre elevii școlii *Antilian* se gândeau la acest lucru, fără a ști ce soartă îi aştepta pe toți!

V

Santa Lucia

Traversarea între Martinica și Santa Lucia se efectua pe cât de liniștit pe atât de repede. Vântul sufla din nord-est destul de tare și *Alert*, cu toate pânzele sus, străbătu în timpul zilei cele 80 de mile care îl separau de Saint Pierre de Castries, principalul port al insulei engleze, fără să fi schimbat murele. Totuși, Harry Markel, știind că n-avea să ajungă în rada portului decât când se însera, se gândi să opreasă pentru a intra în canal în zori.

În primele ore ale dimineții, cele mai mari înălțimi din Martinica mai erau vizibile.

Muntele Pelé, pe care Tony Renault îl salutase la sosire, primi un ultim rămas bun.

Portul de Castries se arăta maiestuos între falezele înalte. E un fel de depresiune circulară în care a intrat năvalnic marea. Vapoarele de mare tonaj găsesc aici locuri bune de ancorare. Orașul clădit în amfiteatrul își etajează cu grație casele până la crestele ce-l înconjoară. Este, ca și cele mai multe orașe din Antile, orientat spre soare-apune, pentru a fi mai bine adăpostit de vânturile din larg și de violentele perturbații atmosferice.

Nu e de mirare că Roger Hinsdale își socotea insula mult superioară celorlalte din grup. Nici Martinica, nici Guadelupa nu-i păreau demne de comparație. Acest Tânăr englez plin de morgă britanică, cu o atitudine puțin trufașă, amintea la orice ocazie de naționalitatea sa, ceea ce-i făcea pe camarazii săi să zâmbească. După pilda lui Louis Clodion și Tony Renault, și poate dintr-un sentiment foarte natural, el își promitea să facă onorurile la

Santa Lucia, unde părinții săi ocupaseră o înaltă situație printre notabilitățile insulei.

De altfel, familia Hinsdale mai poseda încă proprietăți importante, plantații, fabrici de zahăr și întreprinderi agricole, toate foarte prospere. Aceste proprietăți erau administrate de un girant, domnul Edward Falkes, care, anunțat de apropiata sosire a Tânărului moștenitor al lui Hinsdale, avea să se pună la dispoziția sa pe tot timpul cât va rămâne pe insulă.

Cum s-a spus, Harry Markel nu căută să intre în port în timpul nopții. Astfel, când marea se liniști, înainte să înceapă refluxul, ancoră în interiorul unui mic golf, ca să nu fie târât în larg. Când sosi dimineața, Harry Markel văzu că va fi nevoie să aștepte câteva ore înainte să plece. Briza, care se oprise în timpul nopții, va începe fără îndoială din vest, când soarele va fi la câteva grade deasupra orizontului.

Cu toate acestea, la ivirea zorilor, Roger Hinsdale, primul, și domnul Patterson, ultimul, toți apărură pe dunetă pentru a respira un aer mai curat decât cel din cabine. Se grăbeau să privească în plină lumină litoralul întrevăzut în ajun prin umbrele însorării. Și cine nu cunoștea istoria Santa Luciei, însemna că nu-l ascultase pe Roger Hinsdale cu aceeași atenție cu care-l ascultase mentorul.

De fapt, trebuie spus că istoria Santa Luciei nu se deosebea de a celorlalte insule din Indiile Occidentale.

După ce fusese locuită de caraibi, Santa Lucia, unde încă de atunci se făcea agricultură, fu descoperită de Cristofor Columb, la o dată care nu e mai precisă decât cea a sosirii primilor coloniști. Ceea ce e sigur este că spaniolii nu înființaseră nicio așezare înaintea anului 1639. Cât despre englezi, ei nu păstrară această posesiune decât 18 luni, în mijlocul secolului al XVII-lea.

Totuși, când caraibii fură aduși de dânsii din Dominica, insulele învecinate se revoltară. În 1640, indigenii atacă colonia. Cea mai mare parte din coloniști pierdă și scăpară numai cei care putură să se îmbarce și să fugă. Zece ani mai târziu, patruzeci de francezi, conduși de un oarecare Rousselan, fire dârză, veniră să se stabilească la Santa Lucia. Rousselan se căsători chiar cu o indiană, se făcu iubit de indigeni pentru inteligența și dibăcia sa, și timp de patru ani, până la moartea sa, asigură pacea în insulă.

Colonii care îi urmară se arătară mai puțin îndemânatichi. Prin jigniri și nedreptăți provocă represaliile caraibilor. Englezii gândiră atunci că este

ora prielnică pentru a interveni. Corsari și aventurieri invadără Santa Lucia, care putu să spere că va recăpăta liniștea prin tratatul de la Utrecht, prin care insula era declarată neutră.

— În fine, întrebă Niels Harboe, de atunci insula aparține englezilor?

— Da și nu, răsunse Roger Hinsdale.

— Eu zic că nu, preciza Louis Clodion, care citise tot ce se referea la această insulă din Antile, unde trebuia să facă escală *Alert*. Nu, căci, după tratatul de la Utrecht, concesiunea fu dată mareșalului d'Estrées, care trimise trupe în 1718 pentru a apăra colonia franceză.

— Fără îndoială, replică Roger Hinsdale. Totuși, la protestele Angliei, această concesiune fu anulată în beneficiul ducelui de Montague.

— De acord, ripostă Louis Clodion, dar, după noi reclamații ale Franței, această concesiune fu și ea anulată.

— Și ce importanță au toate astea, de vreme ce coloniștii englezi au rămas acolo?

— Dacă au rămas, nu e mai puțin adevărat că, prin Tratatul de la Paris din 1763, colonia a fost atribuită Franței!

Acesta era adevărul.

În timpul perioadei ce urmă, Santa Lucia văzu prosperitatea sa crescând, odată cu numărul așezărilor. În 1709 insula avea aproape 13.000 de locuitori, împreună cu sclavii, și în 1772 mai mult de 15.000. Totuși, Santa Lucia încă nu terminase cu puterile care și-o disputau, și Roger Hinsdale adăugă:

— În 1779 insula fu recucerită de generalul Abercrombie și trecu din nou sub dominația britanică...

— Știu, răsunse Louis Clodion, care se încăpățâna și el, dar Tratatul din 1783 o înapoia din nou Franței.

— Pentru a redeveni engleză în 1794, spuse Roger Hinsdale, care dădea tot timpul riposta.

— Haide!... exclamă Tony Renault. Ține-te tare, Louis, și spune-ne că Santa Lucia a revăzut fâlfâind steagul francez...

— Desigur, Tony, pentru că ea a fost recunoscută colonie franceză în 1802...

— Nu pentru multă vreme, afirmă Roger Hinsdale. Odată cu ruperea tratatului de pace de la Amiens, în 1803, ea fu restituită Angliei și de data aceasta definitiv, cred...

— Ah! Definitiv! exclamă Tony Renault dându-i cu tifla.

— Cu siguranță, Tony, răspunse Roger Hinsdale, care se încălzea, vrând să pună în răspunsul său toată ironia posibilă, oare ai avea pretenția s-o recucerești tu, de unul singur?

— De ce nu? replică Tony Renault, dându-și aere de cuceritor. Cum discuția amenință să se agraveze, domnul Horatio Patterson interveni printr-un *quos ego* reînnoit de Vergiliu și pe care nu l-ar fi dezmințit nici Neptun. Apoi spuse mai domol:

— Mai mult calm, prieteni. Oare veți face război?... Războiul, acest flagel al umanității... războiul... *Bella matribus detestata*³⁷, ceea ce înseamnă...

— În limba franceză, exclamă Tony Renault, «dezgustătoare soacre».

Și, la acest răspuns prompt, toată banda izbucni în râs, în timp ce mentorul își ascundea fața în mâini.

Pe scurt, toate acestea se terminară printr-o strângere de mâna puțin mai reticentă din partea lui Roger Hinsdale și foarte sinceră din partea lui Louis Clodion. Apoi se stabili între cele două națiuni că Tony Renault nu va face nicio încercare pentru a smulge Santa Lucia de sub dominația engleză. Numai că ceea ce Louis Clodion ar fi avut dreptul să adauge, și pasagerii lui *Alert* aveau s-o constatacă în curând *de visu și de auditu*³⁸, era că Santa Lucia, care arbora acum pavilionul britanic, păstra în mod vizibil amprenta franceză prin obiceiurile, tradițiile și mentalitatea sa. Debarcați la Santa Lucia, Louis Clodion și Tony Renault vor putea crede că pășesc pe solul Désiradei, Guadelupei sau Martinicăi.

Puțin după ora nouă, briza începu să sufle și, aşa cum spera Harry Markel, bătea dinspre larg. Cu toate că venea din vest, expresia «dinspre larg» este potrivită în ceea ce privește Santa Lucia, care nu este acoperită de coline nici la răsărit și nici la apus. Absolut izolată între marea Antilelor și oceanul Atlantic, ea este expusă în ambele părți violențelor vântului și furtunilor.

Alert făcu imediat pregătirile de plecare. După ce ancora fu ridicată în lăcașul ei, corabia, cu vela gabieră, trinca și brigantina umflate de vânt, părăsi locul unde ancorase și înconjură unul din capurile care închid portul Castries.

Acest port, cu numele de Carénage, este unul din cele mai bune din arhipelagul Antilelor. Astfel se explică îndărjirea Franței și Angliei de a-și disputa posesiunea lui. Încă de pe atunci se făceau lucrări pentru terminarea construcției cheului, stabilirea docurilor și a rampelor de descărcare, pentru a putea satisface toate cerințele maritime. Fără îndoială că portul este destinat să aibă un mare viitor. Aici, în adevăr, vapoarele vin să se aprovizioneze cu cărbuni importați din Anglia, din vastele depozite alimentate tot timpul de navele Regatului Unit.

Cât despre Santa Lucia, dacă nu este tot așa de întinsă ca alte Insule ale Vântului, n-are totuși mai puțin de 614 kilometri pătrați și populația sa se ridică la 45.000 de locuitori, din care 5.000 se găsesc în capitala Castries.

Fără îndoială, Roger Hinsdale ar fi fost fericit ca escala să se prelungească mai mult timp decât în celealte Antile vizitate înainte. Dar programul călătoriei nu-i acorda decât trei zile și trebuia să se conformeze.

De altfel, nu se mai găsea acolo niciun membru al familiei Hinsdale, definitiv stabilită la Londra.

După ce *Alert* ancoră în port către orele zece, Roger Hinsdale și camarazii săi, însotiti de domnul Patterson, coborâră pe uscat.

Orașul li se păru bine întreținut, cu piețe spațioase, străzi larg umbrite de copaci, atât de doriți în această climă toridă a Antilelor. Totuși ei avură impresia de care s-a vorbit mai sus: li se păru că este mai mult francez decât englez.

Tony Renault nu putu să-și rețină această remarcă pe care Roger Hinsdale o primi cu oarecare dispreț:

— Vezi bine... suntem în Franța... aici.

Pasagerii fură primiți la debocader de girantul care trebuia să-i conducă în timpul excursiilor. Domnul Edward Falkes nu-i va lăsa fără să admire superbele plantații ale familiei, mai ales acelea de trestie de zahăr, atât de renumite la Santa Lucia și a căror producție rivalizează cu cea din Saint Cristophe, unde se găsește cel mai bun zahăr din Antile.

În colonie cifra albilor era pe atunci destul de mică, aproximativ 1.000 de locuitori. Oamenii de culoare erau în majoritate și numărul lor crescuse după închetarea lucrărilor canalului Panama, care-i lăsa fără ocupație. Vechea locuință Hinsdale, unde se găsea acum domnul Edward Falkes, era vastă și confortabilă. Situată la marginea orașului, putea să-i găzduiască cu ușurință pe pasagerii lui *Alert*. Roger, care ținea să facă onorurile, le propuse să se

instaleze aici pe tot timpul escalei. Fiecare avea camera sa și domnul Patterson o va ocupa pe cea mai frumoasă din toate. Se înțelege că mesele vor fi luate în comun în sufrageria cea mare și că trăsurile domeniului vor fi la dispoziția turiștilor.

Propunerea lui Roger Hinsdale fu acceptată cu plăcere, căci, în pofida morgăi sale originare, Tânărul englez era generos și servabil, cu toate că se manifesta totdeauna cu o anumită ostentație față de camarazii săi. În rest, dacă simțea vreo invidie, era mai ales la adresa lui Louis Clodion. Totdeauna rivali la *Antilian School*, ei își disputau primul loc. N-ați uitat că ajunseseră amândoi în fruntea clasamentului laureaților concursului pentru bursele de călătorie, *dead heat*³⁹ cum se spune la curse; *ex aequo* cum zicea Tony Renault, ceea ce el traducea prin «același cal», făcând un joc de cuvinte între *equus*⁴⁰ și *aequus*⁴¹, spre mare indignare a susceptibilului mentor.

Din prima zi începură excursiile prin plantații. Pădurile superbe ale acestei insule, una din cele mai frumoase din Antile, acoperă patru cincimi din suprafața ei. Se făcu ascensiunea pe dealul Fortuna, înalt de 234 de metri, pe care se găsesc cazările, pe dealurile Asabot și Chazeau – toate cu nume franțuzești, după cum se vede – unde este instalat sanatoriul. Apoi, în centrul insulei, turiștii vizitară Aiguilles de Sainte Alousie, crateră stinse care ar putea să erupă într-o zi, căci apele lacurilor apropiate sunt într-o fierbere continuă.

În acea seară, după ce se întoarseră acasă, Roger Hinsdale îi spuse domnului Patterson:

— La Santa Lucia trebuie să te păzești de trigonocefali ca și în Martinica... Sunt șerpi în insula noastră... și nu mai puțin primejdioși...

— Nu mă mai tem de ei, declară domnul Patterson, cu o înfațișare mândră, și voi trimite să fie împăiat al meu în timpul sederii noastre aici!...

— Aveți dreptate!... răsunse Tony Renault, care se lupta din greu să rămână serios.

Astfel, a doua zi, domnul Falkes trimise teribila reptilă la un naturalist din Castries, căruia, după ce-l luă la o parte, Tony Renault îi explică despre ce era vorba. Șarpele era împăiat și încă de mulți ani... Nu trebuia spus nimic domnului Patterson. În ajunul plecării, naturalistul va trimite șarpele la bordul lui *Alert*.

În aceeași seară, domnul Patterson, înainte de culcare, așternu o a doua scrisoare doamnei Patterson. Că din pana lui s-au revărsat pe hârtie numeroase citate din Vergiliu și Ovidiu, nu surprinde pe nimeni, și de altfel vrednica femeie era obișnuită cu ele.

Dar această scrisoare, care va pleca mâine spre Europa, conținea cu o exactitate scrupuloasă detaliile minunatei călătorii. Domnul Patterson, mai precis ca în prima sa scrisoare, descria cele mai mici incidente, însotite de aprecierile sale personale. Povestea cum s-a desfășurat traversarea din Regatul Unit în Indiile Occidentale, cum a ajuns să învingă răul de mare, cât a consumat din sămburii de cireașă cu care doamna Patterson l-a înzestrat cu atâtă grijă. Vorbea despre primirile făcute la Saint Thomas, Sainte Croix, Saint Martin, Antigua, Guadelupa, Dominica, Martinica și Santa Lucia, în aşteptarea celei pe care le-o va face la Barbados aceeași generoasă și mărinimoasă doamnă Kethlen Seymour. Prevedea că drumul de întoarcere se va face în condițiile cele mai favorabile. Nu, nu sunt de temut nici ciocniri... nici naufragii!... Oceanul Atlantic va fi bun cu pasagerii lui *Alert* și *Eol*, zeul vânturilor, nu va goli asupra lor burduful furtunilor!... Doamna Patterson nu va trebui să deschidă testamentul pe care soțul ei a crezut că e nevoie să-l redacteze înainte de plecare, nici să beneficieze de alte dispoziții atât de prevăzătoare, care fuseseră luate în vederea unei veșnice despărțiri... Care dispoziții? Dar ele erau cunoscute numai de acest cuplu atât de original.

Apoi domnul Patterson povesti despre marea excursie la istmul din Martinica, apariția trigonocefalului între ramurile unui copac, violența loviturii pe care a dat-o acestui monstru, *monstrum horrendum informe, ingens cui⁴²*, căruia nu i-a fost luată vederea, ci viața!... Și acum, împăiat, cu ochii strălucitori, cu botul deschis, din care ieșe limba triplă de ofidian, era complet inofensiv! Era lesne de prevăzut efectul produs de această superbă reptilă, când va fi aşezată la loc de cinste în biblioteca școlii *Antilian*.

Mai trebuie adăugat, în paranteză, că dedesubturile acestei afaceri nu aveau să fie dezvăluite niciodată. Secretul fu păstrat cu sfîrșenie chiar și de Tony Renault, cu toate că de multe ori abia de și-a putut stăpâni dorința de a spune tot adevărul. Și astfel gloria pe care mentorul o căpătată în memorabila sa întâlnire cu un șarpe împăiat va rămâne neștearsă!

Domnul Patterson termină această lungă scrisoare printre-un elogiu bine simțit și subliniat pentru căpitanul lui *Alert* și echipajul său. Nu putea decât să laude pe excelentul steward, căruia i se încredințase serviciul careului și căruia îi va recompensa serviciile aduse printre-o gratificație substanțială. Cât despre căpitanul Paxton, niciodată un șef de navă, nici în marina de război sau cea comercială, n-a meritat atât să fie numit *Dominus secundum Deum*, stăpânul după Dumnezeu!

În sfârșit, după ce o îmbrățișă cu dragoste pe doamna Patterson, domnul Patterson puse după ultimele rânduri ale scrisorii acea semnătură cu înflorituri complicate, care dovedea la acest brav om un veritabil talent caligrafic.

Abia a doua zi dimineață turiștii se vor întoarce la bord, către orele opt. Ei petrecu că deci această seară în locuința în care Roger Hinsdale ținea să-i onoreze până-n ultimul moment.

Câțiva prieteni ai domnului Edward Falkes fuseseră invitați la masă și, ca de obicei, după urările făcute în sănătatea fiecăruia, comesenii băură pentru doamna Kethlen Seymour. Peste câteva zile tinerii bursieri vor face cunoștință cu această respectabilă doamnă. Barbados nu mai era departe... Barbados, ultima escală în aceste Antile, de unde laureații vor păstra o veșnică amintire!

Între timp, în acea ultimă după-masă, se produse un incident de o asemenea gravitate, încât echipajul avu motive să credă că situația va fi iremediabil compromisă. Se știe că Harry Markel nu lăsa oamenii să coboare pe uscat decât pentru necesitățile bordului. Cea mai elementară prudență îl îndemna să prodeze astfel. Dar către orele trei fu necesar să se ia în primire carnea proaspătă și legumele, pe care bucătarul Ranyah Cogh le cumpărase în piața din Castries. Harry Markel pregăti deci o barcă să-l ducă pe bucătar la cheu, cu un matelot numit Morden.

Barca se depărtase și după câteva minute revenise în spatele lui *Alert*. După ora patru, când șeful echipajului o trimise din nou la cheu, trecuă patruzeci de minute fără ca ea să se întoarcă. Din această cauză, Harry Markel, John Carpenter și Corty fură cuprinși de o mare neliniște. Ce se întâmpline?... De ce această întârziere? Știri sosite din Europa făcuseră să se nască bănuieri cu privire la căpitanul și echipajul lui *Alert*?...

În sfârșit, puțin înainte de ora cinci, ambarcațiunea se îndrepta spre navă. Dar înainte de a ajunge, Corty strigă:

— Ranyah se-ntoarce singur! Morden nu este cu el...
— Unde poate să fie?... întrebă John Carpenter.
— În vreun cabaret, unde-o fi beat mort!... adăugă Corty.
— Ranyah ar fi trebuit să-l aducă cu orice mijloace, zise Harry Markel. Acest blestemat de Morden este capabil să vorbească mai mult decât trebuie sub influența coniacului sau a ginului!

Probabil că aşa se şi întâmplase, şi aflarea acest lucru din chiar gura lui Ranyah Cogh. În timp ce el se ocupa de cumpărături în piață, Morden îl părăsise fără să-i spună nimic. Împins de pofta lui de a bea, ceea ce nu putea face la bord, el trebuie să fi intrat, fără îndoială, în vreo cârciumă. Bucătarul încercase să-l găsească. În zadar cutreieră prin tavernele cartierului maritim! Imposibil să-l găsească pe blestematul de Morden, pe care l-ar fi legat de fundul ambarcațiunii.

— Trebuie găsit cu orice preţ... exclamă John Carpenter.
— Nu-l putem lăsa la Santa Lucia!... Va flecari... Nu mai ştie ce spune când este băut şi ne vom trezi curând cu o canonieră pe urmele noastre!...

Aceste temeri erau foarte justificate şi Harry Markel nu trecuse încă printr-o primejdie aşa de mare!

Deci era necesar să-l reclame pe Morden. Era de altfel dreptul şi datoria căpitanului... Nu putea lăsa pe coastă un om din echipaj şi îi va fi adus imediat ce se va stabili identitatea lui. Numai să nu fi vorbit vrute şi nevrute!...

Harry Markel era pe punctul de a coborî deci pe uscat, să ceară biroului maritim să-l caute pe matelot prin cârciumi, când iată că o ambarcaţiune se îndreaptă spre *Alert*.

În Carénage se găsea un vas staţionar, însărcinat cu poliţia portuară. Era chiar una din bărcile acestui vas, care se apropiă, cu şase oameni sub comanda unui ofițer. Nu mai era decât la o jumătate de cablu depărtare când Corty strigă:

— Morden este în barcă!

În adevăr, Morden sta înfundat acolo, am putea spune «înfundat» la propriu. După ce se despărţise de bucătar, s-a aşezat într-o crâşmă de ultimă speţă. Curând, beat mort, a fost ridicat şi barca staţionarului îl reconduce la bordul lui *Alert*, unde fu nevoie să fie suit cu o macara.

Când ofițerul ajunse pe punte întrebă:

— Căpitanul Paxton?

— Eu sunt, domnule, răsunse Harry Markel.
— Bețivul acesta este unul din mateloții dumneavoastră?
— Da, și tocmai voi am să fac o reclamație, căci trebuie să plecăm mâine dimineață.
— Ei bine, vi l-am adus... și vedeți în ce stare...
— Va fi pedepsit, răsunse Harry Markel.
— Dar... o explicație, domnule căpitan, spuse ofițerul. În beția sa... I-au scăpat acestui matelot fraze incoerente. Bolborosea ceva despre o expediție în Pacific, despre nava aceea *Halifax*, de care a fost vorba de curând... comandată de Harry Markel, despre care am aflat că a evadat din închisoarea de la Queenstown...

Vă închipuiți ce sforțări trebui să facă Harry Markel pentru a-și înfrața spaima, pentru a nu pierde nimic din sângele său rece, când auzi spusele ofițerului. John Carpenter și Corty, mai puțin stăpâni pe ei, întoarseră capul și se depărtară puțin.

Din fericire, ofițerul nu observă neliniștea lor și se mărgini să întrebe:

— Căpitane Paxton, ce însemnează toate acestea?
— Nu pot să-mi explic, domnule, răsunse Harry Markel. Acest Morden este un bețiv și, când bea, nu se știe ce-i trece prin cap...
— Atunci el n-a fost niciodată la bordul lui *Halifax*?
— Niciodată. Și sunt mai mult de zece ani de când cutreierăm mările împreună.

— Atunci de ce a vorbit de acel Harry Markel?... insistă ofițerul.
— Această chestiune a *Halifax*-ului a stârnit o mare vâlvă... Era vorba de evadarea răufăcătorilor, când noi am părăsit Queenstown... S-a discutat mult despre acest lucru la bord. I s-o fi întipărit în minte... E singura explicație pe care v-o pot da despre palavrele acestui bețiv...

În fond, nimic nu putea trezi în ofițer bănuiala că se afla în fața lui Harry Markel și nici că acest echipaj nu aparținea căpitanului Paxton. Termină deci discuția spunând:

— Ce veți face cu acest matelot?
— Îl voi trimite opt zile în fundul calei, unde se va dezmetici, răsunse Harry Markel. Și, dacă n-aș avea prea puțini oameni – căci am pierdut unul în golful Cork – l-aș debarca pe Morden la Santa Lucia... Dar mi-ar fi imposibil să-l înlocuiesc...
— Și pe când îi aşteptați pe pasagerii dumneavoastră, căpitane Paxton?

— Pe mâine dimineață, când vom pleca în larg.

— Atunci, călătorie plăcută!

— Mulțumesc, domnule.

Ofițerul coborî și barca se îndreptă spre staționarul poliției portuare. Se înțelege de la sine că Morden, care nu auzea și nici nu înțelegea nimic în beția sa de brută, fu aruncat în cală cu lovituri de picior. Fapt este că era cât pe ce să dezvăluie totul vorbind de *Halifax* și Harry Markel.

— Mă trec încă sudori reci!... zise Corty, ștergându-și fruntea.

— Harry, spuse John Carpenter, ar trebui să plecăm chiar în noaptea asta... fără să-i aşteptăm pe pasageri!... E prea cald pentru noi în aceste afurisite Antile...

— Și când vom fi plecați, răsunse Harry Markel, se va înțelege tot ce-a spus Morden!... Totul va fi descoperit... și vasul militar va fi lansat repede în urmărirea noastră! Dacă țineți să fiți spânzurați, eu unul nu țin și rămân!...

A doua zi de la ora opt pasagerii erau la bord. Era inutil să fie puși la curent cu cele întâmplate în ajun. Că unul din mateloți se îmbătase, acest lucru nu avea nicio importanță.

Cu ancora sus și pânzele umflate, *Alert* ieși din portul Castries și, luând direcția sud, se îndreptă spre Barbados.

VI

Barbados

Dacă nu se știe exact data când portughezii au descoperit insula sau insulele Barbados, sigur este că un vapor sub pavilion britanic se opri acolo în anul 1605. Luarea în posesiune fu făcută atunci în numele lui Ioan I, rege al Angliei.

Acest act nu era, de altfel, decât nominal. În acea epocă, nicio așezare nu fu ridicată în Barbados, niciun colonist nu se instală aici, nici măcar provizoriu. Această insulă, ca și Santa Lucia, este izolată de lanțul Antilelor Mici. Ea s-ar putea spune că nu-i aparține și hăuri adânci le separă. Reprezintă platoul superior al unui munte care se ridică la vreo 40 de leghe de Santa Lucia, vecina ei de la nord. Între ele marea are adâncimi de 2.800 de metri.

Barbados este de origine coraligenă. Infuzorii au alcătuit-o încetul cu încetul și au ridicat-o peste nivelul oceanului. Suprafața este de 16 leghe

lungime și 6 în lățime. Solidă, pe o temelie de nezdruncinat, este apărată pe trei sferturi din circumferința sa de o barieră de recife enorme de corali.

La începutul secolului al XVII-lea, dată fiind izolarea ei, posesiunea insulei Barbados fu mai puțin disputată decât a celorlalte insule ale Indiilor Occidentale. Faptul că atenția puterilor europene a fost atrasă de ea se datorează unor împrejurări neprevăzute.

O navă engleză revenind din Brazilia, prinsă de furtună în largul Barbados-ului, trebui să-și caute refugiu la gurile unui fluviu de pe coasta de vest. Comandantul și echipajul acestui vas, reținuți acolo mai multe zile, avură timp să viziteze insula, aproape necunoscută atunci, să-i admire fertilitatea, să parcurgă pădurile care o acopereau aproape în întregime și să constate că solul ei, odată desătelenit, ar fi foarte favorabil culturilor de bumbac și de trestie de zahăr.

După întoarcerea navei la Londra, concesiunea Barbados-ului fu acordată lordului de Marlborough și după ce afacerea fu încheiată cu un bogat negustor din City, plantatorii veniră să se instaleze pe insulă în 1624. Ei au fost aceia care au construit primul oraș, căruia îi dădură numele de Jamestown, în onoarea suveranului lor.

Înaintea acestei epoci, este adevărat, lordul Carlisle obținuse concesiunea tuturor Caraibelor și se crezu îndreptățit să reclame Barbados-ul. De aici se născu o luptă între cei doi lorzi, care se prelungi, nu fără o extremă intensitate, și sfârși în 1629 cu recunoașterea drepturilor lordului Carlisle de către Carol I al Angliei.

În timpul perioadei tulburărilor religioase din Marea Britanie, numărul acelora care voiau să fugă fu considerabil, și insula Barbados profită în largă măsură de această emigrare, de pe urma căreia crescă importanța și prosperitatea coloniei.

După dictatura lui Cromwell, când Restaurația dădu tronul lui Carol al II-lea, acest rege fu rugat de coloniști să accepte suveranitatea insulei, ei promițând să plătească Coroanei un impozit de 4,5 la sută, care va fi pus pe toate produsele insulei. Oferta era prea avantajoasă pentru a fi refuzată. Astfel, la 12 decembrie 1667 fu semnat tratatul de anexiune a insulei Barbados la domeniul colonial al Marii Britanii.

Prosperitatea insulei nu încetă să crească de la acea epocă. Din anul 1674 populația sa crescu la 120.000 de locuitori, ca să scadă puțin mai târziu; albi nu erau decât o cincime față de cei dezrobiți și de sclavi – consecință a

lăcomiei guvernatorilor. Totuși, prin poziția sa, insula nu fu tulburată de nesfârșitele războaie între Anglia și Franța – de altfel, ea era apărată și de meterezele ei naturale.

Astfel, pe când cea mai mare parte a celorlalte Antile au trecut succesiv prin dominații diverse, Barbados, devenită engleză din primele timpuri ale descoperirii sale, a rămas așa tot timpul, prin limba și obiceiurile ei.

În plus, pentru că depindea de Coroană, ea se mai bucura și de o anumită independență. Camera reprezentanților număra 24 de membri numiți de 5.000 de alegători, care plăteau taxe. Dacă ea era supusă autoritatii guvernatorului, a unui consiliu legislativ și a nouă membri numiți de suveran, era administrată de un consiliu executiv unde figurau, odată cu principalii funcționari, un membru al Senatului și patru membri ai Camerei. Împărțită în 11 parohii, insula dispunea de un buget al cărui total nu era mai mic de 1.600.000 de lire.

Guvernământul din Barbados comandă toate forțele navale în Antilele Mici engleze. Cu toate că insula nu ocupă decât al cincilea loc ca mărime, cu o suprafață de 430 kilometri pătrați, ea este a doua ca densitate a populației și a treia prin importanța afacerilor comerciale. Populația sa se ridică la cifra de 183.000 de locuitori, din care o treime se află în Bridgetown și suburbii sale.

Traversarea între portul Castries din Santa Lucia și Bridgetown din Barbados ține aproape 48 de ore. Cu o briză mai puternică și cu o mare mai docilă, *Alert* ar fi făcut această distanță în jumătate de timp. Dar se produseră întreruperi și schimbări de vânt care nu-i permiseră navei să meargă pe drumul cel mai scurt. Briza tindea chiar să-și schimbe direcția spre nord-vest, ceea ce obligă pe Harry Markel să se îndepărteze de regiunea Antilelor.

Te puteai teme chiar să nu fie întâlnite contra-alizeele, din prima zi, din partea vestică. În aceste condiții, *Alert* ar fi fost târât spre larg și dacă ar fi trebuit să meargă pe căi ocolite mai multe zile pentru a ajunge la Barbados, cine știe dacă Harry Markel n-ar fi renunțat la această ultimă escală, oricât de avantajoasă trebuia să fie pentru el și asociații săi?

Cine știe dacă n-ar fi fugit din aceste regiuni primejdioase, dacă nu și-ar fi asigurat securitatea îndreptând nava, fără pasageri, spre mările Pacificului?

Dar, cu temperamentul îndrăzneț pe care-l avea, Harry Markel rezistă la insistențele echipajului, susținu că Barbados era ultima etapă, că în câteva

zile călătoria va fi terminată, că primejdiile nu vor fi mai mari în această insulă ca la Santa Lucia sau Dominica și adăugă:

«La întoarcere, *Alert* va prețui cu 7.000 de lire în plus, căci nu voi arunca aceste 7.000 de lire în mare, atunci când îi voi arunca pe cei care trebuie să le primească în Barbados!»

Modificările atmosferice de care le era teamă nu se produseră. Totuși, după-amiază izbucnii o mare furtună, cu descărcări electrice și ploaie torențială, dintre cele destul de dese în regiunea Antilelor, care produc frecvent dezastre incalculabile. *Alert* trebui să se depărteze în larg pentru câteva ore. Apoi furtuna se potoli odată cu apusul soarelui și noaptea promitea să fie liniștită.

În această primă zi *Alert* nu străbătuse decât un sfert din distanța care separă cele două insule. Furtuna îl obligase să ia o direcție în afara drumului și Harry Markel spera să recâștige la noapte ceea ce pierduse din timp.

Așa se și petrecură lucrurile. Direcția vântului modificându-se, alizeele începură să bată din est, slab și intermitent.

Marea rămase agitată, hula deveni puternică și tot ce putu face nava până-n zori fu să reia direcția, și în dimineața zilei de 6 septembrie era la mijlocul drumului dintre cele două insule.

În acea zi navigația se desfășură în destul de bune condiții, cu o vitează mijlocie, iar seara *Alert* ajunse în dreptul Barbados-ului.

Această insulă nu poate fi văzută de departe, ca Martinica. E joasă, fără vreun relief mai însemnat, căci – aşa cum s-a spus – ea s-a ridicat cu încetul la suprafața mării. Colina cea mai înaltă nu trece de 350 de metri. În jurul ei, ca și la Santa Lucia, straturile coraligene își continuă creșterea și centura ei exterioară se întinde în unele părți pe câțiva kilometri.

Harry Markel se îndreptă dinspre vest și, cum se găsea la o depărtare de numai 15 mile, avea să ajungă la insulă în câteva ore. Totuși, nevrând să se aventureze în apropierea recifelor, rămase cu pânzele reduse, așteptând să se facă ziua ca să intre în portul Bridgetown.

A doua zi, la 7 septembrie, *Alert* ancoră.

Impresia tinerilor pasageri când se văzură în mijlocul acestui port fu aceea notată de Elisée Reclus în geografia sa atât de documentată. Crezură că se află într-unul din porturile Angliei, Belfast sau Liverpool. Nimic din ceea ce văzuseră la Amalia-Charlotte din Saint Thomas, nici la Pointe-à-Pitre din Guadelupa, nici la Saint Pierre din Martinica. După cum remarcase

marele geograf francez, părea că palmierii nu sunt la ei acasă, în această insulă.

Dacă Barbados n-are decât o suprafață mijlocie, ea posedă înschimb un anumit număr de orașe, destul de importante, clădite pe litoral – Sperghstown, Hoistingtown, Hobetown și Hastings, un orășel balnear destul de vizitat. Toate sunt tot aşa de englezesti ca și numele lor.

S-ar spune că Regatul Unit le-a expediat în piese demontabile și n-a fost nevoie decât să fie asamblate pe loc.

Alert nu aruncase încă bine ancora, că prima persoană care se prezintă la bord fu un fel de gentleman, serios și corect, cu haină neagră și cilindru.

Acest personaj venea să-i prezinte căpitanul Paxton și pasagerilor săi salutările doamnei Kethlen Seymour.

Era domnul Well, intendentul, care se înclină respectuos și căruia domnul Horatio Patterson îi întoarse un salut nu mai puțin respectuos. Apoi, după ce schimbară câteva fraze, tinerii laureați nu ascunseră marea lor dorință de a cunoaște pe castelana din Nording-House.

La aceasta, domnul Well răspunse că, după debarcare, viitorii oaspeți ai doamnei Kethlen Seymour vor găsi echipaje puse la dispoziția lor și că vor fi imediat conduși la Nording-House, unde erau așteptați de doamna Kethlen Seymour.

Apoi domnul Well se retrase cu o demnitate a cărei valoare fu apreciată de domnul Patterson, nu fără a fi spus că odăile de la Nording-House erau pregătite să-și primească oaspeții și că micul dejun va fi servit la ora 11.

Era probabil, de altfel, că escala lui *Alert* la Barbados va fi mai lungă decât în celelalte insule.

Nu era natural ca doamna Kethlen Seymour să dorească să rețină câțiva timp lângă dânsa pe bursierii de la *Antilian School*, și tinerii ar putea oare să-i refuze această plăcere?... Si nu este tot aşa de natural ca această excelentă doamnă să vrea să le arate insula, pe care ea o considera, fără îndoială, cea mai frumoasă din Indiile Occidentale?

La ora 10 și jumătate domnul Patterson, îmbrăcat ireproșabil în negru, și tinerii săi însotitori, în costumele lor cele mai noi, erau gata de plecare.

Barca mare a lui *Alert* îi aștepta. După ce coborâră un anumit număr de valize, luară loc și ei. Ambarcațiunea reveni la bord imediat ce-i depusese pe cheu. Două trăsuri se găseau acolo, aşa cum spusese domnul Well, cu vizitiu pe capră și valet la portieră.

Domnul Patterson și însoțitorii săi urcară imediat în trăsurile care plecară în trapul cailor și, după ce traversară străzile comerciale de lângă port, ajunseră în cartierul Fontabelle.

Acest cartier elegant este locuit de negustorii bogăți din Bridgetown. Superbele locuințe, vilele elegante se ridică în mijlocul arborilor, și din toate acestea cea mai luxoasă era, fără îndoială, cea a doamnei Kethlen Seymour.

Fusește convenit că, în timpul escalei la Barbados, nimeni nu va reveni la bord; pe Harry Markel nu-l vor revedea decât în ziua plecării, într-un anumit fel, aceasta nu putea decât să-i convină. Pasagerii odată instalați la Nording-House, *Alert* nu va primi niciun vizitator și falsul căpitan Paxton avea mai puține riscuri de a fi recunoscut.

Dar, pe de altă parte, ceea ce-l neliniștea era prelungirea escalei. Dacă programul impus de doamna Kethlen Seymour nu prevedea decât două-trei zile în celealte Antile, nu se cunoșteau intențiile ei în ce privește Barbados. Se putea foarte bine întâmpla ca *Alert* să trebuiască să rămână o săptămână la Bridgetown, poate două, adică până la 20 septembrie. Chiar plecând la această dată, cu o traversare mijlocie de 25 de zile din America în Europa, elevii școlii *Antilian* vor putea ajunge acolo la mijlocul lui octombrie, aproape de începutul anului școlar. Deci, era posibil ca escala să nu se termine decât pe la 20, ceea ce ar permite oaspeților doamnei Kethlen Seymour să exploreze complet insula.

La aceste lucruri se gândeau Harry Markel și oamenii lui. După ce reușiseră până atunci, după ce putuseră evita vizita aceluia matelot de pe *Fire-Fly*, care cerea să vadă pe unul din camarazii săi, apoi pe cea a bătrânlui marină din Dominica și care voia să strângă mâna căpitanului Paxton, oare ghinionul se va abate peste ei la Barbados?...

În orice caz, Harry Markel va fi mai grijuliu ca niciodată cu măsurile sale de pază. Va refuza orice invitație care-i va fi făcută la Nording-House! Niciunul din oamenii săi nu vor coborî pe uscat. De data aceasta, nici Morden și nici oricine altul nu va avea ocazia să se îmbete în tavernele din Bridgetown.

Superbă proprietate domeniul de la Nording-House și de o importanță considerabilă! Castelul se înalță în mijlocul unui parc, umbrit de cei mai frumoși arbori ai zonei tropicale. Împrejur se întind plantațiile de trestie de zahăr și culturile de bumbac, mărginite la nord-est de păduri. Lanuri și pâraie sunt alimentate cu apă totdeauna proaspătă, cu toate că destelenirea

insulei a diminuat ploile. Câteva râuri o scaldă și există numeroase puțuri unde stratul de apă se găsește la mică adâncime.

Intendentul îi conduse pe domnul Patterson și pe tinerii elevi în vastul hol al castelului, în timp ce servitorii preluau bagajele elevilor și le duceau sus, în camerele ce erau destinate fiecărui dintre ei. Apoi domnul Well îi introduse în salonul unde aștepta doamna Kethlen Seymour.

Era o femeie de 62 de ani, cu părul alb, cu o înfațișare simpatică, distinsă, având un aer de noblețe și bunătate, căreia domnul Horatio Patterson nu uită să-i aplice versul *patuit incessu Dea*⁴³ de Vergiliu. Această doamnă le făcu o primire foarte cordială și nu ascunse marea bucurie ce o simțea găzduind pe laureații concursului de la *Antilian School*.

Roger Hinsdale, în numele camarazilor săi, răspunse printr-un mic discurs bine pregătit, bine știut, bine rostit, de care doamna Kethlen Seymour se arătă

încântată. Ea se exprimă despre el în termeni laudativi și declară pasagerilor de pe *Alert* că vor fi oaspeții ei în tot timpul escalei de la Barbados. Domnul Patterson răspunse că dorința doamnei Kethlen Seymour era pentru ei lege și cum ea îi întinse mâna, el i-o sărută cu un deosebit respect.

Doamna Kethlen Seymour, născută la Barbados, aparținea unei familii bogate care se instalase pe acest domeniu de la înființarea coloniei. Numără printre strămoșii săi pe lordul Carlisle, unul dintre concesionarii insulei. La acea epocă, toți proprietarii cu pământuri retrocedate de el trebuiau să-i plătească anual valoarea a patruzeci de livre de bumbac. De acolo se trăgeau veniturile considerabile produse de proprietățile sale și, între altele, proprietatea de la Nording-House.

Nu este inutil de notat despre clima Barbados-ului, că este una dintre cele mai bune din Antile. Căldura este zilnic temperată de brizele mării. Niciodată frigurile galbene, atât de obișnuite și dezastruoase în arhipelag, nu au făcut ravagii în Barbados. Această insulă nu trebuie să se teamă decât de violența uraganelor, de obicei teribile și frecvente în aceste regiuni.

Guvernatorul Antilelor engleze, care are reședința în Barbados, o stima foarte mult pe doamna Kethlen Seymour. Femeie de suflet, generoasă și caritabilă, niciun nenorocit nu cerea în zadar ceva de la dânsa.

Prânzul fu servit în vasta sală de la parter. Pe masă se perindară toate produsele insulei, pește, vânat, fructe, care erau pe cât de variate pe atât de gustoase și comesenii apreciară meniul aşa cum merita.

Dacă nu putură să fie decât foarte mulțumiți de primirea gazdei lor, la rândul ei aceasta simți o mare satisfacție văzându-i așezăți în jurul ei pe acești tineri călători, cu fețele bronzate, care respirau mulțumire și sănătate.

În timpul mesei se discută despre durata escalei la Barbados.

— Cred, scumpii mei copii, răspunse doamna Kethlen Seymour, că nu va fi mai scurtă de cincisprezece zile. Astăzi este 7 septembrie și plecând la 22 este foarte probabil că veți ajunge în Anglia spre mijlocul lunii octombrie... Sper că nu veți regreta timpul pe care-l veți petrece la Barbados. Ce credeți despre data plecării, domnule Patterson?

— Doamnă, răspunse domnul Patterson înclinându-se peste masă, zilele noastre vă aparțin și puteți dispune de ele cum credeți de cuviință...

— Atunci, scumpii mei prieteni, dacă aş asculta numai de inima mea, nu v-aș mai lăsa să vă întoarceți în Europa! Dar ce-ar spune familiile voastre?

Ce-ar spune soția dumneavoastră, domnule Patterson, dacă ar vedea că nu mai veniți?...

— Cazul este prevăzut, răsunse mentorul. Da... dacă *Alert* ar dispărea... dacă ar trece ani fără știri de la mine...

— Ah! Aceasta nu se va întâmpla! afirmă doamna Kethlen Seymour. Traversarea dumneavoastră a fost fericită la ducere și astfel va fi și la întoarcere... Aveți o navă bună... Căpitanul Paxton este un bun marină...

— Desigur, adăugă domnul Patterson. Nu am avut niciodată decât motive de laudă pentru comportarea sa!

— Nu voi uita asta, răsunse doamna Kethlen Seymour.

— Tot aşa, stimată doamnă, cum nici noi nu vom uita ziua când ne-a fost dat să vă prezentăm omagiile noastre, acea *dies notanda lapillo* și cum a zis Marțial: *hanc lucem lactea gemma notet*⁴⁴ sau, cum a spus Horatiu: *creta ne careat pulchra dies nota*⁴⁵ sau Stațiu: *creta signare diem...*

Probabil că doamna Kethlen Seymour n-a înțeles aceste formule latinești, dar nu putea să nu-și dea seama de intențiile elocventului vorbitor. Și, de altfel, poate că nici laureații n-au înțeles totul din frazele împrumutate din Marțial, Stațiu și Horațiu. În adevăr, când rămăseră singuri, iată ce-i spuse Roger Hinsdale:

— Domnule Patterson, cum traduceți exact *creta signare diem*?

— Păi, «notați o zi cu cretă», ceea ce echivalează cu a nota cu o piatră albă, *lactea gemma*... Cum, dumneata, Hinsdale, n-ai priceput, în timp ce doamna Kethlen Seymour a...

— Oh, exclamă Tony Renault...

— Da... da! afirmă domnul Patterson. Această minunată limbă latină o înțelegi de la sine...

— Eh! mai spuse diavolul de Tony.

— De ce acest «eh»?...

— Pentru că latina, chiar admirabilă, nu o înțelegi totdeauna de la sine, cum spuneți, domnule Patterson, afirmă Tony Renault. Și iată, permiteți-mi să vă citez o frază și să vă întreb cum o traduceți!

Desigur că acest băiat năzdrăvan făcea din nou una din glumele lui obișnuite și camarazii săi nu se înșelară.

— Hai... citează... răsunse domnul Patterson, aranjându-și ochelarii cu un gest doctoral.

— Iată fraza: *Rosam angelum letorum*.

— Ah! Făcu domnul Patterson, care păru surprins. Și de cine este această frază?

— De un autor necunoscut... dar n-are importanță! Ce poate ea să însemne?...

— Nu însemnează nimic, Tony!... Sunt cuvinte fără sir... Rosam, trandafirul la acuzativ; angelum, îngerul la acuzativ; letorum, fericiților, la genetiv plural...

— Vă cer iertare, explică Tony Renault, a cărui privire se făcu șireată. Această frază are o semnificație foarte precisă...

— Pe care o cunoști?

— Pe care o cunosc.

— Ah... Ei bine, voi căuta... încheie domnul Patterson, voi căuta! Și, în adevăr, trebuia s-o caute... multă vreme încă, după cum se va vedea.

Din această zi timpul fu petrecut în excursii, la care luă deseori parte și doamna Kethlen Seymour. Se vizită nu numai domeniul Nording-House, dar și alte regiuni ale coastei orientale. Bridgetown nu avu singur privilegiul de a-i avea ca oaspeți pe tinerii invitați ai bogatei doamne. Ei vizitară și orașele de pe litoral și, în adevăr, doamna Kethlen Seymour se bucură de admirația ce le-o trezi insula sa.

Rezultă de aici că, în cursul acestei escale, *Alert* fu complet uitat de pasagerii săi. Nu reveniră la bord nicio singură dată. Dealtfel, Harry Markel și ceilalți erau tot timpul de veghe și cu toate că nu se întâmplase niciun incident, doreau să fi părăsit Barbados. Atunci, în larg, vor fi la adăpost de orice întâmplare și vor ajunge la deznodământul acestei drame!

Se poate spune, fără exagerare, că insula este o imensă grădină, bogată în fructe și flori. Din această grădină, care este de asemenea și producătoare de plante leguminoase și textile, industria agricolă scoate mult orez și bumbac de tip «barbados» foarte căutat pe diverse piețe europene. Cât despre zahăr, producția este considerabilă. Trebuie spus de asemenea că fabricile industriale sunt în continuă creștere și prosperitate. În adevăr, se numără nu mai puțin de 500 de fabrici în Barbados. În mai multe ocazii, când turiștii vizitau alte orașe și excursiile se prelungeau, ei nu puteau să se întoarcă în aceeași zi la Nording-House. Erau însă cazuri excepționale, și aproape în fiecare seară se reuneară în saloanele castelului. De mai multe ori, notabilitățile din Bridgetown, Excelența-sa guvernatorul, membrii

comitetului executiv și alți înalți funcționari veniră să se așeze la masa doamnei Kethlen Seymour.

În ziua de 17 se dădu o mare serbare, la care erau nu mai puțin de șaizeci de invitați – serbare care se termină cu focuri de artificii. Tinerii laureați fură onorați fără deosebire de naționalitate.

Iar doamna Kethlen Seymour spunea tot timpul:

— Nu vreau să văd aici englezi, francezi, olandezi, suedezi sau danezi. Nu! Nimic altceva decât «antilieni», compatrioții mei!

După un concert unde se execuță o muzică foarte frumoasă, fură așezate câteva mese pentru jocul de whist și domnul Horatio Patterson, partenerul doamnei Kethlen Seymour, făcu, nu fără o legitimă mândrie, un slem extraordinar de zece puncte, de care se mai vorbește încă în Indiile Occidentale.

Așa zbură vremea cu repeziciune și oaspeții din Nording-House priveau cum trec zilele ca orele și orele ca minutele. Fără să-și dea seama, sosi 21 septembrie. Harry Markel nu-i revăzuse la bord. Dar nu vor întârzia să sosească, deoarece plecarea era fixată pe 22.

În ajun, însă, doamna Kethlen Seymour își exprimă dorința să viziteze *Alert*. Era o mare satisfacție pentru Louis Clodion și camarazii săi, fericiți să facă onorurile navei, cum ea le făcuse pe acelea ale castelului. Simpatica doamnă voia să-l cunoască pe căpitanul Paxton, să-i exprime mulțumirile sale – cu atât mai mult cu cât avea să-i ceară ceva.

Deci, dimineața, trăsurile părăsiră domeniul și se opriră apoi pe cheul portului.

Barca cea mare a direcției maritime, care aștepta la scara debarcaderului, transportă vizitatorii la bord.

Harry Markel fusese prevenit de intendent și ar fi renunțat cu plăcere la această vizită, el și oamenii lui, temându-se de vreo complicație neprevăzută. Dar era imposibil ca ea să fie evitată.

— La dracu' cu toți ăștia! exclamă John Carpenter.

— Fie... Dar să păstrăm ținuta, răspunse Harry Markel.

Doamna Kethlen Seymour fu primită cu tot respectul cuvenit pentru înalta situație ce o avea în Barbados. Și, înainte de toate, ea exprimă căpitanului toate mulțumirile sale.

Harry Markel răspunse cu o extremă politețe. Apoi, cum castelana de la Nording-House adăugă că, drept recunoaștere a bunelor îngrijiri ale

echipajului, îi acorda o gratificație de 500 de lire, Corty dădu semnalul unor urale a căror înflăcărare o mișcă în mod sincer.

Doamna Kethlen Seymour vizită apoi careul și cabinele.

Și ce felicitări primi domnul Patterson când arătă grozavul șarpe aşezat într-o atitudine înfricoșătoare în jurul catargului artimon.

— Cum, exclamă doamna Kethlen Seymour, dumneavoastră, domnule Patterson, ați ucis acest monstru groaznic?!

— Chiar eu, răsunse domnul Patterson, și dacă mai are acest groaznic aspect după moarte, vă închipuiți cum a fost când era în viață și-și îndrepta spre mine limba lui de trigonocefal!

Și dacă Tony Renault nu pufni în râs la această replică, se datora numai lui Louis Clodion care-l pișcă până la sânge.

— Pare, de altfel, tot atât de viu ca înainte să-l fi ucis... spuse domnul Patterson.

— În adevăr, la fel! răsunse Tony Renault pe care camaradul său nu-l mai putuse reține de data aceasta.

Reveniră pe dunetă: doamna Kethlen Seymour se duse la Harry Markel și-i zise:

— Mâine ieșiți în larg, căpitane Paxton?

— Mâine, doamnă, în zorii zilei.

— Ei bine, am să vă rog ceva... E vorba de un marinar de douăzeci și cinci de ani, fiul uneia din femeile mele, un Tânăr cumsecade, care se întoarce în Anglia pentru a ocupa funcția de secund pe un vapor comercial. V-aș fi foarte obligată dacă-l veți primi pe bordul lui *Alert*.

Dacă această cerere îi convinea sau nu lui Harry Markell, era evident că nu o putea refuza, pentru că vasul naviga pe contul doamnei Kethlen Seymour. Se mărgini deci să răspundă: «Să vină Tânărul la bord, va fi bine primit.»

Doamna Kethlen Seymour mulțumi din nou căpitanului. Apoi îi recomandă să aibă grijă în timpul traversării de întoarcere de domnul Patterson și tinerii pasageri, pentru care răspunde ea față de familiile lor.

Și atunci – lucru esențial pentru Harry Markel și în vederea căruia el și oamenii săi se expuseseră la atât de mari primejdii – doamna Kethlen Seymour anunță că, în această zi chiar, domnul Patterson și bursierii vor primi suma de 700 de lire promisă fiecăruia din ei.

Domnul Patterson observă cu sinceritate că ar însemna să se abuzeze de generozitatea castelanei de la Nording-House. Roger Hinsdale, Louis Clodion și alții fură de aceeași părere.

Doamna Kethlen Seymour declarând că un refuz ar iigni-o, nu mai fu cazul să se insiste, spre marea satisfacție a lui John Carpenter și a întregului echipaj.

Apoi, după un amical rămas bun către căpitanul lui *Alert*, după urări de călătorie plăcută, vizitatoarea și oaspeții săi luară iarăși loc în barca ce-i duse la cheu, de unde, cu trăsurile, se înapoiară la castel pentru a-și petrece ultima zi.

Și când toți părăsiră bordul, Corty exclamă:

— Am reușit!

— Mii și mii de draci!... adăugă John Carpenter. Am trăit momentul când acești imbecili voiau să refuze prima! Ar fi însemnat să ne fi riscat capul degeaba și să ne fi întors cu buzunarele goale!

În sfârșit, pasagerii nu aveau să revină fără suma care trebuia să dubleze beneficiul afacerii.

— Și cu marinarul acela?... zise Corty.

— Nu-i nimic!... răspunse șeful de echipaj. Unul în plus... Cred că nu acest lucru ne va împiedica...

— Nu, răspunse Corty, și mă însărcinez eu cu dânsul!

În acea seară, notabilii coloniei și oaspeții doamnei Kethlen Seymour se întâlniră la Nording-House. După-masă toți își luară rămas bun și pasagerii lui *Alert* se întoarseră la bord. Fiecare își căptăse guineele sale, puse într-un săculeț mic de mătase, care reprezenta prima atribuită laureaților concursului de la *Antilian School*.

Cu o oră înainte sosise și Tânărul marinăru pentru care intervenise doamna Kethlen Seymour să i se permită traversarea și fusese condus la cabina pe care trebuia s-o ocupe.

Total era gata pentru plecarea de a doua zi și la răsăritul soarelui *Alert* va fi părăsit portul Bridgetown, ultima sa escală din Indiile Occidentale.

VII

Început de traversare

De la ora 10 dimineață *Alert* lăsase dincolo de orizont țărmurile Barbados-ului, insula cea mai înaintată spre est din lanțul Antilelor Mici.

Astfel mica vizită a laureaților în locurile lor natale s-a desfășurat în condiții foarte favorabile. Nu avuseseră prea mult de suferit de pe urma violentelor perturbări atmosferice în timpul traversării, perturbații atât de frecvențe în aceste regiuni. Călătoria de întoarcere începea. În loc să se întoarcă în Europa, nava, pe care Harry Markel și complicii săi vor fi de mâine stăpâni, avea să ia drumul mărilor Pacificului.

În adevăr, se părea că pasagerii lui *Alert* nu vor putea scăpa de soarta ce le-o hărăziseră acești bandiți. În noaptea următoare vor fi surprinși în cabinele lor și sugrumați înainte de a se putea apăra. Și cine va dezvăluui vreodată drama săngeroasă petrecuta pe *Alert*? La rubrica informațiilor maritime, corabia va figura printre acele nave pierdute cu oameni cu tot, de la care nu mai există nicio știre. Se vor face în zadar cercetări, în timp ce, sub un alt nume, sub alt pavilion și cu o oarecare modificare a greementului, căpitanul Markel va întreprinde criminalele sale atacuri în măriile Pacificului de Vest.

Și nu prezența marinarului nou venit va putea aduce vreo șansă de scăpare. Fără îndoială, pasagerii erau acum în număr de unsprezece la bord, iar Harry Markel și tovarășii săi nu erau decât zece. Dar aceștia vor avea avantajul surprizei. De altfel, cum să opui rezistență eficace acestor oameni voinici, obișnuiți cu vărsarea de sânge?

Și apoi masacrul se va produce noaptea. Victimele vor fi lovite în timpul somnului. Ca să implori îndurarea acestor ticăloși, ar fi fost în zadar! Nu te puteai aștepta la aşa ceva de la ei.

Astfel, totul părea că-i va reuși acestui îndrăzneț răufăcător. Planurile sale se vor realiza până la capăt. Se va arăta că a avut dreptate în fața ezitărilor lui John Carpenter și a altor câțiva. Navigația în Antile nu i-a demascat și această escală la Barbados le aducea o sumă de 7.000 de lire, în afară de prima ce le-o acordase doamna Kethlen Seymour.

Marinarul îmbarcat pe *Alert* se numea Will Mitz. Avea numai douăzeci și cinci de ani – numai cu cinci ani mai mult decât Roger Hinsdale, Louis Clodian și Albertus Leuwen. Will Mitz, de statură mijlocie, voinic, bine făcut, sprinten și mlădios, cum o cere meseria de gabier, avea toate trăsăturile omului cinstit și deschis. Era un băiat servabil, serios, de o conduită ireproșabilă. Niciodată nu suferise vreo pedeapsă și nimeni nu arăta mai multă supunere și nu desfășura mai mult zel în serviciu. Îmbarcat de la vîrstă de doisprezece ani ca mus, ajunsese pe rând aspirant, matelot,

apoi caporal de marină. Era unicul fiu al doamnei Mitz, văduvă de câțiva ani, care ocupa funcții de încredere la castelul Nording-House.

După o ultimă călătorie în Mările Sudului, Will Mitz rămăsese cu mama sa timp de două luni. Doamna Kethlen Seymour putuse aprecia calitățile acestui băiat vrednic. Grație relațiilor ei obținuse un post de secund la bordul unei nave, care încărcă mărfuri la Liverpool pentru Sydney, Australia. Fără îndoială că Will Mitz, cu bune cunoștințe în practica navașiei, intelligent și harnic, își va croi drum și va dobândi mai târziu gradul de ofițer în marina comercială. În sfârșit, curajos și hotărât, poseda acel sânge rece și acea înțelegere a situației dintr-o singură aruncătură de ochi, indispensabile oamenilor mării și care trebuiau să fie prima lor calitate.

Will Mitz aștepta la Bridgetown ocazia de a se îmbarca pentru Liverpool, când *Alert* acostă în portul Barbados-ului. Atunci doamna Kethlen Seymour avu ideea să se înteleagă cu căpitanul Paxton pentru a asigura Tânărului marinări întoarcerea în Europa. Deci, în aceste condiții plăcute, Will Mitz va traversa Atlanticul până la Liverpool, spre care se îndrepta corabia, adică spre portul unde Tânărul trebuia să se îmbarce. De acolo domnul Patterson și însoțitorii săi vor pleca la Londra cu trenul și se vor întoarce la *Antilian School*, unde vor fi primiți aşa cum meritau.

Dealtfel, Will Mitz nu înțelegea să rămână inactiv în cursul traversării. Căpitanul Paxton îl va întrebuița cu siguranță, pentru a-l înlocui pe marinari pe care l-a pierdut în golful Cork.

În seara de 21, Will Mitz își adusese sacul pe bordul lui *Alert*, după ce-și luase rămas bun de la doamna Seymour și-și îmbrățișase mama. El fu, între altele, gratificat cu o mică sumă de către buna castelană, care-l forță s-o primească – sumă care să-i permită să aștepte la Liverpool plecarea vaporului său.

Cu toate că paturile echipajului nu fuseseră toate ocupate de oamenii săi, Harry Markel preferă să nu-l pună pe Will Mitz împreună cu ei. Aceasta ar fi putut constitui o piedică pentru îndeplinirea planurilor sale. Rămăsese o cabină liberă la dunetă și noul pasager o luă în primire imediat.

Când veni, Will Mitz îi spuse lui Harry Markel:

— Domnule căpitan Paxton, doresc să fiu de folos la bord. Sunt la dispoziția dumneavoastră, și, dacă binevoiți, voi face de cart la rândul meu.

— Fie, răsunse Harry Markel.

Trebuie spus că lui Will Mitz personalul navei îi făcu o impresie proastă.

Și nu numai căpitanul lui *Alert*, dar și John Carpenter, Corty și ceilalți. Dacă mersul corăbiei i se păru ireproșabil, aceste figuri, care trădau atâtea pasiuni violente, aceste mutre sălbatrice, a căror ipocrizie era greu de ascuns, nu aveau de ce să-i câştige încrederea. Așa că se hotărî să păstreze o anumită rezervă față de echipaj.

Dealtfel, dacă Will Mitz nu-l cunoștea pe căpitanul Paxton, auzise vorbindu-se de el ca de un excelent marinar, înainte chiar de a prelua comanda lui *Alert*, și doamna Kethlen Seymour nu-l alesese decât în urma unor serioase referințe.

În plus, în timpul șederii la Nording-House tinerii pasageri aduseseră tot timpul elogii căpitanului Paxton și-i lăudaseră îndemânarea de care dăduse doavadă în timpul furtunii din largul Bermudelor. Traversarea la ducere se efectuase în mod foarte satisfăcător; de ce nu s-ar întâmpla la fel și la întoarcere? Will Mitz se gândea că prima impresie pe care o avusese când sosise la bord nu va întârzia să se schimbe.

Când Corty auzi că Will Mitz își oferise serviciile, îi zise lui Harry Markel și lui John Carpenter:

— Ei, iată un recrut pe care nu-l pușesem deloc la socoteală!... Un faimos marinar care să facă de cart cu tine, John.

— Și pe care-l poți lăsa cu toată încrederea la timonă!... adăugă nu mai puțin ironic John Carpenter. Cu un asemenea cârmaci nu trebuie să te temi de nicio deviere, și *Alert* se va îndrepta direct spre Liverpool.

— Unde, fără-ndoială, poliția, prevenită într-un fel sau altul, spuse Corty, ne va primi la sosire cu toate onorurile care ni se cuvin...

— Destul cu glumele, zise Harry Markel, și fiecare să-și pună lacăt la gură încă douăzeci și patru de ore...

— Cu atât mai mult, observă John Carpenter, cu cât acest maimuțoi mi s-a părut că ne privește cam pieziș.

— În orice caz, reluă Harry Markel, să nu i se răspundă decât scurt sau deloc, dacă vrea să vorbească cu cineva!... Și în special Morden să nu mai facă ceea ce a făcut la Santa Lucia...

— Bine, zise Corty, când nu bea, Morden e mut ca un pește și va fi împiedicat să bea înainte de a ridica paharul în cinstea căpitanului Markel!

Pe deasupra, se părea că nici Will Mitz nu voia să intre în vorbă cu oamenii din echipaj. De la sosirea sa, se retrase în cabina unde-și pusese

sacul, în aşteptarea întoarcerii pasagerilor, și a doua zi dăduse ajutor la manevrele plecării.

În timpul acestei prime zile, Will Mitz întâlni la pupa ceea ce n-ar fi putut întâlni la prova – niște băieți buni, care se interesau de el. Mai ales Tony Renault și Magnus Anders se arătară foarte bucuroși să poată vorbi despre cele marinărești cu un marină. După-masă, Will Mitz se duse să se plimbe pe punte fumându-și pipa.

Alert mergea cu o parte din pânze. Ar fi trebuit să navigheze spre nord-est ca să treacă în dreptul gurii canalului Bahama, dincolo de Antile, și să profite de Golf-Stream care o ia spre Europa. De aceea Will Mitz se miră că nava mergea cu vântul la tribord în loc de babord, ceea ce o îndepărta de direcția sud-est. Dar fără îndoială că Harry Markel avea motivele sale pentru a acționa astfel și nu se cădea ca Will Mitz să-l întrebe ceva în această privință. Își spunea, de altfel, că *Alert*, după ce va parcurge 50 – 60 de mile, își va relua drumul spre nord-est.

În realitate, Harry Markel manevrase nu fără intenția de a ajunge la capul meridional al Africii și, din când în când, urmărea dacă omul de la timonă menținea nava în această direcție.

Între timp, Tony Renault, Magnus Anders și încă doi-trei camarazi ai lor discutau cu Tânărul marină, plimbându-se când pe punte, când pe dunetă. Îl întrebau despre meseria lui, ceea ce nu putuseră face până acum cu puțin comunicativul lor căpitan. Cel puțin Will Mitz răspunde bucuros, îi plăceau discuțiile cu ei, văzând interesul ce-l manifestau pentru chestiunile privind marea.

Și, în primul rând, fu întrebat ce țări vizitase în timpul călătoriilor sale fie în marina militară, fie în flota comercială...

— Dragii mei, răsunse Will Mitz, călătoresc de doisprezece ani, adică din copilărie...

— Ai traversat de mai multe ori Atlanticul și Pacificul? întrebă Tony Renault.

— De mai multe ori, în adevăr, fie la bordul corăbiilor, fie cu vapoare cu aburi.

— Ai luat parte la acțiuni pe bastimente de război? zise Magnus Anders.

— Da, răsunse Will Mitz, când Anglia a trimis una din escadre în golful Petchili.

— Ai fost în China!... exclamă Tony Renault, neputându-și ascunde admirația.

— Da... domnule Renault, și te asigur că nu este mai greu de plecat în China decât în Antile.

— Și pe ce vapor? întrebă John Howard.

— Pe crucișătorul-cuirasat *Standard*, contra-amiral sir Harry Walker.

— Atunci, reluă Magnus Anders, te-ai îmbarcat ca mus?

— Da, în adevăr, ca mus.

— Și erau tunuri mari la bordul *Standard*-ului? întrebă Tony Renault.

— Foarte mari, de 20 de tone...

— De 20 de tone! repetă Tony Renault.

Se vedea cât de fericit ar fi fost îndrăznețul băiat dacă ar fi putut vreodată să tragă cu una din aceste piese formidabile de artillerie.

— Dar, adăugă apoi Louis Clodion, nu pe nave de război ai navigat cel mai mult?

— Nu, scumpii mei domni, răsunse Will Mitz. N-am rămas decât trei ani în slujba statului și meseria de gabier am învățat-o pe navele comerciale.

— Pe ce nave? întrebă Magnus Anders.

— Pe *North's Brothers* din Cardiff, cu care am călătorit la Boston, și pe *Great-Britain* din Newcastle.

— Un vapor mare?... întrebă Tony Renault.

— Desigur, un vapor pentru cărbuni de 3.500 de tone, care a plecat cu întreaga încărcătură la Melbourne.

— Și ce aducea?

— Grâu din Australia pentru Leith, portul din Edinburgh.

— Nu-ți place mai mult navigația cu pânze decât cea cu aburi? spuse Niels Harboe.

— Da, mult mai mult, răsunse Will Mitz. E mai marinăresc și, în general, traversările sunt tot atât de rapide ca și cu steamerul... Și apoi, nu se călătorescă în mijlocul fumului de cărbune; nimic nu este mai frumos decât un vas acoperit de pânze, care poate face cele 15 – 16 mile ale sale pe oră!

— Te cred... te cred! replică Tony Renault, a cărui imaginație îl ducea de-a lungul tuturor mărilor din lume. Și care e vaporul pe care te vei îmbarca?

— *Elisa Warden* din Liverpool. O navă minunată din oțel, cu patru catarge, având 3.800 de tone, care a revenit din Thio, Noua Caledonie, cu un

transport de nichel.

— Și ce va încărca în Anglia? întrebă John Howard.

— Huilă pentru San Francisco, răsunse Will Mitz, și știu că a fost închiriată pentru a se întoarce la Dublin cu grâu din Oregon.

— Cât trebuie să dureze călătoria? reluă Magnus Anders.

— Cam unsprezece-douăsprezece luni.

— Ah, exclamă Tony Renault, iată ce traversări aş vrea să fac!... Un an, între cer și apă!... Oceanul Atlantic, Marea Sudului, Oceanul Pacific!... La ducere treci pe la Capul Horn... la întoarcere, pe la Capul Bunei Speranțe... E aproape înconjurul lumii!

— Ei, tinere, răsunse Will Mitz surâzându-i. Ți-ar plăcea navigația...

— Desigur, și mai mult ca marină decât ca pasager!

— Bine zis, declară Will Mitz, văd că ți-e dragă marea!

— Magnus Anders și cu dânsul, afirmă Niels Harboe râzând, dacă ar fi să-i ascultă, ar trebui să preia conducerea navei și să se schimbe unul pe altul la timonă!

— Din păcate, spuse Louis Clodion, Magnus și Tony sunt prea în vîrstă ca să intre în marină...

— S-ar crede că am împlinit șaizeci de ani, ripostă Tony Renault.

— Nu, dar avem douăzeci... mărturisi sudezul, și poate că e prea târziu...

— Cine știe? răsunse Will Mitz. Sunteți îndrăzneți, sprinteni, sănătoși, și cu aceste calități meseria se învață ușor! Cu toate acestea, e mai bine să începi cât mai Tânăr... Este adevărat că în marina comercială nu există o vîrstă reglementară.

— În sfârșit, zise Louis Clodion, Tony și Magnus vor vedea, când își vor fi terminat studiile de la *Antilian School*...

— Și când ieși de la *Antilian School*, ești apt pentru toate meseriile... Nu-i adevărat, domnule Patterson?

Mentorul, care tocmai sosise, părea puțin preocupat. Poate că se gândeau la faimoasa frază latinească pe care n-o putuse descifra. Totuși, nu spuse niciun cuvânt și Tony, care-l privea cu un aer malicioasă, nu făcu nicio aluzie. Pus la curent cu discuția, îi dădu dreptate Tânărului elev care ținea sus, cu o mâna atât de curajoasă, pavilionul școlii *Antilian*. Și se dădu chiar pe sine drept exemplu. El era administrator la *Antilian School*, adică absolut străin de toate cunoștințele maritime... Nu călătorise niciodată pe ocean, nici

măcar în vis. În materie de vapoare, nu văzuse decât pe acelea care urcă și coboară pe Tamisa... Ei bine, cu toate că aparținea personalului administrativ al celebrei instituții, a fost capabil să înfrunte furiile lui Neptun! Fără îndoială, la început, câteva zile, zguduiturile rulajului...

— Ruliului, îi suflă Tony Renault.

— Da... ruliului... reluă domnul Patterson, ale ruliului și ale tang... Da, ale tangajului, m-au cam pus la grea încercare, se pare! Dar acum nu sunt blindat contra răului de mare? N-am suflet de marină?... Credeti-mă... *experto crede Roberto*⁴⁶.

— Horațiu, suflă din nou Tony Renault.

— Horațiu... pentru că am fost botezat cu același nume ca și divinul Flaccus!... Și dacă nu doresc deloc să lupt cu furtunile, tornadele sau cicloanele, să fiu jucăria vijeliilor și a uraganelor, totuși le-aș privi cu fermitate și fără să pălesc...

— Vă felicit, domnule Patterson, răsunse Will Mitz. Dealtfel, fie vorba între noi, ar fi mai bine să nu facem o astfel de experiență... Am trecut prin toate acestea și am văzut chiar pe cei mai curajoși pradă friciei, când se vedea neputincioși în fața furtunii...

Ah, făcu domnul Patterson, ceea ce spun nu e ca să provoac furia stihilor. Departe de mine acest gând, care n-ar fi nici al unui om prudent, nici al unui mentor care răspunde de suflete, de suflete tinere, și care simte toată greutatea răspunderii sale!... Dealtfel, Will Mitz, sper că nu avem să ne temem de aşa ceva...

— Sper ca și dumneavoastră, domnule Patterson. În această perioadă a anului, furtunile sunt destul de rare în această parte a Atlanticului. Este adevărat că oricând se poate isca o vijelie, dar nu se știe niciodată nici cum va fi și nici cât va ține... Le vom întâlni și noi, fără îndoială, căci sunt frecvente în septembrie, și doresc ca ele să nu se schimbe în furtună...

— O dorim cu toții, răsunse Niels Harboe. Totuși, în caz de furtună, putem avea toată încrederea în căpitanul nostru. Este un marinăriindemânic...

— Da, răsunse Will Mitz, știu, căpitanul Paxton a dat multe dovezi de pricepere și am auzit vorbindu-se în Anglia despre el ca fiind foarte capabil.

— Pe drept cuvânt, declară Hubert Perkins.

— Și echipajul său, întrebă Will Mitz l-ați văzut la treabă?...

— John Carpenter pare un șef destoinic, spuse Niels Harboe, și oamenii săi cunosc bine manevrele unei nave.

— Nu prea sunt vorbăreți... zise Will Mitz.

— În adevăr, dar purtarea lor este bună, răsunse Magnus Anders. Apoi disciplina este severă la bord și căpitanul Paxton nu lasă niciodată ca un matelot să coboare pe uscat... Nu, nu li se poate reprosa nimic...

— Cu atât mai bine, zise Will Mitz.

— Și nu cerem decât un singur lucru, adăugă Louis Clodion, anume, să se continue călătoria în condițiile în care s-a făcut până acumă.

VIII

Noaptea se aproape

Astfel trecu această primă dimineață a călătoriei de întoarcere. Viața de la bord își va relua regularitatea ei obișnuită, a cărei monotonie nu putea fi întreruptă decât de incidentele mării, foarte rare când timpul este frumos și vântul favorabil.

Ca de obicei, se luă masa în careu, unde se întâlnneau pasagerii sub președinția domnului Patterson, și fu servită de steward.

Ca de obicei, de asemenea, Harry Markel ceru să i se aducă mâncarea în cabină.

Aceasta îi păru puțin cam ciudat lui Will Mitz, deoarece, după uzanță, căpitanul vaselor comerciale ia masa în careu.

Will Mitz încercă zadarnic să intre în vorbă cu John Carpenter sau altul din echipaj. Nu simți nimic din acea camaraderie care se naște atât de ușor între oamenii mării.

Date fiind funcțiile pe care trebuia să le îndeplinească la bordul *Elisei Warden*, secundul lui *Alert* ar fi putut să-l trateze de la egal la egal.

După-masă, Will Mitz urcă pe punte cu laureații care-i făceau totdeauna o primire bună.

În timpul după-amiezii, distracțiile nu lipsiră. Briza fiind moderată, viteza mijlocie, se-nșiruiră să arunce cu undița de pe dunetă și se ocupă cu placere de pescuitul care fu foarte rodnic.

Celor mai înflăcărăți, Tony Renault, Magnus Anders, Niels Harboe și Axel Wickborn, li se alătură Will Mitz, care era un pescar foarte bun și îndemnantic.

Nu-i scăpa nimic din meseria de marină, dotat fiind cu dibăcie și o inteligență de care Harry Markel și șeful de echipaj își dădură bine seama.

Pescuitul dură mai multe ore. Fură prinse bonite de excelentă calitate și chiar unul din nisetrii foarte mari ale căror femele, cântărind până la 200 de livre, poartă un milion de icre, specie foarte des întâlnită în apele Africii și în Mediterană. În undițe se mai prinderă batogi care urmăresc navele în cete numeroase, pești-sabie și câțiva gimnoți cu corpul alungit ca niște șerpi, numeroși pe lângă țărmurile americane.

Domnul Horatio Patterson, înainte ca Will Mitz să-l poată opri, avu imprudența să apuce cu mâna unul dintre acești gimnoți; o descărcare electrică îl aruncă până la habitaclu.

Fugiră spre dânsul, îl sculară și avu nevoie de câtva timp ca să-și revină.

— E periculos să atingi aceste animale... îi zise Will Mitz.

— Observ... dar prea târziu, răspunse domnul Patterson, întinzându-și brațele amorțite de soc.

— La urma urmelor, declară Tony Renault, se spune că aceste descărcări fac minuni contra reumatismului.

— Atunci e bine, pentru că sunt predispus la reumatism, și iată-mă vindecat până la sfârșitul zilelor!

Incidentul de care pasagerii se arătară foarte interesați fu întâlnirea a trei-patru balene.

Aceste cetacee nu sunt frecvente în regiunile Antilelor,

pe care balenierele nu le consideră ca locuri de pescuit.

— Se găsesc mai ales în plin Pacific, unde vasele le vânează, spuse Will Mitz, fie la nord, în vastele golfuri ale Columbiei engleze unde își cresc puii, fie la sud, pe coastele Noii Zeelande.

— Ai fost la vânătoare de balene? întrebă Louis Clodion.

— Da, în timpul unui sezon la bordul lui *Wrangel* din Belfast, în jurul insulelor Kurile și în marea Ohotsk. Dar trebuie să fii echipat cu bărci ușoare și rapide, cu undițe, harpoane și întovărășit de pescari care știu să mânuiască harponul. Acest pescuit comportă mari riscuri, când ești antrenat departe, și face destule victime.

— E bănos? întrebă Niels Harboe.

— Da și nu, răsunse Will Mitz. Îndemânarea este bună, dar norocul e și mai bun și de multe ori se întâmplă ca o expediție să se termine fără să poți vâna o singură balenă.

Balenele semnalate se aflau la cel puțin trei mile depărtare de *Alert* și fu imposibil să se apropiе mai mult, spre marele regret al pasagerilor. Chiar cu toate pânzele, corabia n-ar fi putut să le întreacă. Fugeau spre est cu o viteză atât de mare, că o șalupă le-ar fi ajuns cu mare greutate.

Pe măsură ce soarele apunea la orizont, briza devinea mai slabă. Norii apusului, groși și vineți, rămâneau nemîșcați. Dacă vântul va bate din această parte, va fi o vijelie care nu va ține mult. În partea opusă se adunau neguri mari, ridicându-se până la zenith, care vor face ca noaptea să fie foarte întunecoasă.

Era chiar de temut ca cerul să fie brăzdat de fulgere și să răsune bubuitul tunetului. Căldura era foarte mare, atmosfera grea și aerul plin de electricitate.

În timp ce undițele mai erau în apă, Harry Markel a trebuit să coboare una din ambarcațiuni, căci unii din acești pești fiind foarte grei, n-ar fi putut fi trași direct la bord.

Marea râmânând liniștită, ambarcațiunea nu fu ridicată la locul ei. Harry Markel avea probabil motivele sale pentru a o lăsa afară.

Alert avea toate pânzele întinse pentru a profita de ultimele pale de vânt. Will Mitz credea că Paxton va relua direcția spre nord-est imediat ce briza se va înțezi. Tot timpul zilei așteptase ordinul să se vireze de bord și nu putea înțelege intențiile lui Harry Markel.

Soarele dispăru după norii negri a căror grosime intercepta ultimele raze. Noaptea va cădea repede, căci crepusculul este de scurtă durată sub latitudinile apropiate de tropic...

Harry Markel va păstra oare această velatură până la ziuă? Will Mitz nu credea. O vijelie putea să izbucnească și se știe cu ce violență și rapiditate se dezlănțuie în aceste regiuni.

O corabie surprinsă cu toată velatura n-are timp să desprindă școtele, să strângă pânzele. În câteva clipe poate fi culcată pe un bord și pentru a se îndrepta trebuie să taie catargele.

Un marinar prudent nu s-ar putea expune la astfel de riscuri și, dacă timpul nu este absolut sigur, este preferabil să rămână numai cu gabierele, trinca, brigantina și focurile.

Către ora șase, după ce se urcase pe dunetă unde se găseau domnul Patterson și tinerii săi însoțitori, Harry Markel ordonă să se ridice tenda, aşa cum se făcea în fiecare seară. Apoi, observând pentru ultima oară timpul, comandă:

— Să se strângă rândunicile și pânzele pătrate.

Acest ordin fu transmis imediat de John Carpenter și echipajul începu să-l execute.

Se înțelege de la sine că Tony Renault și Magnus Anders, conform obiceiului, se urcară pe catargul mare cu o ușurință și suplețe care produceau asupra domnului Patterson aceeași admiratie și neliniște... Si de asemenea regretul de a nu-i putea imita.

De data aceasta Will Mitz îi urmă, nu mai puțin sprinten. Ajunseră la vergi aproape în același timp și strânsereă pânza pătrată.

— Țineți-vă bine, băieți, le spuse el. E o precauție care trebuie luată chiar când nava stă pe loc...

— Ne ținem bine, răspunse Tony Renault. I-am pricinui prea mari necazuri domnului Patterson dacă am cădea în mare!

Tustrei izbutiră să strângă pânza pe verga catargului mare, după ce aceeași operație cu rândunica se terminase.

În același timp, mateloții strângneau pânzele de la trinchet. Nava rămase cu cele două gabiere, vela foc și brigantina, pe care ultimele adieri ale brizei abia le umflau.

Ajutată ușor de curentul care mergea spre est, nu va putea face decât puțin drum până la răsăritul soarelui.

Dar Harry Markel nu va fi surprins nepregătit dacă vreo vijelie neașteptată se va ivi. În câteva clipe se puteau strângе vela foc și cele două gabiere.

Când Will Mitz coborî cu Tony Renault și Magnus Anders pe dunetă, privi busola luminată de lampa habitaclului.

De dimineață *Alert* parcusese vreo 50 de mile spre sud-est și el se gândi că va lua o altă direcție noaptea, de data aceasta spre nord-est.

Harry Markel observă că pasagerul său era surprins văzând că menține aceeași direcție. Dar fiind foarte disciplinat, Will Mitz nu și-ar fi permis să facă vreo remarcă în această privință.

În adevăr, după ce privi încă o dată compasul, în timp ce Corty era la timonă, el examina starea cerului și veni să stea lângă catargul mare.

În acest moment, Corty, nemairiscând să fie auzit, se apropiu de Harry Markel și spuse:

— Se pare că Mitz nu crede că suntem pe drumul cel bun! Ei bine, îl vom pune noi pe el și pe ceilalți pe drumul bun în această noapte și nimic nu-i va împiedica să ajungă la Liverpool înot, dacă rechinii le vor lăsa brațele și picioarele!

Probabil că ticălosul găsea gluma destul de reușită, căci izbucni într-un râs puternic, pe care Harry Markel i-l întrerupse cu o privire.

În acest moment veni și John Carpenter.

— Menținem barca cea mare la apă, Harry? întrebă el.

— Da, John, poate să ne servească.

— Dacă vom fi nevoiți să terminăm cu ei afară!

În seara aceea cina nu fu servită decât la șase și jumătate. Pe masă fură aduși mai mulți pești prinși în timpul zilei și pe care Ranyah Cogh îi preparase cu destulă pricepere.

Domnul Patterson declară că nu mâncase niciodată ceva mai bun... în special bonitele, și-și exprimă speranța că tinerii pescari vor ști să prindă și altele în cursul traversării.

După-măsă, toți urcară pe dunetă, unde așteptau căderea nopții pentru a se retrage în cabine.

Soarele, ascuns după nori, nu dispăruse încă la orizont și întunericul nu va fi complet înainte de cel puțin un ceas.

Tony Renault, în acest moment, crezu că zărește o pânză în direcția est și aproape imediat se auzi vocea lui Will Mitz:

— Navă la babord înainte.

Toate privirile se îndreptară în acea parte.

O navă mare, cu gabierele și pânzele joase întinse, apărea la patru mile depărtare. Fără îndoială că, găsind acolo puțin vânt, se îndrepta încet spre *Alert*.

Louis Clodian și Roger Hinsdale se duseră să-și ia binoclurile și observară vasul care se aprobia din direcția nord-vest.

— Blestemată navă! îi șopti John Carpenter lui Harry Markel. Într-o oră va fi în coasta noastră!

Această reflecție făcută de șeful de echipaj trecea și prin mintea lui Corty și a celorlalți. Dacă vântul cădea complet, cele două corăbii vor rămâne imobilizate în timpul nopții, poate la vreo jumătate de milă una de alta! Și dacă prima dată, pe coasta Irlandei, Harry Markel putuse să se felicite că nu isprăvise cu pasagerii săi, împrejurările nu mai erau acum aceleași. Banii doamnei Kethlen Seymour erau la bord și, în apropierea acelei nave, vor mai putea fi puse în aplicare planurile sale criminale?

— Nenorocire! repeta John Carpenter. Nu vom putea oare niciodată scăpa de acest pension? Va trebui să aşteptăm iarăși noaptea următoare?

Nava, profitând de puțina briză rămasă, se aprobie de *Alert*.

Era o corabie cu trei catarge, mergând fie spre o insulă din Antile, fie spre un port din Mexic.

Cât despre naționalitatea sa, imposibil să-o cunoști, căci pavilionul său nu fălfăia la catarg. Totuși părea că trebuie să fie american, după construcția și după aparatele de bord.

— Pare să nu fie prea încărcată... observă Magnus Anders.

— Da, răspunse Will Mitz, și aş crede că navighează cu balast.

După trei sferturi de oră vasul nu mai era decât la două mile depărtare. Cum currentul îl ducea în această direcție, Harry Markel spera că-l va depăși pe *Alert*. Dacă ar fi să se găsească la cinci-șase mile între orele unu și cinci dimineață, admînd că s-ar încinge o luptă la bord, strigătele nu vor putea fi auzite la această distanță.

O jumătate de oră mai târziu, când soarele apusese, nu

se mai simți nicio suflare de vânt. Ambele nave fură imobilizate la mai puțin de o jumătate de milă.

Către ora nouă, domnul Patterson, cu o voce somnoroasă, zise:

— Haideți, prieteni, nu credeți că trebuie să intrăm în cabine?

— Nu e târziu... domnule Patterson, răsunse Roger Hinsdale.

— Și ca să dormim de la nouă seara la șapte dimineața, e prea mult, domnule Patterson, adăugă Axel Wickborn.

— Și o să vă întoarceți în Europa gras ca un popă, domnule Patterson, zise Tony Renault, desemnând cu mâna rotunjimea pântecului.

— N-aveți nicio grijă în această privință, replică mentorul. Voi ști totdeauna să mă mențin în limitele convenabile între slăbiciune și obezitate.

— Domnule Patterson, cunoașteți dictonul care ne-a rămas de la înțelepții din antichitate? zise Louis Clodion.

Și începu primele versuri din acest distih al școlii de la Salernum:

— *Sex horas dormire sat est...* ⁴⁷

— *Juveni senique*⁴⁸, continuă Hubert Perkins

— *Septem pigro*⁴⁹, continuă John Howard.

— *Nulli concedimus octo*⁵⁰! termină Roger Hinsdale.

Că domnul Horatio Patterson fu măgulit să audă acest citat latin ieșind succesiv din gura laureaților, n-are rost să mai spunem. Dar, având dorință să doarmă, răsunse:

— Rămâneți, dacă vă place, să respirați aerul nopții pe dunetă... Dar eu... voi fi acest *piger*⁵¹... voi fi chiar acest *nullus*⁵², dar mă duc să mă culc.

— Noapte bună, domnule Patterson!

Mentorul coborî și intră în cabină. Odată întins în cușeta lui, cu hubloul deschis ca să aibă puțină răcoare, adormi somnul dreptilor, după ce îi scăpară din gură aceste cuvinte:

— *Rosam... Letorum... Angelum!*

Louis Clodion și camarazii săi mai rămăseră o oră afară. Vorbiră despre călătoria din Antile, aducându-și aminte de cutare sau cutare împrejurare care i-a impresionat, gândindu-se la întoarcerea în familiile lor, la bucuria de a le povesti tot ce au făcut și văzut de la plecare.

Ca și Harry Markel care a ridicat lumina albă pe ultimul catarg, tot aşa căpitanul navei necunoscute ridicase lumina sa în față.

Era prudent pe aceste nopți întunecoase, când contra-curenții pot provoca ciocniri. De la dunetă se vedea oscilând felinarul acelei nave care, fără a-și schimba locul, se clătina sub acțiunea unei hule lungi.

Tony Renault își promise de data aceasta să nu depășească cele *sex horas* recomandate de școala din Salernum. Înainte de ora cinci dimineața își va părăsi cabina și va fi pe dunetă. Și dacă nava se mai găsea încă lângă *Alert*, va ridica pavilionul pentru a o întreba ce naționalitate are. În sfârșit, pe la 10, toți pasagerii dormeau, afară de Will Mitz care se plimbă pe punte.

Mii de gânduri se-ngrămădeau în mintea Tânărului marină. Se gândeau la Barbados... unde nu va reveni înainte de trei patru ani, la mama sa pe care nu o va mai revedea atâtă timp... la îmbarcarea sa pe *Elisa Warden*, la funcția ce o va ocupa... la acea călătorie care-l va duce pe mări necunoscute...

Apoi se gândi la *Alert* cu care făcea traversarea... la băieții pentru care avea atâtă simpatie. Tony Renault și Magnus Anders îl interesau în mod deosebit pentru pasiunea ce o aveau pentru navigație.

Apoi, echipajul lui *Alert*, acel căpitan Paxton, a cărui persoană îi inspira o versiune involuntară, marinarii aceia atât de puțin înclinați să-l primească între ei i se perindără în fața ochilor.

Niciodată nu și i-ar fi închipuit astfel, și-și va schimba oare proasta impresie ce i-o făcuseră?

Cufundat în gânduri, Will Mitz mergea de la teugă spre dunetă. Cățiva marinari erau întinși de-a lungul bastingajului, unii dormind, alții vorbind în șoaptă. Harry Markel, văzând că nu avea nimic de făcut în noaptea aceasta, intrase în cabină după ce dăduse ordin să fie sculat dacă vântul începea să bată.

John Carpenter și Wagah stăteau pe dunetă și priveau la lumina corăbiei cu trei catarge, care începuse să slăbească. Se lăsa o ceață ușoară. Luna fiind nouă și stelele pălind încetul cu încetul din cauza cetii, domnea un întuneric profund.

După puțin timp, nava vecină cu *Alert* nu se mai vedea deloc. Dar era acolo... Dacă s-ar fi auzit strigăte, ar coborî ambarcațiunile și poate că ar fi culese din mare câteva victime!

Părea să aibă un echipaj de douăzeci și cinci – treizeci de oameni... Cum se putea duce o luptă, dacă ea ar începe? În aceste condiții Harry Markel avea dreptate să aștepte... Și a spus: ceea ce nu se va face în noaptea aceasta se va face în alta. Pe măsură ce *Alert* se va îndepărta de Antile în direcția sud-est, întâlnirile cu alte vase vor fi mai rare... E drept că ziua, dacă alizeele începeau să bată, Harry Markel va trebui să schimbe capul compas și să meargă o bucată de drum spre nord-vest, altfel totul i-ar părea prea suspect lui Will Mitz...

În timp ce John Carpenter și Wagah se întrețineau astfel pe dunetă, doi din oameni discutau la babord, aproape de teugă.

Erau Corty și Ranyah Cogh. Erau văzuți des împreună, căci Corty se învârtea mereu pe la bucătărie pentru a înhăța o bucată mai bună pe care i-o punea deoparte bucătarul. Și iată ce spuneau – ceea ce de altfel spuneau probabil și ceilalți bandiți, care se grăbeau să devină stăpâni pe *Alert*:

— Zău că Harry este prea prudent, Corty...

— Poate, Cogh, și poate că are dreptate! Dacă ar fi existat siguranță c-or să fie surprinși în cabine în timp ce dorm și că vor fi expediați fără să aibă timp să scoată un tipărt...

— Dacă le înfigi cuțitul în gât, asta i-ar împiedica să mai strige după ajutor...

— Fără îndoială, Ranyah, dar e posibil să încerce să se apere!... Și acel blestemat vas care, poate, s-a mai apropiat în timpul ceții... Dacă unul din băieți se aruncă în mare și reușește să ajungă la navă, căpitanul va trimite imediat douăzeci de oameni la bordul lui *Alert*! Nu vom fi destui ca să rezistăm și vom fi duși înapoi în Antile, în fundul calei, și apoi în Anglia! De data asta polițistii vor ști cum să ne păzească în închisoare... Și știi ce ne așteaptă, Ranyah!

— Dracul își bagă coada, Corty!... După atâtea noroace, ghinionul aduce acest vas în calea noastră! Și calmul ăsta! Și când mă gândesc că nu ne-ar trebui decât o oră de briză pentru a ne depărta cu cinci-șase mile...

— Va sufla poate înainte de zorii zilei, rosti Corty. Între altele, să fim atenți cu acest Will Mitz, care nu-mi pare un om care să se lase surprins...

— Îi vin eu de hac, declară Ranyah Cogh, în cabină sau pe punte, oriunde se va găsi! O lovitură bună între umeri! Nu va avea timp nici să se întoarcă, și dă-i cu el peste bord!...

— Nu era adineaori el cel care se plimba pe punte? întrebă Corty.

— Da, răspunse Cogh, dar nu-l mai văd... dacă nu este pe dunetă.

— Nu, Ranyah, acolo sunt John Carpenter și stewardul și iată-i chiar cum coboară...

— Atunci, răspunse Ranyah Cogh, Will Mitz o fi intrat în careu... Dacă acest blestemat vas n-ar fi acolo... ăsta ar fi momentul... și în câteva minute niciun pasager n-ar mai fi pe bord...

— Pentru că nu-i nimic de făcut, încheie Corty, să mergem la culcare...

Ei intrără în post, în timp ce doi oameni rămâneau de cart la prova.

Will Mitz, ghemuit sub teugă, unde nu putea fi văzut, auzise această discuție. Acum știa tot... Știa în ce mâini căzuse nava... Știa că pe căpitan îl chema Harry Markel... Știa că acești ticăloși voiau să-i arunce pe pasageri în mare... Și această îngrozitoare faptă ar fi și fost săvârșită dacă nu era corabia cu trei catarge, pe care calmul mării o ținea aproape de *Alert*.

IX

Will Mitz

Puțin după ora 11, în timpul acelei nopți dintre 22 și 23 septembrie, o barcă rătăcea în mijlocul ceteșilor pe suprafața mării. Abia se clătina în voia unei hule ușoare pe care n-o tulbura nicio adiere de vânt.

Două lopeți o împingeau fără zgromot în direcția nord-est, cel puțin aproximativ, căci steaua polară nu se putea vedea – ascunsă de neguri.

Omul care era la cârmă regretă, probabil, că vremea calmă nu s-a schimbat în furtună. Dacă vreun fulger ar fi brăzdat cerul, ar fi putut merge direct la țintă, în loc să se orienteze orbește. Înainte ca marea să se umfle sub rafale, ar fi străbătut mica distanță care-l separa de acest țel care ar fi adus salvarea tuturora.

Această ambarcațiune ducea unsprezece persoane: doi bărbați și nouă tineri, dintre care cei mai în vîrstă trăgeau la rame. Unul din bărbați, ridicându-se câteodată, încercând să străbată cu privirea prin câteva pânze de ceată mai străvezii, ciulea urechea...

Era barca mare de pe *Alert*, care-i transporta pe cei fugiți. Printre ei se numărau Louis Clodian și Axel Wickborn, care vâsleau. Apoi Will Mitz care ținea cârma, căutând zadarnic drumul în mijlocul întunericului, pe care aburii încălziți ai nopții îl făceau și mai de nepătruns.

Îl pierduseră din vedere pe *Alert* de vreun sfert de oră și nu zăreau încă lumina albă a corăbiei cu trei catarge a cărei distanță nu depășea o jumătate

milă, căci lipsa vântului trebuia să fi menținut în același loc.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

În urma discuției surprinse între Corty și Ranyah, Will Mitz s-a strelurat afară din teugă, fără să fie văzut, și a intrat apoi în careul dunetei. Acolo stătu câteva minute ca să-și dea seama ce trebuie să facă în aceste condiții, înainte de a acționa.

Nu mai încăpea nicio îndoială: căpitanul Paxton și echipajul său fuseseră masacrați la bordul lui *Alert*, și când pasagerii sosiseră, nava se afla în mâinile lui Harry Markel și a complicitelor săi.

Cât despre acești răufăcători, Will Mitz știa cele ce relataseră ziarele din Antile despre pirații de pe *Halifax*, arestarea, apoi evadarea lor din închisoarea Queenstown, în Irlanda – evadare a cărei dată coincidea cu plecarea de acolo a lui *Alert*. După ce au pus stăpânire pe nava aflată în ansa Farmar, lipsa vântului i-a împiedicat probabil să plece. A doua zi a avut loc îmbarcarea domnului Patterson și a elevilor de la *Antilian School*... Cât despre motivul pentru care Harry Markel nu s-a descotorosit de ei, cum făcuse cu căpitanul Paxton și cu echipajul său, de ce nu și-a executat planurile în timpul traversării din Anglia în Antile, Will Mitz nu putea să îl explice.

Dar acum nu era timp pentru explicații. Dacă pasagerii nu reușeau să plece de pe *Alert*, erau pierduți. Imediat ce vântul ar începe să sufle, cele două nave s-ar îndepărta una de alta și masacrul s-ar săvârși... Dacă nu în noaptea aceasta, se va întâmpla în noaptea următoare sau chiar a doua zi dimineață, cu condiția ca marea să fie pustie... Cu toate că aflase tot, Will Mitz nu putea organiza o apărare serioasă. Dar pentru că o circumstanță providențială – se poate spune – întârzia săvârșirea crimei, trebuie profitat de ea și căutată o salvare acolo unde se putea găsi.

Deci era necesar să plece de pe vas, să plece fără să fie simțiți. Harry Markel se retrăsese în cabină, John Carpenter și Wagah intraseră în post, unde ceilalți dormeau. La prova nu mai era decât matelotul de cart, care nu putea supraveghea cu atâtă atenție.

Și pentru a ajunge la corabia imobilizată, aveau barca cea mare care, din ordinul lui Harry Markel, rămăsese după pescuit la remorcă.

Om decis și curajos, Will Mitz se hotărâse să încerce totul pentru salvarea tovarășilor săi, și odată cu ei să scape și el.

Pirații de pe *Halifax* se aflau la bordul lui *Alert*... Astfel se explica antipatia ce-i inspirase de la prima întâlnire pretinsul căpitan Paxton, aversiunea ce o resimțea în prezența echipajului și rezerva îndărjită pe care acești oameni, ce săvârșiseră atâtea crime, o păstra față de el!

Nu mai era niciun moment de pierdut, pentru a folosi împrejurările favorabile.

Toți știau cu câtă repeziciune se schimbă timpul în aceste regiuni tropicale. O briză ușoară ar fi suficientă să-l depărteze pe *Alert*. Nu fuseseră strânse tocmai pânzele care s-ar umfla imediat la suflarea vântului! În același moment cealaltă navă s-ar îndepărta în direcția opusă și n-ar mai exista nicio șansă s-o mai ajungi – șansă și aşa destul de mică în mijlocul negurilor care o ascundeau vederii!

Ceea ce era mai întâi de făcut era să fie treziți din somn pasagerii, unul după altul, să fie lămuriți în câteva cuvinte, apoi să coboare în barca din spatele careului, fără să atragă atenția matelotului de cart.

Înainte de toate, Will Mitz voia să fie sigur că Harry Markel se afla în cabina sa, care ocupa unul din colțurile dunetei, la intrare. Zgomotul l-ar fi putut scula, și, dacă nu era pus în imposibilitate de a da alarmă, fuga era compromisă.

Will Mitz se furiașă până la ușa cabinei, își lipi urechea de batant și asculta câteva momente.

Harry Markel, știind că n-are nimic de făcut în noaptea asta, dormea buștean.

Will Mitz reveni în fundul careului și, fără să aprindă lampa suspendată de plafon, deschise una din cele două ferestre care se găseau în peretele pupei, la vreo șase metri peste linia de plutire. Fereastra aceasta va fi oare destul de largă, ca pasagerii să poată coborî în barcă? Băieții, da... Dar cineva mai voinic, nu.

Din fericire, domnul Patterson nu era corpulent. Încercările suferite în timpul traversării îl cam slăbiseră, cu toate ospețele la care se înfruptase din plin, cu ocazia diverselor recepții în onoarea pensionarilor de la *Antilian School*. Cât despre el, Will Mitz, zvelt, sprinten, mlădios, va putea ușor să se strecoare prin această fereastră.

Fuga fiind posibilă fără să se urce pe dunetă – ceea ce ar fi făcut-o foarte periculoasă – Will Mitz începu să-și trezească tovarășii.

Prima cabină a cărei ușă o deschise fu cea a lui Louis Clodion și Tony Renault. Amândoi dormeau și Louis Clodion nu se trezi decât după ce simți o mână care-l apăsa pe umăr.

— Nicio vorbă!... zise Will Mitz. Eu sunt...

— Ce vrei?

— Nicio vorbă, am spus... Trecem prin mari primejdii!

O frază fu de ajuns să explice situația. Louis Clodion, care înțelegea gravitatea ei, avu puterea să se stăpânească.

— Scoală-ți camaradul, adăugă Will Mitz. Eu mă duc să-i previn pe ceilalți...

— Și cum fugim?... întrebă Louis Clodion.

— Cu barca... este în spate, la capătul parâmei... Ne va duce la vasul care nu poate fi departe!

Louis Clodion nu mai întrebă nimic și, în timp ce Will Mitz ieșea din cabină, îl deșteptă pe Tony Renault care sări din cușetă îndată ce fu pus la curent.

În câteva minute toți tinerii laureați fură în picioare. Cât despre domnul Patterson, el nu va fi prevenit decât în ultimul moment. Va fi dus și băgat în barcă, fără ca măcar să aibă timp să înțeleagă ceva.

Trebuie să recunoaștem, spre lauda școlii *Antilian*, că niciunul din elevii săi nu s-a arătat fricos în fața primejdiei. Nu se auzi de la ei niciun vaiet, niciun strigăt de spaimă, care ar fi compromis evadarea încercată în condiții atât de grele. Totuși Niels Harboe făcu această propunere care exprima un suflet energetic.

— Nu voi pleca până nu-i voi lua viața acestui ticălos! Și se îndreptă spre cabina lui Harry Markel.

Will Mitz îl opri:

— N-ai să faci nimic, domnule Harboe... zise el. Harry Markel ar putea să se trezească în momentul când ai intra în cabină, apoi să dea alarmă, să se apere și am fi curând copleșiți! Să ne îmbarcăm fără zgromot... Odată ajunși pe navă, comandantul ei, nu mă îndoiesc, va vrea să pună mâna pe *Alert* și pe bandiții care-l stăpânesc!

— Și domnul Patterson?... întrebă Roger Hinsdale.

— Îmbarcați-vă întâi, răspunse Will Mitz, și, când veți fi instalati, îl vom face să coboare.

Atunci Louis Clodion și camarazii săi începură să-și îmbrace hainele cele mai călduroase. Despre provizii nu mai fu vorba, căci nava se găsea la numai o jumătate milă depărtare. Chiar dacă barca ar trebui să aștepte ridicarea ceții sau zorile, ea va fi văzută. Și dacă atunci vor fi zăriți de echipajul lui *Alert*, evadații vor fi luați pe bordul celeilalte nave înainte ca Harry Markel și oamenii săi să poată începe să-i urmărească. De temut era să nu se pornească vântul, deoarece nava ar fi mers spre est. În acest caz, în zori, ambarcațiunea va fi expusă la toate primejdiiile, fără apă și provizii, pe marea pustie.

Între timp, Hubert Perkins spuse fiecăruia să ia cu dânsul săculețul cu guinee. Dacă, în zori, *Alert* va fi plecat, această sumă de 7.000 de lire, care avea să fie salvată din mâinile bandei, va servi la repatrierea fugarilor. Momentul sosise.

Louis Clodion se lipi de ușa cabinei și se asigură că nimic nu tulburase somnul lui Harry Markel. În același timp, prin ușa deschisă a dunetei, supravegheata pe matelotul de cart de pe teugă.

Will Mitz, aplecându-se peste una din ferestrele careului, apucă parâma și trase barca sub bolta dinapoia navei.

Ceața parcă se îngroșase. Abia dacă se putea vedea barca. Nu se auzea decât clipocitul ușor care atingea bordajul lui *Alert*.

Unul câte unul, fără mare greutate, tinerii alunecă de-a lungul parâmei ținută de Will Mitz. Întâi John Howard și Axel Wickborn, apoi Hubert Perkins și Niels Harboe, Magnus Anders și Tony Renault în al treilea rând, și în al patrulea Albertus Leuwen și Roger Hinsdale. Nu mai rămăseseră în careu decât Louis Clodion și Will Mitz.

Will Mitz se duse să deschidă ușa cabinei domnului Patterson, când Louis Clodion îl opri.

— Fii cu băgare de seamă... șopti el. Iată-l pe omul de cart, care vine...

— Să așteptăm... zise Will Mitz.

— Are un felinar în mână... reluă Louis Clodion.

— Împinge ușa, nu va putea vedea nimic înăuntrul careului. Matelotul se găsea între catargul mare și primul catarg, trinchetul.

Dacă va urca pe dunetă, ceața va fi destul de deasă ca să-i ascundă barca încărcată și gata să se desprindă de parâmă.

Dar, după mișcările dezordonate ale felinarului, Will Mitz văzu că omul care-l purta nu se putea ține pe picioare. Desigur că, după ce pusese mâna

pe vreo sticlă de coniac sau de gin, băuse peste măsură. Apoi, auzind ceva zgomot la pupa, s-a îndreptat automat într-acolo. Probabil că, după ce va constata că e liniște, se va întoarce la teugă. Aşa se și întâmplă și îndată ce bețivul se întoarse la locul lui, Louis Clodion și Will Mitz se ocupă de domnul Patterson.

Acesta dormea adânc și sforăiturile lui zgomotoase umpleau cabina. Poate chiar aceste sunete atrăseseră atenția matelotului de cart.

Trebuiau să se grăbească. Pasagerii care se îmbarcaseră începură să fie cuprinși de neliniște și nerăbdare. În fiecare clipă credeau că aud un strigăt și că văd mateloții apărând pe dunetă!... și cum să pornești, atâtă timp cât domnul Patterson, Louis Clodion și Will Mitz nu vor fi cu ei? și dacă Harry Markel, trezit, dădea alarma! Dacă John Carpenter sau Corty veneau la chemarea sa, erau pierduți! Prezența navei n-ar fi împiedicat să se săvârșească masacrul!...

Louis Clodion intră în cabina domnului Patterson și-i atinse ușor umărul. Sforăiturile încetară imediat și aceste cuvinte scăpară din gura adormitului:

— Doamnă Patterson... trigonocefal... angelum... În curând, căsătoria...

Ce visa oare acest om vrednic?... Șarpele, citatul latin, căsătoria... Care căsătorie?...

Cum nu se trezea, Louis Clodion îl scutură mai tare, după ce-i puse mâna pe gură pentru a-l împiedica să strige, în cazul când i s-ar părea că se luptă cu groaznicul șarpe în pădurile Martinicăi.

Domnul Patterson se ridică de data aceasta, recunoscând vocea aceluia care-i vorbea.

— Louis... Louis Clodion?... repeta el, neînțelegând nimic din ceea ce i se spunea despre căpitanul Paxton, care nu era căpitanul Paxton, de *Alert* căzut în mâinile lui Harry Markel, de nevoie de-a merge la pasagerii care-l așteptau în barcă.

Dar ceea ce nu-i scăpă era că viața tinerilor și a sa erau amenințate dacă rămâneau la bordul lui *Alert*. Că totul era pregătit pentru o fugă imediată și că nu mai era așteptat decât el, pentru a-și găsi cu toții un refugiu pe nava din preajmă.

Domnul Patterson, fără a mai întreba nimic, se îmbarcă foarte repede, păstrându-și sângele rece. Îmbrăcă pantalonul având grija să-l îndrepte, apoi vesta în buzunarul căreia puse ceasul, își luă pălăria neagră și răspunse lui Will Mitz care-l grăbea:

— Oricând vrei, prietene...

Poate că văzând reptila pe care trebuia s-o părăsească avu inima grea, dar nădăduia s-o revadă în același loc, când *Alert*, luat înapoi de la Harry Markel, va fi adus într-unul din porturile apropiate din Antile.

Mai rămânea să treacă prin fereastra îngustă a careului, să apuce parâma și să alunece în barcă, fără a face vreo mișcare greșită sau cel mai mic zgomot.

În momentul când ieșea din cabină, domnului Patterson îi veni ideea să-și ia săculețul care conținea cele 700 de lire date de doamna Kethlen Seymour, precum și carnetul pe care nota cheltuielile de voiaj, pe care le băgă în marele buzunar al redingotei sale.

— Cine ar fi crezut vreodată toate acestea despre căpitanul Paxton? spunea el.

Căpitanul Paxton și Harry Markel se mai confundau în capul său și nu reușise încă să despartă aceste două ființe care se asemănau atât de puțin!...

Nu trebuia să te bizui pe suplețea sau îndemânarea domnului Patterson. Fu ajutat în timp ce aluneca de-a lungul parâmei. Toată teama lui Will Mitz era să nu cadă cu toată greutatea pe fundul bărcii, ceea ce ar fi putut trezi atenția matelotului de cart, oricât de beat era...

În sfârșit, domnul Patterson atinse cu piciorul una din bănci și Axel Wickborn îl susținu cu brațul pentru ca să poată ajunge la pupa ambarcațiunii.

Fu apoi rândul lui Louis Clodian, care se asigură pentru ultima oară că somnul lui Harry Markel nu fusese întrerupt și că totul era liniștit la bord.

După el, Will Mitz trecu prin fereastră și ajunse în barcă într-o clipă. Pentru a nu pierde timp cu desfacerea nodului parâmei, o tăie cu cuțitul, lăsând să atârne de pupa lui *Alert* o bucată de 4 – 5 picioare.

Ambarcațiunea se depărta de corabie.

Will Mitz și tovarășii lui vor reuși oare să se refugieze la bordul navei învecinate?

O vor regăsi în întunericul cețos, înainte ca soarele să apară la orizont?... Va mai fi acolo? Și briza nu va începe să bată ca să-i permită să-și reia drumul?

În orice caz, dacă pasagerii vor scăpa de soarta ce le-o pregătise Harry Markel și complicii săi, ei vor datora acest lucru lui Will Mitz și de asemenea doamnei Kethlen Seymour, care obținuse îmbarcarea lui pe *Alert*.

X

În mijlocul ceții

Era ora unsprezece și jumătate.

Dacă întunericul n-ar fi fost atât de mare și negura atât de deasă, s-ar fi putut vedea, la o distanță de una sau două mile, lumina navei ridicată pe straiul catargului de la pupa.

Nimic nu se zărea însă, nici silueta vreunei nave, nici licărirea vreunui felinar. Ceea ce știa Will Mitz era că nava, când se oprise, se găsea la nord. Îndreptă deci ambarcațiunea în acea direcție, fiind sigur astfel că se îndepărtează de *Alert*.

Ceața și întunericul nopții făceau fuga mult mai grea. Totuși, în lipsa vântului, pe o mare nemîscată ca o oglindă, nava putea fi ajunsă într-o jumătate de oră, dacă Will Mitz nu ar fi luat-o la întâmplare!...

Și acum fugarii puteau să reconstituie, de la început, drama al cărei sfârșit nu s-ar fi lăsat mult așteptat.

— Așadar, zise Hubert Perkins, pirații de pe *Halifax* sunt cei care au pus stăpânire pe *Alert*!

— Și în timp ce erau urmăriți în interiorul portului, adăugă Niels Harboe, au reușit să ajungă în ansa Farmar.

— Dar, observă Albertus Leuwen, ei știau că *Alert* era gata de plecare, neavând la bord decât pe căpitan și echipajul său.

— Fără-ndoială, răspunse Roger Hinsdale, ziarele anunțaseră plecarea pentru 30 iunie și ei au evadat din închisoarea Queenstown în ajunul acestei date. Au riscat totul și asta le-a reușit!...

— Și, spuse Axel Wickborn, în noaptea dinaintea îmbarcării noastre, nefericitul căpitan Paxton și echipajul său au fost surprinși, masacrați și aruncați în mare...

— Da, adăugă John Howard, și cadavrul unuia din ei a fost aruncat pe plajă de curentul apei și găsit acolo, aşa cum s-a știut la Barbados.

— Și amintiți-vă de îndrăzneala acestui Markel! exclamă Tony Renault. Nu a declarat el ofițerului de pe *Essex* că a pierdut pe unul din oamenii săi în golf? Și n-a mai adăugat că probabil sărmănatul Bob a fost înjunghiat de bandiții de pe *Halifax*? Ticălosul! Dacă ar putea fi prins din nou... judecat... condamnat, spânzurat... și ceilalți împreună cu el!

Aceste câteva cuvinte, schimbate în timp ce barca mergea spre nord, arată că pasagerii de pe *Alert* cunoșteau bine împrejurările în care se săvârșise masacrarea căpitanului Paxton și a echipajului său. Când ajunseseră la bord, Harry Markel și bandiții săi erau stăpâni pe corabie.

Atunci Hubert Perkins întrebă următoarele:

— De ce nu plecase *Alert* fără să aștepte sosirea noastră?

— Din lipsă de vânt, răspunse Louis Clodion. Îți amintești, Hubert, de două zile vremea era atunci tot aşa de liniștită cum este și azi... În timpul traversării noastre de la Bristol la Cork nu am avut nicio suflare de vânt... Desigur, după ce dăduse lovitura, Markel spera să pornească, dar n-a putut s-o facă.

— Aşa că, spuse Roger Hinsdale, ticălosul acesta a fost nevoit să-și joace rolul... El a devenit căpitanul Paxton, și ceilalți, mateloții lui *Alert*.

— Și când te gândești că de aproape două luni, exclamă Tony Renault, noi trăim în societatea acestor netrebnici, hoți și asasini, și că au fost destul de îndemânatici ca s-o facă pe oamenii cinstiți!

— Oh, zise Albertus Leuwen, nu ne-au inspirat niciodată simpatie!

— Nici măcar acel Corty, care voia să dea dovadă că are intenții atât de bune față de noi!... declară Axel Wickborn.

— Cu atât mai puțin Harry Markel, care ne făcea să nu avem o părere prea bună despre căpitanul Paxton, adăugă Hubert Perkins.

Will Mitz îi asculta. Nu mai aveau nimic nou să-și spună unul altuia. Și-și amintea, nu fără rușine și mânie, de elogiile pe care le aduseseră căpitanului Paxton și echipajului său, de mulțumirile adresate acestor răufăcători, de prima pe care doamna Kethlen Seymour o acordase bandei de ucigași.

Și nu se arătase domnul Patterson cel mai darnic în aceste elogii, făcute în termenii excesivi pe care îi inspira emfaza sa obișnuită?

Dar în această clipă mentorul nu se mai gândeau la trecut și nici la cele ce putuse să spună în onoarea căpitanului. Așezat în fundul bărcii, auzind cu greu observațiile schimbate în jurul lui, dacă ar fi putut acum să se gândească la cineva, desigur că s-ar fi gândit la doamna Patterson.

În realitate, nu se gândeau la nimic.

Atunci fu pusă o ultimă întrebare, la care veni un răspuns plauzibil și care era și cel adevărat.

De ce, după ce-i promise la bord pe pensionarii școlii *Antilian*, Harry Markel nu a scăpat de ei de la începutul traversării, pentru a pleca apoi spre Mările Sudului?...

La această chestiune Louis Clodion spuse următoarele:

— Cred că acest Markel avea intenția să scape de noi după ce *Alert* ar fi ajuns în largul mării. Dar, din lipsă de vânt, forțat să rămână lângă coastă, aflat probabil că fiecare pasager trebuia să primească o primă la Barbados și, cu o îndrăzneală de necrezut, l-a condus pe *Alert* în Antile...

— Da, zise Will Mitz, da... Asta trebuie să fie cauza, și dorința lui de a pune mâna pe bani a fost cea care v-a salvat viața... admitând că ea va fi salvată, șopti el, căci situația se înrăutățea fără ca el să lase să se vadă îngrijorarea sa.

În adevăr, barca rătăcea în mijlocul ceței de aproape o oră. Nu întâlnise nava, cu toate că mersese în direcția în care o văzuseră în ajun.

Dar Will Mitz, neavând busolă, nu putuse nici măcar să se orienteze după stele și se scursese mai mult timp decât i-ar fi trebuit să ajungă la navă. Și dacă trecuse de ea, ce era de făcut? Să revină spre est. Sau spre vest?... Nu exista oare riscul să se regăsească în apele lui *Alert*?... Nu era mai bine să aștepte în larg ca, ceața să se risipească, și poate că acest lucru se va întâmpla la răsăritul soarelui, adică peste patru-cinci ore... Barca va ajunge apoi la navă și chiar dacă fugarii ar fi zăriți de pe *Alert*, Harry Markel nu va îndrăzni să-i urmărească. Situația ar deveni foarte proastă pentru el și oamenii săi.

Este adevărat că până atunci s-ar putea, cu puțină briză, ca *Alert* să se depărteze spre sud-est. Acum înțelegea Will Mitz de ce Harry Markel se așezase în direcția aceea. Din nefericire, cealaltă navă ar avea toate motivele să-și continue drumul în sens invers și, la răsăritul soarelui, nu s-ar mai vedea. Ce va deveni atunci barca cu cei unsprezece pasageri, pe care-i va purta în voia valurilor?

În orice caz, Will Mitz manevra în aşa fel ca să rămână pe cât posibil la o distanță bună de *Alert*.

La ora unu după miezul nopții nu se-ntâmplase încă nimic nou. O mare neliniște îi cuprinse pe majoritatea fugarilor. Plini de speranță la plecare, își spuneau că după o jumătate de oră vor fi în siguranță. Dar trecuseră două ore de când rătăceau în căutarea navei, în mijlocul acestui întuneric profund. Louis Clodion și Roger Hinsdale, arătând multă energie, își încurajau

camarazii când se auzea vreo plângere sau se simțea vreo slăbiciune din partea lor, în locul domnului Patterson, care părea că nu-și dădea seama de nimic.

Will Mitz îi sprijinea:

— Nu vă pierdeți speranța, băieți, repeta el. Briza încă n-a început și nava trebuie să fie acolo... Când ceața se va risipi, odată cu venirea zorilor, o vom vedea, iar ambarcațiunea noastră va fi departe de *Alert* și vor ajunge câteva lovitură de vâslă ca să atingem bordul ei!

Totuși Will Mitz era foarte neliniștit, cu toate că ascundea acest lucru, gândind la o eventualitate care risca să se producă.

Nu era de temut ca unul din bandiți să fi descoperit fuga pasagerilor, ca Harry Markel să știe acum ce are de făcut și să se fi folosit de a doua barcă, împreună cu câțiva din oamenii săi?

Era posibil, la urma urmelor. Ticălosul n-avea un mare interes să pună mâna pe fugari, de vreme ce calmul mării îl împiedica pe *Alert* să părăsească aceste regiuni?

Și chiar dacă briza i-ar fi permis să plece, nu risca să fie urmărit de acea navă, mai rapidă și desigur mai puternică decât a sa și al cărei căpitan ar fi fost pus la curent cu situația?

Will Mitz era atent la cel mai mic zgromot care se auzea la suprafața mării. Câteodată credea că aude plescăitul lopețiilor la mică distanță, ceea ce ar fi arătat că ambarcațiunea lui *Alert* era pe urmele lor.

Atunci recomanda să nu se mai vâslească. Barca nemîscată era legănată doar de unduirile lente ale hulei. Toți ascultau în tăcere, cu teama că vor auzi deodată vocea lui Carpenter sau a altuia, răzbătând din mijlocul cetei.

Mai trecu o oră. Louis Clodion și camarazii săi se schimbau la lopeți, numai pentru a ține barca pe loc. Will Mitz nu voia să se mai îndepărteze, neștiind în ce direcție să pornească. De altfel, în momentul când va apărea soarele, era necesar să nu fie la o depărtare prea mare de navă, fie ca să-i transmită semnale, fie pentru a o putea ajunge, dacă începea să-o pornească la drum.

La această epocă a echinoxului, în a doua jumătate a lunii septembrie, nu se face zi înainte de șase dimineață. E adevărat că de la ora cinci, dacă ceața se risipea, o navă era cu siguranță vizibilă pe o rază de trei-patru mile.

Astfel că dorința lui Will Mitz, pe care o împărtăși lui Roger Hinsdale, Louis Clodion și Tony Renault, care nu se lăsau descurajați, era ca ceața să

se ridice înaintea zorilor.

— Nu sub acțiunea brizei, adăugă el, căci, dacă *Alert* va porni, cealaltă navă se va îndepărta și ea și nu vom mai avea în jurul nostru decât marea pustie!

Iar cu această barcă fără punte, foarte încărcată, fără posibilitatea să-i adaptezi o pânză, o barcă pe care cea mai mică furtună ar pune-o în mare primejdie, ar fi fost oare posibil să ajungă într-un port din Antile?... Will Mitz aprecia că în prima zi de navigație *Alert* se deplasase cu vreo 60 de mile la sud-est de insula Barbados. Ca să străbată șaizeci de mile, având chiar o pânză, pe un vânt bun și o mare prielnică, ambarcațiunii i-ar fi trebuit pe puțin 48 de ore! Și fără nicio provizie la bord, apă sau alimente! Odată cu sosirea dimineții va începe foamea și setea! Cum să le potolești?...

După o oră, ruptă de oboseală, cuprinși de o nestăpânită nevoie de somn, cea mai mare parte a băieților întinși pe bancă adormiră. Chiar dacă Louis Clodion și Roger Hinsdale mai rezistau, noaptea nu avea să se termine fără ca ei să-i imite pe camarazii lor.

Will Mitz va rămâne deci singur de veghe. Și cine știe dacă nu va fi cuprins de desperare în fața tuturor neșanselor și împrejurărilor potrivnice?

De fapt, nu mai era nevoie să se recurgă la lopeți decât pentru a rezista curențului, aşteptând fie risipirea cetei, fie venirea zorilor.

Totuși, parcă prin negură treceau câteva suflări intermitente de vânt, și, deși calmul se asternu din nou, anumite semne indicau începerea brizei în preajma dimineții.

Era puțin după ora patru când simțiră o izbitură. Partea din față a bărcii se lovise, ce-i drept ușor, de un obstacol și acest obstacol nu putea fi decât coca unei nave.

Este oare aceea pe care fugarii o căutaseră în zadar atâtă amar de vreme? Unii se deșteptă singuri, ceilalți fură treziți de camarazii lor. Will Mitz apuca una din lopeți, pentru a se așeza lângă coca vasului. Ambarcațiunea îl abordase pe la pupa și Will Mitz atinse bara de fier a unei cârme. Barca se afla deci sub bolta unei nave, și, cu toate că ceața devenise mai puțin deasă, nu credea să fi fost zărit de oamenii de cart.

Deodată mâna lui Will Mitz apucă o frângie care atârna de patru-cinci picioare peste coronamentul vasului. Will Mitz recunoscu frânghia...

Era parâma pe care o tăiase chiar el ca să depărteze barca, și această navă era *Alert*...

— *Alert* repetă el, cu un gest de desperare.

Astfel, după ce rătăciseră toată noaptea, nenorocul îi adusese spre *Alert* și vor cădea din nou în mâinile lui Harry Markel.

Toți erau înmărmuriți și izbucniră în lacrimi.

Dar oare nu mai era timp să fugă și să caute din nou nava?

Din est străbăteau primele lumini ale zorilor... Ora cinci se apropia. Se simțea răcoarea dimineții...

Deodată ceața se ridică și apără suprafața limpede a oceanului. Se putea vedea în jur la trei-patru mile distanță.

Nava din față, profitând de primele rafale ale vântului, se depărta spre est... Trebuia renunțat la orice speranță de a mai ajunge la bordul ei.

Între timp, de pe puntea lui *Alert* nu se auzea niciun zgromot. Era neîndoios că Harry Markel și echipajul mai dormeau. Matelotul de cart nici nu observase că începuse briza, pe când pânzele neorientate se zbăteau în vânt, lovindu-se de catarge. Ei bine, pentru că pasagerii nu mai aveau nicio speranță să scape, trebuiau să devină stapâni pe *Alert*!

Will Mitz, după ce concepu acest plan îndrăzneț, se pregăti să-l execute. Ceea ce voia să facă o spuse pe șoptite, în câteva cuvinte. Louis Clodian, Roger Hinsdale și Tony Renault înteleseră imediat. Era singura șansă, de vreme ce nimeni nu văzuse plecarea și revenirea bărcii.

— Te vom urma, Will Mitz... zise Magnus Anders.

— Oricând, zise Louis Clodian.

Zorile abia se iveau, totul era să surprindă echipajul lui *Alert* înainte de a se suna deșteptarea, să-l încuie în cabina sa pe Harry Markel, iar pe oamenii săi în post. Will Mitz va manevra apoi împreună cu tinerii săi prieteni, fie ca să se întoarcă în Antile, fie să ajungă la primul vapor care le-ar ieși în cale.

Barca alunecă fără zgromot de-a lungul carenei și se opri în dreptul marelui catarg, la babord. Ajutându-se de parâme, era ușor să sară peste balustradă și să ajungă pe punte. În porțiunea ultimului catarg, dată fiind înălțimea dunetei, escaladarea ar fi fost mult mai grea.

Will Mitz urcă primul. Abia ajunse cu capul în dreptul balustradei, că se opri și făcu semn ca nimeni să nu miște. Harry Markel ieșise din cabină și cerceta starea vremii. Cum pânzele se izbeau de catarge, chemă echipajul pentru pregătirile de plecare.

Oamenii dormeau și, nerăspunzându-i nimeni, se îndreptă spre post.

Will Mitz, care-i urmărea mișcările, îl văzu dispărând prin tambuchi. Era momentul de a acționa. Mai bine să nu fie obligați să-l închidă pe Harry Markel sau să angajeze o luptă al cărei zgromot ar fi fost auzit la prova. Când toți oamenii vor fi prizonieri în post, vor ști să-i împiedice să iasă de acolo înainte de a ajunge în Antile, și dacă alizeele continuau să bată, în 36 de ore ar fi în dreptul Barbados-ului.

Will Mitz sări pe punte. Băieții îl urmară, după ce legară barca în care rămăsesese domnul Patterson, și se cățărără în aşa fel ca să nu fie nici văzuți, nici auziți.

În câteva clipe ajunseră la tambuchiul postului, a cărui ușă fu închisă pe din afară. Apoi fixară prelata grea gudronată, care îl proteja pe timp de furtună, cu bucăți grele de lemn puse la capete.

Și acum, toți oamenii de pe bord, inclusiv Harry Markel, erau prizonieri. Nu va trebui acum decât să-i supravegheze pe acești ticăloși, până-n momentul când îi vor preda fie primului vapor întâlnit pe drum, fie în primul port al Antilelor, unde se va opri *Alert*.

Ziua veni încetul cu încetul. Vălătucii de ceață urcau în spațiu. Orizontul se lărgea cu primele lumini ale dimineții.

În același timp, vântul se înțețea fără să se stabilească într-un anume punct al compasului. Pânzele, aşa cum erau orientate, nu puteau decât să țină nava pe loc.

Astfel, planul lui Will Mitz reușise. Tinerii săi tovarăși erau stăpâni pe *Alert*,

Cât despre nava pe care socotiseră să găsească scăpare, se vedea la cincisase mile depărtare și-n curând avea să dispară la orizont.

XI

Stăpâni la bord

Această răsturnare a situației se datora curajului și îndrăznelii lui Will Mitz. Norocul părea că s-a întors acum de partea oamenilor cumsecade și ghinionul de partea răufăcătorilor. Această ultimă crimă, care trebuia să-i scape de pasageri și de Will Mitz în noaptea următoare, nu le va mai fi cu puțință s-o săvârșească. Dimpotrivă, ei vor fi cei ale căror crime vor fi pedepsite, care vor fi predați poliției la sosirea lui *Alert* într-un port oarecare din Antile sau America, dacă nu vor reuși să pună a doua oară mâna pe navă! Dar nu vor reuși oare?...

Fără îndoială, erau zece oameni încihiși în post, zece oameni robuști, contra căror fi putut lupta Will Mitz și tovarășii săi. După ce vor fi dărâmat pereții care despart postul echipajului de cală, nu vor parveni să ajungă pe punte prin panourile care dădeau spre ea? Desigur că vor face tot posibilul spre a se elibera...

Domnul Horațio Patterson fusese ajutat să urce pe punte, fără ca să iasă din starea lui de inconștiență. Crezând că are un coșmar, intră în cabina sa. După cinci minute căzu într-un somn adânc.

Se făcea ziua și soarele nu întârzie să urce pe cer, pe după un strat de nori negri care se întindeau de la nord-est la sud-est. Will Mitz ar fi preferat să fie complet senin. Se temea ca vântul să nu sufle din partea aceea, cu atât mai mult cu cât, în partea opusă, în văzduh se simțeau semne de furtună și instinctul său de marină nu-l putea însela.

Total depindea de puterea alizeelor. Dacă îi vor fi prielnice, atunci *Alert* o va lua în viteză spre vest, în direcția Antilelor.

Dar, înainte de a porni, trebuia așteptat ca briza să se fi manifestat într-o direcție sau în alta. Schimbătoare până acum, nu permisese orientarea pângelor.

Marea nu se înverzea nici la răsărit, nici la apus. Hula, care nu este decât o legănare a apelor, se unduia pe loc, imprimând navei un ruliu destul de accentuat. Era important totuși ca traversarea să se facă în cel mai scurt timp. Cala și cambuza conținând provizii pentru câteva săptămâni, pasagerii n-aveau a se teme de lipsa alimentelor și a apei.

E drept, cum puteau fi hrăniți prizonierii, dacă o mare calmă sau o furtună ar întârziat nava? În post nu se găseau niciun fel de provizii... Încă din prima zi, Harry Markel și ceilalți vor cădea pradă foamei și setei... Dacă ar fi introdus mâncare și băutură prin ușa tambuchiului, nu exista pericolul să le dea posibilitatea să iasă pe punte?

Ei bine, Will Mitz va decide, dacă va fi cumva cazul ca navigația să se prelungească. Nu era oare posibil ca *Alert* să străbată în 24 sau 36 de ore cele 80 de mile care-l despărțeau de Indiile Occidentale?

Un incident se produse, rezolvând problema hranei prizonierilor. Ea va fi asigurată chiar dacă traversarea trebuia să dureze câteva săptămâni.

Era în jur de ora șapte când Will Mitz, care făcea pregătirile de plecare, fu întrerupt de strigătele lui Louis Clodion:

— Ajutor!... Ajutor!...

Will Mitz alergă spre el. Cu toată greutatea sa, Tânărul se lăsase pe panoul pe care bandiții voiau să-l ridice din interior. Harry Markel și ceilalți, după ce spărseseră peretele postului, invadaseră cala și încercau să iasă prin panoul mare al bocaportului. Și desigur ar fi reușit, dacă Louis Clodion n-ar fi oprit această încercare.

Imediat îi veniră în ajutor Will Mitz, Roger Hinsdale și Axel Wickborn. Panoul fu împins la loc pe carlingă și barele de fier transversale fură puse la locul lor, ceea ce făcu imposibilă forțarea lui. Aceeași precauție fu luată și pentru panoul din față, pe unde se putea trece. Will Mitz reveni atunci lângă tambuchi și strigă cu voce tare:

— Ascultați-mă, voi, cei dinăuntru, și fiți atenți la ce vă spun.

Niciun răspuns nu veni din post.

— Harry Markel, mă adresez ţie!

Auzindu-l, Harry Markel înțelesе că identitatea sa fusese descoperită, într-un fel sau altul, pasagerii aflaseră totul și-i cunoșteau probabil planurile.

Singurul răspuns obținut de Will Mitz fură niște înjurături groaznice. Dar el continuă astfel:

— Harry Markel, află și tu, și complicii tăi că suntem înarmați... Primul dintre voi care va încerca să iasă din post va fi doborât.

Și din acest moment, după ce luară din rastelul dunetei revolve, băieții erau hotărâți să-i păzească zi și noapte, gata să tragă asupra oricui va ieși prin tambuchi.

Cu toate acestea, dacă prizonierii nu mai aveau șansă de scăpare, acum erau stăpâni pe cală și vor avea din abundență provizii de carne conservată, pesmeți, butoaie cu bere, coniac și gin. Și atunci, oamenii fiind sub imperiul băuturii, Harry Markel va avea puterea să-i stăpânească?

În definitiv, acești ticăloși nu-și puteau face nicio iluzie despre intențiile lui Will Mitz. Harry Markel știa că *Alert* nu era decât la o distanță de 70 – 80 mile de Antile. Cu un vânt bun, era posibil să se ajungă la una din insule în mai puțin de două zile. De altfel, de-a lungul acestor regiuni atât de frecventate, *Alert* va întâlni numeroase nave cu care Will Mitz va intra în legătură. Deci, în orice fel, fie la bordul unei alte nave, fie într-un port din Antile, pirații de pe *Halifax*, evadații din închisoarea de la Queenstown, nu vor mai avea altceva de făcut decât să aştepte pedeapsa pentru crimele lor. De aceea Harry Markel înțelegea că nu-i mai rămânea nicio șansă de scăpare... El nu va putea să-și elibereze oamenii și să devină a doua oară stăpâni pe bord.

Panourile și postul fiind bine închise, nu mai exista altă comunicare între puncte și cală. Și să spargă coca mai sus de linia de plutire, să răzbată prin bordajul gros și scheletul solid, sau să găurească puntea, cum să le facă pe toate fără scule?... Și apoi, nu puteai lucra fără să fii auzit. În zadar deci prizonierii ar încerca să se strecoare la pupa navei, desfăcând peretele etanș al cambuzei, la care nu ajungeai decât printr-un panou din fața dunetei... Pe de altă parte, chiar dacă pasagerii n-ar fi avut la dispoziție decât rezervele din această cambuză, ele ar fi fost suficiente pentru opt-zece zile, ca și butoaiele cu apă. Însă *Alert*, cu o briză mijlocie, putea ajunge la una din insulele arhipelagului înainte de 48 de ore.

Între timp, vremea nu se stabilizase încă și dacă cealaltă navă putuse merge spre vest, era pentru că se găsise mai la nord, unde alizeele

începuseră să bată din zorii zilei.

În aşteptarea brizei de oriunde ar veni şi în timp ce Hubert Perkins şi Axel Wickborn stăteau de pază în faţa tambuchiului, ceilalţi se strânseseră în jurul lui Will Mitz, gata să execute ordinele sale.

Will Mitz spuse:

- Trebuie să căutăm să ajungem în Antile în timpul cel mai scurt...
- Şi acolo, răspunse Tony Renault, să-i predăm poliţiei pe aceşti ticăloşi!...
- Să ne gândim întâi la noi, rosti practicul Roger Hinsdale.
- Şi când am putea ajunge?... întrebă Magnus Anders.
- Mâine după-amiază, dacă timpul e favorabil, declară Will Mitz.
- Crezi că vântul va sufla din această parte? întrebă Hubert Perkins, arătând spre est.
- Sper, şi apoi va trebui să ţină 36 de ore... Pe acest timp furtunos nu prea ştii la ce să te aştepţi.
- Şi în ce direcţie ne vom îndrepta? relua Louis Clodion.
- Spre vest.
- Şi suntem siguri că vom ajunge în Antile? întrebă John Howard.
- Siguri, afirmă Will Mitz. Arhipelagul, de la Antigua până la Tobago, ocupă o întindere de 400 de mile şi în oricare din insule vom fi în siguranţă.
- Bineînţeles, declară Roger Hinsdale, şi chiar dacă suntem deviaţi din drumul nostru de vânturi potrivnice, dacă ajungem în Guyana sau într-unul din porturile Statelor Unite...
- Ce-are a face! ripostă Tony Renault. Vom sfârşi prin a acosta pe unul din ţărmurile celor două Americi, între capul Horn şi Noua Anglie...

— În adevăr, domnule Tony, încheie Will Mitz... Important e numai ca *Alert* să nu rămână imobilizat în locul acesta! Să vină briza şi să avem norocul să ne fie prielnică.

Şi nu era suficient ca vântul să fie favorabil, mai trebuia să nu fie prea tare. Aspră şi grea sarcină pentru Will Mitz, să manevreze nava cu un echipaj de băieţi tineri, fără nicio practică, neştiind decât puţinul pe care l-au văzut în timpul traversării din Europa în Antile. Şi ce va face Will Mitz dacă va trebui să opereze cu repeziciune, să schimbe orientarea pânzelor, să reducă terţarolele, dacă vreun uragan ameninţă să rupă catargele? Cum să întâmpine toate eventualităţile care pot avea loc pe aceste meleaguri, unde sunt atât de frecvente cicloanele şi vijeliile?

Și poate că Harry Markel se baza pe încurcătura în care se va afla Will Mitz; nu era decât un matelot intelligent, energetic, dar incapabil să determine poziția navei cu exactitate! Dacă împrejurările devineau critice, dacă vânturile din vest îl aruncau pe *Alert* spre larg, dacă o furtună amenința să-ldezorienteze, dacă s-ar afla în primejdie, nu se va vedea obligat Will Mitz să recurgă la Harry Markel și la oamenii săi?

Asta niciodată! Will Mitz va face față la orice, cu ajutorul tinerilor pasageri... Nu va păstra din pânze decât acelea care se pot manevra ușor, chiar dacă ar trebui ca *Alert* să întârzie... Nu! Mai degrabă să piară decât să recurgă la ajutorul acestor ticăloși și să cadă iar în mâinile lor!

Dealtfel, nu se ajunsese încă la o asemenea situație și, în definitiv, ce-și dorea Will Mitz?... Timp de 36 de ore, cel mult 48, o briză mijlocie din est și o mare liniștită... Însemna să spere prea mult, în aceste regiuni unde de obicei domnesc alizeele?

Era aproape ora opt. Păzind tambuchiul și ambele bocaporturi, auzeau cum echipajul mergea încocoace și încolo prin cală, precum și strigăte furioase și blestemele, însotite de cele mai groaznice înjurături. Dar n-aveai de ce să te temi de acești oameni reduși la neputință.

Tony Renault propuse atunci să mănânce. După oboselile și emoțiile acestei nopți, foamea începea să se simtă mai tare. Masa fu alcătuită din rezervele cambuzei – pesmeți, carne conservată și ouă pe care Tânărul se duse să le fierbă pe mașina din bucătărie, unde găsi diverse ustensile la îndemână. Cambuza furniza și whisky-ul și ginul care fu amestecat cu apă din butoaie, și acest prim dejun îi reconfortă din belșug pe toți.

Domnul Patterson își primise partea lui. E drept că el, atât de vorbăreț de obicei, mormăia numai câteva cuvinte din când în când. Dându-și seama de situație, el înțelesese gravitatea ei, și primejdiile mării îi apăreau acum în toată amploarea.

Către opt și jumătate, briza începu parcă să sufle din est, ceea ce era un noroc. Câteva cute apărură la suprafața mării și la două mile de la babord strălucea albul spumelor. Imensa masă lichidă era pustie. Nicio navă nu se vedea până la ultima limită a orizontului.

Will Mitz se hotărî să pornească. Intenția sa fu să nu întrebuițeze pânzele pătrate de sus, care trebuiau strânse dacă vântul se întețea. Gabierul mare și cel mic, vela foc și brigantina erau suficiente pentru a ține drumul.

Dar cum aceste pânze erau strânse, trebuiau întinse, orientate și legate, și atunci *Alert* va porni înspre vest.

Will Mitz chemă băieșii. Le explică ce aștepta de la ei și arătă fiecărui postul său. Urmat de Tony Renault și Magnus Anders, mai experimentați ca ceilalți, urcă la gabiere după ce indică lui Louis Clodian cum să țină cârma.

— Va merge... va merge! repeta Tony Renault cu încredere atât de normală la vîrstă lui și se simțea în adevăr capabil să împlinească fapte mari.

— Sper, cu ajutorul lui Dumnezeu! zise Will Mitz.

Într-un sfert de oră fură ridicate pânzele corăbiei care, puțin înclinată, o porni în larg, lăsând în urma ei o lungă dâră albă.

Până la ora unu vântul bătu moderat, nu fără oarecari întreruperi, ceea ce cauză vîi îngrijorări lui Will Mitz. Apoi la vest apărură nori groși și gălbui cu marginile bine conturate, semn că atmosfera era foarte încărcată.

— Ce zici de starea vremii, Will? întrebă Roger Hinsdale.

— Nu e cum aş vrea să fie! Ne așteaptă o furtună sau cel puțin un vînt puternic.

— Și dacă vine din partea aceea?...

— Ce vrei? răspunse Will Mitz... Va trebui să-l luăm aşa cum e! Mergem așteptând întoarcerea alizeelor și, dacă marea nu va fi prea agitată, ne vom descurca. Important este să ajungem să vedem uscatul și dacă nu vom reuși acest lucru decât în trei zile, în loc de două, o să ne resemnăm... La cincisase mile de Antile vom găsi piloți care vor veni la bord și după câteva ore *Alert* va arunca ancora.

Între timp, aşa cum prevăzuse Will Mitz, vîntul se schimbă. După-masă *Alert* fu zguduit puternic de contravalurile din vest, cu briza care bătea definitiv din această parte.

Fu deci necesar să meargă cu vîntul, pentru a nu fi

târâți în larg. Manevra se executa foarte ușor, fără să se schimbe murele. Tony Renault trecu la cârmă. Will Mitz și ceilalți întărira barele vergilor, școtele velei foc, gabierele, brigantina și focurile.

Alert, orientat în direcția nord-est, cu vântul la tribord, porni repede în această direcție.

Fără îndoială că în cală, unde erau închiși, Markel și ai lui își dădeau seama că nava, având vânt potrivnic, se îndepărta de Antile.

Or, această întârziere nu putea fi decât în favoarea lor.

Pe la șase seara, Will Mitz socoti că *Alert* a mers destul spre nord-est și, pentru a folosi mai bine curenții, se hotărî să schimbe orientarea spre sud-vest.

Dintre toate manevrele, aceasta îl îngrijora cel mai mult. Să faci voltă cu vântul în față cere o mare precizie a mișcărilor în brațarea vergilor. E drept că *Alert* ar fi putut schimba cu vântul în spate; dar asta cerea mai mult timp, fără să mai vorbim de riscul de a fi izbit de valuri puternice. Din fericire, hula nu era prea mare.

Se bordă brigantina cu bara de dedesubt, apoi școtele fură întinse cum trebuia, iar trinca și micul gabier primiră vântul de la tribord. Schimbarea de drum se făcu după o scurtă șovăială și, cu pânzele legate din nou, corabia se îndreptă spre sud-vest.

— Bine... bine... băieți! exclamă Will Mitz, când operația fu terminată. Ați manevrat ca niște adevărați marinari.

— Sub ordinele unui bun căpitan! răspunse Louis Clodion în numele tuturor camarazilor.

Și dacă din cală sau din post Harry Markel, John Carpenter și ceilalți își dădură seama că *Alert* luase o altă direcție, e lesne de închipuit cât de furioși erau!

Masa de seară, luată repede ca și cea de prânz, fu completată cu câteva cești de ceai pregătite de Tony Renault. Apoi domnul Patterson nu întârzie să intre în cabina sa, căci el nu putea fi de niciun folos.

Atunci Will Mitz împărți carturile de noapte între Clodion și camarazii săi.

Fu stabilit că cinci dintre ei vor rămânc pe punte, în timp ce ceilalți patru se vor odihni. Se vor schimba din patru în patru ore și dacă va fi nevoie să manevreze înainte de a se face ziua, toți vor veni să ajute. Dealtfel, în timpul

cartului vor supraveghea tambuchiul și panourile bocaporturilor, spre a evita orice surprize.

Lucrurile stând astfel, Roger Hinsdale, Niels Harboe, Albertus Leuwen și Louis Clodion intrară în careu și se culcară îmbrăcați în cușetele lor. Magnus Anders, la cârmă, urma dispozițiile date de Will Mitz. Tony Renault, Hubert Perkins se aşezără la prova. Axel Wickborn și John Howard rămaseră lângă arborele mare.

Will Mitz mergea încolo și încoace supraveghind totul, slăbind sau întărind școtele, după cerințele vântului, luând timona când ea trebuia ținută de o mâna sigură și experimentată – pe scurt era căpitan, șef de echipaj, gabier, timonier, matelot, după împrejurări.

Carturile se succedau cum se hotărâse. Acei care dormiseră câteva ore veniră să schimbe pe camarazii lor la prova și la pupa.

Cât despre Will Mitz, el vru să rămână în picioare până dimineață.

După o noapte fără incidente, furtuna care amenința se risipi și vântul continuă să bată sub forma unei brize moderate. Nu fu deci nevoie să se reducă pânzele – operație dificilă în plină noapte.

Cât privește ceea ce se întâmpla în interiorul postului și al calei, nici Harry Markel și nici tovarășii săi nu făcură nicio încercare să devină din nou stăpâni pe navă.

Știau că această tentativă ar fi eșuat chiar și noaptea. Strigăte furioase răzbăteau din când în când prin panouri și totodată se auziră urlete de bețivi, care încetară și ele în cele din urmă.

În zori *Alert* navigase între timp în trei direcții diferite, spre vest. Cât despre distanța care-l mai despărțea de Antile, cu câte mile scăzuse?... Abia cu zece sau douăsprezece mile!...

XII

Timp de trei zile

Soarele care urca dintr-un orizont plin de cețuri «scămoșate» – acesta este cuvântul potrivit – nu vestează vreo importantă schimbare a stării atmosferice. Părea, din contră, că vântul, care bătea mai departe din vest, arată o anumită tendință de a se-ntețî.

În plus, norii nu întârziară să acopere zenitul și fără-ndoială că cerul va rămâne acoperit toată ziua, care va fi ploioasă. Aceasta ploaie va avea poate

drept rezultat slăbirea brizei, dacă nu se va manifesta prin câteva rafale, ceea ce-l îngrijora pe Will Mitz.

În orice caz, manevrând până seara, era de presupus că *Alert* va câştiga prea puțin în mersul său spre Antile. De aici o întârziere a cărei durată nu putea fi prevăzută. Puteau să regrete că vântul nu se menținuse încă 24 de ore spre est.

Când nava părăsise Barbados sub comanda lui Harry Markel, alizeele au fost potrivnice mersului său. Altminteri, s-ar fi găsit cu o sută de mile mai departe, în plin Atlantic. Și iată că acum tocmai vânturile din vest erau acelea de care trebuiau să ferească nava pentru a reveni în Antile.

Când Louis Clodion veni lângă Will Mitz, la șase dimineața, întrebă:

— Nimic nou?...

— Nimic, domnule Louis.

— Nu prevezi că vântul s-ar putea schimba?

— Nu prea știu... Dacă nu se întețește, nu ne va opri, cu aceste pânze...

— Dar ne-ar întârzia?

— Puțin... Oricum, n-avem de ce să ne temem... Vom ajunge în orice caz... Și apoi, cred că vom zări vreun vapor...

— Așa speră?

— Da!

— Nu vrei să te odihnești puțin?

— Nu... nu sunt obosit. Mai târziu, dacă voi simți nevoie să dorm, o oră sau două de somn îmi vor fi de ajuns.

Will Mitz vorbea astfel ca să nu-i neliniștească pe pasageri. În fond, priceperea sa de marină îl făcea să aibă unele temeri. Uitându-se bine i se părea că «marea presimțea ceva», fiind mult mai agitată decât ar fi trebuit să fie din cauza brizei.

Era posibil să fi izbucnit vreo furtună în vest. În iunie sau iulie ele nu se prelungneau mai mult de 24 sau 48 de ore. Dar în această perioadă a echinoxului, ar putea ține una sau două săptămâni. Nu e aceasta perioada în care Antilele au suferit dezastre groaznice din cauza cicloanelor?

Admițând chiar că vântul nu se va transforma în vijelie, cum vor putea rezista acești tineri, trebuind să manevreze zi și noapte?

Către ora șapte domnul Patterson apăru pe punte și veni la Will Mitz căruia îi strânse mâna.

— Încă nu se zărește pământul? întrebă el.

— Încă nu, domnule Patterson.

— E tot în această direcție? adăugă el arătând spre vest.

— Da.

Domnul Patterson se mulțumi cu acest răspuns liniștitor. Totuși, imaginația sa îl făcu să prevadă întârzieri considerabile... Și dacă nava nu reușea să ajungă la Barbados sau în altă insulă din Antile, dacă era tărâtă în larg, dacă se dezlănțuia vreo furtună, ce se va face fără căpitan și fără echipaj? Sărmanul om se vedea dus până la capătul Oceanului... aruncat pe vreun țărm pustiu al Africii... părăsit cu lunile sau poate cu anii... Și atunci, doamna Patterson, având toate motivele să se credă văduvă, după ce îl va plânge cum era de cuviință... Da! Toate aceste gânduri dezolante îi treceau prin cap și nici în Horațiul sau Vergiliu nu găsea vreo consolare pentru durerea lui! Nu mai încercă nici măcar să traducă faimosul citat al lui Tony Renault.

Dimineața nu aduse nicio schimbare în direcția vântului. La prânz, Will Mitz hotărî să facă un nou ocol. Dar marea fiind mai agitată, *Alert* nu reuși să schimbe cu vântul în față și atunci fu nevoie să gireze în etape.

Odată pânzele aşezate, Will Mitz, zdrobit de oboseală, se întinse pe dunetă lângă habitaclu, în timp ce Louis Clodion ținea timona.

După un ceas de somn, fu deșteptat de niște strigăte dinspre prova, unde Roger Hinsdale și Axel Wickborn erau de gardă lângă postul echipajului.

— Vapor!... Vapor! repeta Tânărul danez cu mâna întinsă spre est.

Will Mitz se repezi lângă gruiul de la tribord.

În adevăr, o navă se zărea în partea aceea, mergând pe același drum cu *Alert*. Era un vapor cu aburi din care nu se zărea încă decât fumul coșurilor. Mergea cu mare viteză și coca lui apăru curând la orizont. Din ambele coșuri ieșea un fum negru și probabil că se dăduse presiune maximă.

Emoția pasagerilor în timp ce vaporul se aprobia era de lesne de închipuit. Poate că ajunseseră la deznodământul unei situații aşa de mult agravată de această persistență a vânturilor potrivnice. Toate binoclurile erau îndreptate spre acest vapor.

Will Mitz se preocupă în special de direcția pe care o urma, mergând spre vest. Dar ceea ce constată de asemenea era că, dacă-și continua drumul, vaporul nu va veni în calea lui *Alert* și va trece la cel puțin 4 mile depărtare. Se decise deci să conducă nava pentru a se putea întâlni cu vaporul cât mai curând, pentru ca semnalele sale să fie văzute. Brață vergile gabierelor și

trincăi, slăbi scotele brigantinei și focurilor și, împins de vânt, *Alert* se apropie cu câteva carturi.

După o jumătate de oră, vaporul era la numai trei mile. Trebuia să fie un transatlantic al unei linii franceze sau engleze, judecând după forma și dimensiunile sale; dacă nu-și modifica mersul pentru a intra în direcția vântului, cele două nave nu vor putea să comunice între ele.

Din ordinul lui Will Mitz, Tony Renault ridică pe catarg pavilionul pilotului, alb-albastru, în timp ce pavilionul britanic se desfășură la arborele artimon. Trecu un sfert de oră. *Alert*, cu vântul în spate, nu putu face mai mult pentru a se aprobia de vapor, care rămânea cu trei mile mai la nord. Neprimind niciun răspuns la semnalele lor, Roger Hinsdale și Louis Clodion luară două carabine din rastelul careului. Traseră câteva focuri. Vântul bătând în acea direcție, poate că vor fi auzite detunăturile.

Nu încăpea nicio îndoială că Harry Markel, John Carpenter și ceilalți înteleseră ce se întâmpla. Mersul corăbiei se schimbase, se simtea ruliul. Nu mai avea aceeași viteză. Apoi auziră focurile de armă de la bord.

Era deci un vapor în apropiere, cu care *Alert* încerca să comunice.

Ticăloșii, crezându-se pierduți, își îndoiau eforturile pentru a ieși din cală. Izbituri violente răsunară în pereții postului și în panourile punții. Urlete de furie le însoțeau. Dealtfel, primului care ar fi apărut, Will Mitz i-ar fi sfărâmat țeasta cu un foc de revolver.

Din nefericire, norocul nu fu de partea pasagerilor lui *Alert*. Semnalele lor rămaseră neobservate și focurile de armă nu se auziră... O jumătate de oră mai târziu, vaporul, depărtându-se cu cinci-șase mile, dispăru la orizont.

Will Mitz reveni spre direcția vântului și își reluă drumul spre sud-vest.

În timpul după-amiezii, *Alert* făcu diverse ocoluri, înaintând foarte puțin. Starea atmosferei nu era deloc liniștită. Norii se adunau la apus. Vântul se înțețea, marea deveni foarte agitată și valurile începură să treacă peste teugă. Dacă vântul nu slăbea, Will Mitz nu va putea să păstreze direcția decât reducând din pânze. Era deci din ce în ce mai neliniștit, făcând eforturi să-și ascundă îngrijorarea. Dar Louis Clodion, Roger Hinsdale – cei mai serioși – își dădură seama de simțăminteile lui. Când îl priveau și-l întrebau din ochi, Will Mitz întorcea capul.

Noaptea care se aprobia amenință să fie rea. Fu necesar să se reducă din gabiere, vela foc și brigantina. Această operațiune, dificilă și în timpul zilei,

va fi și mai grea pe întuneric. Trebuiau să manevreze pentru a nu fi surprinși, rezistând între timp la vântul tare cu rafale.

În adevăr, ce s-ar fi întâmplat dacă *Alert* era dus din nou spre est? Până unde l-ar fi târât o furtună care ar ține mai multe zile?... Nu exista uscat în aceste regiuni decât mult mai la nord-est, și acolo erau periculoasele Bermude, unde corabia mai căzuse pradă unei furtuni care-o obligase să fugă cu vântul în spate. Va ajunge poate să eșueze dincolo de Atlantic, pe recifele coastei africane?...

Deci era necesar să reziste, și, atât cât va permite nava, să se mențină fie în direcția de unde bătea vântul, fie manevrând numai cu vela mare, în apropierea Antilelor.

Will Mitz le explică despre ce este vorba. Cât timp pânzele făceau zgomot ca niște piese de artillerie, se vor ocupa mai întâi de micul apoi de marele gabier. Magnus Anders, Tony Renault, Louis Clodion și Axel Wickborn îl vor urma pe Will Mitz pe vergi, având grija să se țină bine, și, după ce vor strângе pânzele, le vor lega. Când vor coborî cu toții, vor ridica vergile.

Albertus Leuwen, Hubert Perkins vor sta la cârmă și Will Mitz le va indica manevrele.

Operația începu. După mari eforturi, două parâme erau prinse de micul gabier, care fu întins și orientat în direcția vântului.

Același lucru fu făcut și cu marele gabier. Cât despre brigantină, nu era nevoie să urce pe catarg, ci numai să răsucească partea inferioară a pânzei pe ghiu. În ceea ce privește vela foc, se mulțumiră s-o strângă, iar când vântul va slăbi în zori, aveau s-o întindă din nou.

Și acum *Alert* naviga pe suprafața oceanului cu această velatură. Câteodată avea o înclinație înfricoșătoare, izbit de valuri enorme care inundau puntea până la dunetă. Will Mitz, în picioare la cârmă, îl redresa cu vigoare, ajutat de unul sau altul din băieți.

Păstrară această alură toată noaptea și Will Mitz nu crezu măcar necesar să manevreze înainte de răsăritul soarelui. Mersul spre nord-est, pe care-l luase după reducerea pânzelor, continuă până la ziua.

Când se iviră zorile, Will Mitz nu părăsise puntea, iar băieții, după ce se schimbaseră din patru în patru ore, se odihniră câteva ceasuri.

Imediat ce se limpezi orizontul de unde bătea vântul, Will Mitz îl cercetă cu privirea. De-acolo putea veni primejdia. Aspectul cerului nu era liniștitor. Dacă vântul nu se întărise în timpul nopții, dacă rămăsese ca o briză mai

tare, nu exista niciun semn că se va potoli curând. Erau de temut și ploi violente cu rafale, contra cărora vor trebui luate anumite măsuri de prevedere. Poate va fi necesar să urmeze o anumită direcție pentru a rezista mai bine și a ține, cu nava neînclinată, piept valurilor. În loc de a fi pe drumul cel bun, *Alert* va pierde atunci mai mult decât ar câștiga în direcția Antilelor.

Curând se dezlănțuia rafalele, făcând să trosnească gabierele, amenințând să le transforme în zdrențe. Dacă domnul Patterson nu putea să iasă din careu, ceilalți, îmbrăcați în mantale ceruite cu glugă, rămaseră pe punte la dispoziția lui Will Mitz. Ploaia care cădea torențial o strângău în butoai, ca să nu ducă lipsă de apă în cazul când *Alert* va fi târât în larg căutând să evite furtuna.

Dimineața, cu prețul unor eforturi supraomenești, Will Mitz reuși să răzbată puțin spre sud-vest, ceea ce-l făcea să se mențină pe latitudinea Antilelor și, după calculele sale, la înălțimea Barbados-ului în partea mijlocie a arhipelagului. Spera să poată menține gabierele, brigantina și marele foc, dar după-amiază vântul se înteță schimbându-se puțin spre nord-est.

Înclinarea lui *Alert* era câteodată atât de mare, că extremitatea vergei mari atingea creasta valurilor și talazuri enorme îl acopereau aproape în întregime.

În cală, Harry Markel și oamenii săi trebuiau să-și fi dat seama că lucrurile mergeau prost pe covoră, că vaporul se lupta cu vijelia și că Will Mitz nu-i va putea face față... Când va fi în primejdie, poate va trebui să recurgă la ajutorul lor.

Dar se înșelau. *Alert* era gata să se scufunde sub velatură, să se piardă cu oameni cu tot – mai bine decât să recadă în mâinile acestor bandiți!

Will Mitz nu deznădăjdui în aceste groaznice împrejurări și, pe de altă parte, se părea că tinerii pasageri nu voiau să credă că sunt într-adevăr în mare primejdie. Ei se supuseră ordinelor date cu mult curaj și îndemânare, când deveni necesară reducerea pânzelor.

Marele gabier fu strâns; de asemenea și brigantina. *Alert* rămase numai cu micul gabier – operație care ușura manevrarea sistemului dublelor vergi pe care le avea nava. La pupa, Will Mitz ridică unul din focuri și la catargul artimon o pânză triunghiulară, destul de solidă să reziste uraganului. Si în

jurul lor mereu aceeași imensitate pustie!... Nicio pânză nu se vedea în larg! Dealtfel, puteai oare aborda o navă sau să cobori o ambarcațiune pe mare?

Will Mitz văzu curând că va trebui să părăsească lupta cu furtuna. Era cu neputință să se mențină fie în direcția vântului, fie pe drumul pe care pornise. Dar *Alert* avea, cum se spune în marină, «o ieșire» și nu risca să se încline într-o parte într-atât încât să nu se mai poată redresa. Era adevărat că Atlanticul întreg se deschidea înaintea lui și în puțin timp 1.000 de mile îl vor despărți de Indiile Occidentale.

Cu bara dedesubt, nava se roti, zdruncinată complet, și după ce atacă valurile turbate, riscând să devieze într-o parte sau alta, ajunse să aibă vântul în spate.

Acest fel de a naviga este din cele mai periculoase, când vasul nu reușește să treacă peste valuri, în timp ce pupa este amenințată de ele. Timona este extrem de greu de manipulat și trebuie să te legi pentru a nu fi aruncat peste bord.

Will Mitz îi obligă pe băieți, contra voinței lor, să se refugieze în interiorul dunetei. Dacă va avea nevoie de ajutorul lor, îi va chema.

Și în acest careu, ai cărui pereți trosneau, ținându-se de bânci, câteodată udați de apă de pe punte care pătrundeau înăuntru, reduși la o masă compusă din pesmeți și conserve, ziua de 25 septembrie fu cea mai groaznică zi pe care o petrecuseră până atunci.

Și ce noapte, teribilă, întunecoasă și cloicotitoare! Uraganul se dezlănțuia cu o violență de necrezut. Va putea oare *Alert* să-i reziste 24 de ore? Nu va sfârși prin a se înclina complet și, pentru a-l redresa, nu va trebui să i se sfarme catargele? Și vor reuși acest lucru?... Nava nu va fi târâtă în adânc?

Will Mitz era singur la cârmă. Energia sa depășind oboseala, el îl susținea pe *Alert* contra devierilor care amenințau să-l pună de-a curmezișul valurilor.

Către miezul nopții, un val imens, ridicându-se cu cinci-șase picioare peste coronament, căzu pe dunetă cu asemenea violență că era s-o dărâme. Apoi, împrăștiindu-se pe punte, după ce smulse barca cea mare suspendată la pupa, distruse totul în fața lui – cotețele de păsări, cele două butoaie de apă legate de marele catarg, apoi, scoțând și a doua ambarcațiune din lăcașul ei, o târî peste bord. Nu mai rămase decât o singură barcă, aceea cu care pasagerii încercaseră să fugă prima oară. Dealtfel, n-ar fi putut să le servească pe această mare atât de agitată, care ar fi înghițit-o într-o clipă.

La trosnetul care făcu să se cutremure nava până la călcâiul catargelor, Louis Clodion și alți câțiva se repeziră afară din dunetă.

Atunci vocea lui Will Mitz se auzi printre șuierăturile rafalelor.

— Înapoi... înapoi!... striga el.

— Nu e nicio speranță de scăpare? întrebă Roger Hinsdale.

— Da... cu ajutorul lui Dumnezeu, răsunse Will Mitz. El singur ne poate salva...

În acest moment se auzi o groaznică sfâșietură. O masă albă trecu între catarge, ca o pasare enormă târâtă de urgan. Micul gabier fusese smuls din vergă și nu mai rămăseseră din el decât niște zdrențe.

Alert mergea astfel fără pânze, și cărma sa, nemaiavând putere să acționeze, deveni jucăria vântului și a mării, iar nava fu împinsă spre est cu o vitează nebună.

Când se iviră zorile, la ce distanță se afla oare *Alert* de Antile?... De când fusese dus de vânt. Nu trebuia evaluată la sute de mile această distanță?... Și admitând că vântul nu se va schimba spre est și că se vor putea întinde alte pânze de schimb, câte zile îi va trebui spre a recâștiga timpul pierdut?

Între timp, furtuna păru să se potolească. Vântul își schimbă brusc direcția, aşa cum se întâmplă atât de des în regiunile tropicale. Will Mitz fu mai întâi surprins de starea cerului. În timpul ultimelor ore, orizontul din est se curățase de norii grei care-l acopereau în aju. Louis Clodion și camarazii săi reapărură pe punte. Se părea că furtuna va înceta.

Marea era foarte agitată, e adevărat, și trebuia cel puțin o zi până să se liniștească valurile care se spărgeau albite de spumă.

— Da... da... se termină! repeta Will Mitz.

Și ridică brațele spre cer într-o mișcare de incredere și speranță, la care se asociară și tinerii pasageri.

Acum trebuia acționat pentru a se îndrepta nava direct spre est. Vor găsi uscatul în acea parte, oricât de departe ar fi el.

Dealtfel, distanța nu se mărise decât din momentul când *Alert*, nemaiputând să manevreze, a trebuit să fugă din fața furtunii.

Spre prânz, tăria vântului scăzuse în aşa fel încât o navă putea să întindă terțarolele și să navigheze cu gabierele și pânzele de jos.

Apoi, pe măsură ce slăbea, briza își schimba direcția spre sud, și *Alert* n-avea decât să urmeze drumul bun cu vântul în pupa.

Trebuiau acum să înlătăruască micul gabier, apoi să întindă marele gabier, trinca, brigantina și focurile.

Această treabă se prelungi până la cinci seara și nu cu puțină osteneală puseră pânzele noi, scoase din buncăr.

Deodată se auziră strigăte din fundul calei, apoi izbituri în panouri și în pereții postului. Harry Markel și oamenii săi încercau oare pentru ultima oară să-și croiască drum afară?

Tinerii sărără la arme și erau gata să facă uz de ele contra primului din bandiți care s-ar arăta.

Dar, aproape imediat, Louis Clodion strigă:

— Foc pe navă!...

În adevăr, un fum care venea dinăuntrul navei începu să năvălească pe punte.

Nu încăpea nicio îndoială că, probabil din imprudență, îmbătându-se cu coniac și gin, unii din prizonieri lăsaseră ca focul să se întindă la lăzile din încărcătură. Se și auzea cum butoaiele săreau în bucăți cu violență.

Puteau stinge acest incendiu?... Poate, cu condiția să se deschidă panourile pentru a inunda cala... E adevărat că aceasta însemna să redai libertatea lui Harry Markel și bandei sale... Însemna să faci posibilă căderea lui *Alert* în mâinile lor...

Înainte chiar de a încerca să stingă focul, ticăloșii ar fi masacrat și aruncat în mare pasagerii.

Între timp, în mijlocul țipetelor care devineau tot mai puternice, rotocoale de fum din ce în ce mai groase se întindeau pe suprafața punții, iar gudronul dintre scânduri începea să se desfacă.

În același timp răsunară alte explozii, mai ales la prova, unde se găseau depozitate butoaie cu alcool.

Prizonierii trebuiau să fie pe jumătate asfixiați în această cală unde nu pătrundea decât foarte puțin aer.

— Will!... Will! strigă John Howard, Tony Renault, Albertus Leuwen, întinzând brațele spre el...

Și parcă cereau îndurare pentru Harry Markel și oamenii lui...

Nu! Salvarea comună interzicea orice slăbiciune, orice milă!...

Dealtfel, nu mai era niciun moment de pierdut în mijlocul unui incendiu ce nu putea fi stins și care curând ar fi cuprins toată corabia!... Trebuia să răsucă *Alert*, și echipajul său va pări odată cu el!

A doua barcă și iola din spate dispăruseră în timpul furtunii și nu mai rămăsesese decât barca de la tribord.

Will Mitz privi marea care era acum mai puțin furioasă... Se uită la *Alert* care era cuprins de o perdea de flăcări... apoi la tinerii pasageri speriați și strigă:

— Îmbarcarea!

XIII

La voia întâmplării

Nu mai era vorba de data aceasta să abordeze un vas ce se găsea la câteva cabluri distanță, nici măcar la câteva mile în larg. Nava pradă incendiului trebuia părăsită. Și pe suprafața unei mări pustii, cu speranța nesigură de a fi reperați în aceste regiuni, într-o ambarcațiune fragilă, expusă la atâtea primejdii!

În timp ce Will Mitz făcea în grabă pregătirile de plecare și se ocupa să coboare ultima barcă de la bord, ce se-ntâmplă în cală?

Urlete îngrozitoare se auzeau sub punte. Izbituri necontenite mișcau panourile și tambuchiul postului. Și cine știe dacă prizonierii nu vor reuși în cele din urmă să le deschidă, sau prin vreo gaură făcută în cocă nu vor izbuti să se arunce în mare pentru ca apoi să urce pe punte?

Cât despre dezlănțuirea incendiului, ipoteza cea mai probabilă era ca un butoiăș cu alcool să se fi spart și conținutul să fi luat foc din imprudența vreunui Morden sau a altuia, care nu mai era stăpân pe actele lui din cauza beției. În prezent focul se întindea în toată cala din față, până la peretele care o despărțea de pupa. Admițând chiar că focul s-ar opri la acest perete etans, nava tot va pieri și nu vor mai rămâne curând din ea decât câteva epave la suprafața mării.

Imediat ce barca coborâtă de pe gruiuri fu amarată de navă, Will Mitz încărcă tot ce era necesar pentru o călătorie care putea fi lungă. Louis Clodion și Albertus Leuwen, după ce se aşezaseră în barcă, primiră două lăzi cu conserve și pesmeți din cambuză, un ultim butoiăș cu alcool, două cu apă dulce, o mașină de gătit portativă, doi saci cu cărbuni, o cantitate mică de ceai, câteva arme cu muniții, apoi diverse unelte de bucătărie. În același timp, Tony Renault și ceilalți trimiteau greementul ambarcațiunii: un catarg, cu parâmele lui, o pânză cu vergă, focul din față, patru lopeți, cârma, busola

și o hartă generală a Antilelor. Adăugară și câteva undițe, căci va fi poate necesar să se recurgă la pescuit pentru un supliment de hrana.

Domnul Patterson fu primul care coborî în barcă. Sărmanul om, pe care atâtea încercări îl zdrobiseră, nu se mai gândeau nici la trigonocefalul său destinat să piară în flăcări, nici la cuvintele intraductibile ale citatului latin! Nu mai era preocupat decât că trebuie să străbată marea în această barcă, în care Will Mitz arunca haine de schimb, mantale cernite, pături și o prelată care va permite să se facă o tendă.

Pregătirile fură terminate într-un sfert de oră, în timp ce urletele se auzeau tot mai îngrozitoare din mijlocul focului care cuprinsese parâmele, pânzele și catargele.

Și în fiecare moment te puteai aștepta să apară vreun om scăpat din cala în flăcări, ca un spectru pe jumătate ars printre mugetele acestui cuptor...

Era timpul ca *Alert* să fie părăsit. Nimic nu fusese uitat și Will Mitz se pregătea să se îmbarce, când Niels Harboe îi zise:

— Și banii?...

— Da, răspunse Will Mitz, acești bani sunt ai binefăcătoarei noastre... Ei trebuie salvați, sau vor pieri cu această navă din care nu va mai rămâne nimic!

Întorcându-se în careu, luă banii depuși de domnul Patterson în cabină, reveni pe punte, sări peste balustradă și, îndată ce coborî în barcă, zise:

— Împinge!

Îndepărându-se de navă, ambarcațiunea porni spre vest.

În acel moment o explozie se produse în cală din cauza presiunii aerului supraîncălzit. Ea fu atât de violentă, încât arborele trinchet, smuls din călcâi, se prăvăli pe babord. În același timp, *Alert* se înclină sub puterea izbiturii pentru a se redresa imediat, și apa care ar fi stins incendiul nu pătrunse în interior.

Niciunul din oamenii lui Harry Markel nu apăru pe punte. Sau fuseseră asfixiați, sau încă nu putuseră să-și croiască o ieșire prin fum și flăcări.

Era ora cinci și jumătate seara. Vântul moderat permitea să se instaleze pânza bărcii, urmând ca ea să fie scoasă dacă se întrețea. Tony Renault și Magnus Anders o ridicară, ca și focul. Will Mitz se așeză la cărmă, lopețile fură scoase din furcheți și puse înăuntru. În sfârșit, pentru a obține toată viteza posibilă, fără să compromită siguranța, se slăbi puțin școta și ambarcațiunea se avântă ușor pe suprafața mării.

Will Mitz nu ajunsese încă la o jumătate de milă, când celelalte două catarge ale lui *Alert* se prăbușiră, după ce parâmele care le fixau luaseră foc. Nava, netedă ca un ponton, se înclină de data aceasta spre babord și nu se mai redresă. Puțin câte puțin, apa năvăli peste balustradă. Câțiva oameni se arătară pe coasta ei, între alții și Harry Markel. Ticălosul scoase un ultim strigăt de furie, văzând barca atât de departe, că ar fi fost imposibil să-o mai ajungă. În sfârșit, *Alert* se scufundă în abis. Soarta îi pedepsise pe pirații de pe *Halifax*, care scăpaseră de justiția omenească. Din corabie nu se mai vedea decât niște rămășițe de catarg care pluteau în derivă.

Văzând cum *Alert* se scufundă, tinerii pasageri nu putură să-și stăpânească emoția profundă și lacrimile le veniră în ochi.

Între timp, dacă de douăsprezece ore furtuna încetase, situația ambarcațiunii nu era mai puțin grea.

Barca măsura treizeci de picioare de la etravă la cârmă și era lată de cinci picioare. Deci putea duce unsprezece pasageri. Dar, neavând punte, nu oferea niciun adăpost contra ploii sau vântului și risca să se umple de apă la primele valuri mai mari. Totuși, între catarg și etravă, Will Mitz instală o prelată, care, întinsă dintr-o parte în alta și susținută de vergi, forma un fel de tendă sub care se puteau adăposti trei persoane.

În același timp, Louis Clodion și Roger Hinsdale luară măsuri să adăpostească busola și lăzile de pesmeți și conserve în fundul bărcii. Cât despre provizii, ele trebuiau să dureze vreo zece zile, în afară de ce se putea pescui. În ce privește apa dulce, fără să socotească ce puteau strângă de la ploi, ar fi avut pe o săptămână, distribuind-o cu socoteală. În acest interval puteau spera oare să ajungă la uscat fie în Antile, fie în Bermude?...

Nu, desigur, *Alert* fusese probabil Tânăr mult în larg și în special spre sud-est, ceea ce-l depărtă de Bermude. Astfel că Will Mitz va căuta să ajungă la una din insulele Antile sau pe coastele americane ale Braziliei, ale Venezuelei sau ale Guyanei. Dar speranța lui se întemeia mai mult pe întâlnirea cu un vapor, care să le aducă salvarea.

Aceasta era situația în seara de 26 septembrie. Noaptea se aprobia și în curând întunericul va fi complet. La apusul soarelui, aspectul cerului nu părea rău, mai mult încețoșat decât înnorat, atât în est cât și în vest. Marea se calma treptat și valurile se prefăcură într-o hulă lungă. Alizeele continuau să bată, ceea ce permitea păstrarea pânzei. Pentru a lumina calea, nu trebuia

să te bizui pe lună, care era nouă; dar, între numeroasele stele, cea polară va străluci la nord, la câteva grade de orizont.

În primul rând, Louis Clodion și camarazii săi se oferiră să treacă la lopeți, schimbându-se din oră în oră. Will Mitz le atrase atenția că nu era nevoie de această supraoboseală și că era mai bine să-și menajeze forțele.

— Briza este regulată, spuse el, și se pare că va rămâne așa. Avem tot timpul să vâslim dacă revine acalmia sau dacă trebuie să forțăm viteza pentru a întâlni un vapor...

— Will, întrebă Roger Hinsdale, la ce distanță crezi că s-ar găsi uscatul cel mai apropiat?...

— La cel puțin 400 de mile...

— Și cât ar putea străbate barca noastră cu o briză moderată? adăugă Louis Clodion.

— Aproximativ vreo 60 de mile în 24 de ore.

— Am avea deci de navigat vreo șapte-opt zile... zise Albertus Leuwen.

— Da, răsunse Will Mitz, în afară de cazul când, până atunci, am găsi refugiu la bordul unui vapor... Ar fi eventualitatea cea mai fericită, cea pe care trebuie să ne bizuim cel mai mult.

— În orice caz, reluă Louis Clodion, nu ne menaja... Suntem la dispoziția ta dacă briza slăbește...

— Știu, răsunse Will Mitz, și am speranța că o să scăpăm cu toții! Dar este de prisos să te obosești fără a fi necesar... Întindeți-vă sub prelată sau pe fundul ambarcațiunii și dormiți... Dacă va fi nevoie, vă voi trezi... Cred că noaptea va fi liniștită...

— Nu vrei ca unul din noi să rămână la școta pânzei? propuse Axel Wickborn.

— Nu-i neapărată nevoie, domnule Axel, și eu mă voi îngriji de toate... Vă repet, dacă vântul ne va obliga să strângem pânzele și să trecem la lopeți, vă voi chema... Credeți-mă, punetă păturile pe voi și dormiți până dimineață.

Tinerii făcură ce le ceru Will Mitz. Doi dintre ei se băgară sub tendă lângă domnul Patterson; ceilalți se întinseră pe bănci și curând toți dormeau la bord.

Will Mitz, singur la pupa, ținea echea cârmei cu o mâna și cu cealaltă era gata să slăbească sau să strângă școtele velei și focului. Un mic felinar lumina busola din fața lui și-i indica dacă ambarcațiunea devia din drumul

său. Astfel se scurseră ore lungi, fără ca Will Mitz să cadă pradă somnului. Prea multe gânduri îl preocupau și-l nelinișteau. Călăuzit de o neclintită încredere, nu deznađăjduise. Era la pupa acestei bărci, cum fusese cu o seară înainte pe duneta lui *Alert*, conducând-o cu o mână fermă, aşa cum condusese corabia. Dar, în loc de o navă solidă care să-l ducă pe el și pe tinerii săi tovarăși, nu mai aveau acum decât o fragilă ambarcațiune, cu o rezervă de alimente pentru o singură săptămână, care îi expunea la toate nesiguranțele, toate capriciile și toate primejdiile mării.

Briza menținându-se moderată, Will Mitz nu trebui să trezească micul grup și de câteva ori, deschizând ochii unul sau altul dintre ei, îl întrebau:

— Merge?...

— Da, merge! răspundeau el.

Și după un semn amical, întinși din nou sub pătură, adormeaou liniștiți.

În zori, toți fură în picioare, chiar și domnul Patterson, care ieși de sub tendă și se aşeză la prova.

Se anunța o zi frumoasă. Soarele se înălța pe un orizont acoperit de o ușoară ceață, pe care primele raze o risipiră. O briză lină sufla la suprafața mării încrețind-o cu mici valuri care clipeau de-a lungul ambarcațiunii. În primul rând și ca de obicei, Tony Renault, cum făcea și pe bordul lui *Alert*, se ocupă de micul dejun compus din ceai pe care-l încălzi pe mașina de gătit portativă, pesmeți scoși din una din lăzi. Apoi câteva picături de coniac amestecate cu apă dulce. Roger Hinsdale, adresându-se lui Will Mitz, spuse:

— Trebuie să dormi la rândul tău... Trebuie, dacă vrei să stai la cărmă în noaptea asta...

— Trebuie! spuse și Louis Clodion.

Will Mitz cercetă cu privirea orizontul, și văzând calmul mării și vântul atât de regulat, zise:

— Voi dormi două ore.

Predând echea lui Magnus Anders, după ce-i dăduse câteva instrucțiuni, merse să se întindă sub tendă.

După două ore, aşa cum spusese, reapăru și veni la pupa.

Imediat ce se convinse că ambarcațiunea era pe drum bun, cercetă cerul și marea. Condițiile atmosferice nu se schimbaseră. Soarele se ridica pe un cer senin. Temperatura ar fi fost insuportabilă cu reverberația apelor dacă briza n-ar fi scăzut-o.

Totuși, pe întreaga întindere, cât puteai cuprinde cu ochii, nu se vedea nici forma albă a vreunei pânze, nici vreo trâmbă de fum. Binoclurile se plimbară în zadar de-a lungul vastului perimetru.

De obicei, în această epocă a anului, vapoarele engleze, franceze, americane și germane frecventau aceste regiuni, mărginile la nord de arhipelagul Bermudelor și la vest de arhipelagul Indiilor Occidentale. Se întâmpla rar ca în timpul unei zile să nu te încrucișezi cu vreun vapor.

Așa că Will Mitz se întreba dacă furtuna nu-l azvârlise pe *Alert* în larg, mai departe decât își închipuise, la o distanță care nu va putea fi străbătută în mai puțin de două sau trei săptămâni! Dar proviziile se vor sfârși cu mult mai devreme!... Nu se vor mai putea baza decât pe pescuit, pentru a-și procura hrana, și pe ploaie pentru a-și potoli chinurile setei!...

Aceste gânduri neliniștitore Will Mitz le păstra în el, arătând celorlalți o incredere pe care începea să-o piardă.

Dimineața trecu în aceste condiții, care rămaseră neschimbate. Un fel de pânză pătrată suplimentară, pusă pe un băț, mări viteza bărcii care avea vântul în spate.

Masa de prânz, mai puțin simplă ca prima, fu alcătuită din pesmeți. Carne uscată, legume conservate care trebuiau puțin încălzite și, ca băutură, ceai. Domnul Patterson, adaptându-se situației, mâncă cu poftă. Tinerii săi însotitori se-nfructară și ei din plin. Și inima lui Will Mitz se strângea gândind la groaznicile eventualități ale viitorului, dacă navigația se prelungea...

După-amiază undițele aruncate aduseră câțiva pești care, fierți în apă de mare, îmbogățiră meniul cinei.

Apoi veni noaptea. Nicio pânză nu fusese văzută înainte de apusul soarelui. Obligându-i pe Louis Clodion și pe camarazii săi să doarmă ca și în ajun, Will Mitz rămase la cărmă până se iviră zorile.

A doua zi, 28 septembrie, vântul, care slăbise puțin între apusul și răsăritul soarelui, se înțeță pe măsură ce astrul zilei se ridica spre zenith.

Dimineața trebuiră să strângă pânza pătrată. Cu viteza ce-o avea, barca lua puțină apă la pupa și devierile devineau greu de evitat. Will Mitz, prevăzător pentru cazul când vor trebui strânse pânzele, se odihni cele două ore.

Vântul își preciza direcția, cu un cer de un albastru intens, fără nori. Cu toate că soarele, începând de la echinox, descria un arc zilnic mai puțin

alungit, razele sale oblice erau foarte fierbinți. Așa că era bine să se economisească apa dulce, pentru că numai ploaia putea mări cantitatea care era pe jumătate epuizată. Trebui să se aplice raționalizarea ei. Și fiecare se supuse fără să se plângă.

În această zi, la orele trei după-amiază, se zări un fum ușor spre nord-est și miji speranță întâlnirii cu un vapor.

Această speranță se spulberă repede. Apăru silueta unui mare vapor cu aburi, dar la zece mile depărtare de barcă. Era imposibil să-i atragă atenția și Will Mitz constată imediat că nu-i va putea ieși în cale.

În adevăr, după o oră, vaporul depășise ambarcațiunea și nu se mai văzură decât ultimele rotocoale de fum gonite de briză.

Înainte de cină, Tony Renault, Huben Perkins și Albertus Leuwen mai prinseră câțiva pești, care fură gătiți ca și ieri. De altfel, trebuia economisit și cărbunele mașinii de gătit.

A doua zi navigația urmă aproape în aceleași condiționi. Numai vântul schimbându-se ușor spre nord, fu nevoie să se strângă puțin școtele și să se meargă cu vântul pieziș. Viteza nu se micșoră, dar barca se înclina câteodată atât de tare încât copastia sa ajungea la suprafața apei.

Will Mitz o susținea cu cârma, dând o mâna de ajutor când amenința să se umple cu apă, în timp ce Tony Renault manevra școta pânzei.

Ceea ce îl neliniștea pe Will Mitz era că temerile sale, pe care încercase în zadar să le ascundă, începeau să-i cuprindă și pe tinerii săi tovarăși.

Și în primul rând, domnul Patterson, înzestrat mai puțin pentru aceste mari încercări, părea să nu mai poată rezista, cum o făcuse până atunci. Și asta nu pentru că ar fi suferit de rău de mare. Nu! Avea accese de febră însotite de o sete arzătoare. Și, pentru a-l liniști, fiecare voia bucuros să renunțe la partea sa de apă dulce, și aşa destul de redusă. Dacă mai slăbea, dacă-l apuca delirul – și câteodată îi scăpau din gură cuvinte incoerente – ce se putea face pentru el?...

Pe de altă parte, Axel Wickborn și Hubert Perkins fură cuprinși de asemenea slăbiciune, că nu puteau nici să șadă pe bănci. Chipurile lor palide, ochii afundați în orbite și privirea lor rătăcite arătau că erau la capătul puterilor și trebuiră să fie culcați lângă domnul Patterson.

Noaptea de 29 spre 30 septembrie făcu să crească neliniștea lui Will Mitz. Roger Hinsdale, Tony Renault și Magnus Anders, care se dovediseră atât de energici până acum, trebuiră să se alăture celor bolnavi.

Și, culmea ghinionului, vântul, până atunci bun pentru mersul ambarcațiunii, avea tendință să slăbească.

Iată ce era cel mai mult de temut – acalmia al cărei sfârșit nu se putea prevedea: cu noi întârzieri, cu proviziile care scădeau zi de zi și cu apa dulce care va fi curând redusă la câțiva litri și va începe să lipsească...

Barca părăsise *Alert* în 26 seara. De patru zile rătacea la întâmplare, spre apus. Și, când Louis Clodion întrebă cam câte mile au făcut în direcția vest, Will Mitz răspunse:

— O sută cincizeci, poate...

— O sută cincizeci! exclamă John Howard. Și încă nu zărim uscatul...

— Oare nu se mai găsește pământ în această parte?... murmură Niels Harboe.

Will Mitz nu știa ce să spună. Pământul era acolo, dar nu putea să știe la ce distanță!

În realitate, dacă mai existau încă provizii pentru câteva zile, apa nu va mai ajunge decât pentru 48 de ore, dacă ploaia nu va cădea în acest timp.

Și tocmai seninul fără pată al cerului făcea să dispară orice speranță în această privință. Vântul care se schimbase spre nord nu aducea niciun nor.

Barca deviase probabil spre sud și în această direcție nu va putea întâlni coasta americană, ci vastul ocean, deschis până la marea antarctică!

Dealtfel, în noaptea de 1 spre 2 octombrie, briza slăbi încetul cu încetul și, la răsăritul soarelui, pânza se lipi de catarg.

Ce privire desperată aruncă și cei mai curajoși acelei imensități! Will Mitz, chiar el, nu putu decât să adreseze acest ultim apel Providenței:

— Ai milă de noi!

Încă o zi întreagă trecu fără nicio schimbare și pe o căldură înăbușitoare trebuiră să se schimbe fără încetare la lopeți. Nu mai erau decât patru care puteau face acest lucru: Louis Clodion, Tony Renault, John Howard și Magnus Anders. Camarazii lor, rupti de oboseală, doborâți de febră, zăceau pe fundul bărcii. Și apa potabilă le va lipsi curând...

Will Mitz, totuși, păstra destulă energie pentru a-i încuraja pe tinerii săi tovarăși. El nu părăsea echea decât ca să apuce lopata, când îi venea rândul. Zadarnic spera că vântul va reîncepe să bată. Norii albi de la orizont se risipeau aproape imediat. Pânza nu se mai umfla, și dacă o lăsară pe catarg era numai ca să le servească de adăpost contra razelor fierbinți ale soarelui.

Această situație nu se mai putea prelungi.

În timpul nopții de 3 spre 4 octombrie, mai mulți dintre ei intrară în delir. Strigau... își chemau mamele... Fără necontenita supraveghere a lui Will Mitz, s-ar fi aruncat în mare în timpul groaznicelor halucinații...

În sfârșit se făcu ziuă, poate pentru unii din ei cea care le va pune capăt suferințelor.

Deodată se auzi un strigăt – un strigăt scăpat din gura lui Louis Clodion:
— Vapor!

XIV

La sfârșitul călătoriei

Vaporul *Victoria*, după ce părăsise Dominica având destinația Liverpool, se găsea la 350 de mile sud-est de Antile când oamenii de cart zăriră barca lui *Alert*.

Căpitanul John Davis, anunțat imediat, dădu ordin ca vasul să se îndrepte către ambarcațiune.

În momentul când Louis Clodion scosese strigătul «vapor», Will Mitz și alți doi-trei se ridicară și întinseră brațele către navă.

Cei mai valizi regăsiră atunci puteri noi și căpitanul *Victoriei* nu auveau nevoie să trimită o ambarcațiune pentru a-i aduce. Cu Will Mitz și Louis Clodion la lopeți și Tony Renault la cârmă, barca nu întârzie să se aşeze lângă coasta navei. Fu aruncată o parămă și coborâtă scara. După cinci minute, toți pasagerii de pe *Alert* erau la bordul *Victoriei*, unde fură primiți cu mare bunăvoie, dându-li-se și ajutoarele de care aveau atâtă nevoie. Iată-i deci salvați pe pensionarii de la *Antilian School*, pe bursierii doamnei Kethlen Seymour, și cu ei și pe domnul Horatio Patterson, odată cu acel curajos Will Mitz, căruia îi datorau viața!

Louis Clodion povesti ce se petrecuse de la plecarea din Barbados. Căpitanul *Victoriei* află în ce condiții se efectuase prima traversare, când *Alert* căzuse în mâinile lui Harry Markel și a bandei sale, apoi călătoria de explorare a Antilelor, cum Will Mitz descoperise intențiile acestor ticăloși, cum el și tinerii săi tovarăși trebuiseră să fugă de pe corabia în flăcări și, în sfârșit, cum se desfășurase navigația bărcii lor în timpul ultimelor zile.

Alert, despre care se credea că la această dată se află la două treimi din călătoria sa de întoarcere, se scufundase în adâncurile Atlanticului cu pirații de pe *Halifax*, cu evadații din închisoarea din Queenstown.

Și atunci, în numele camarazilor săi, cu o voce profund emoționată, Louis Clodion îi mulțumi lui Will Mitz pentru tot ce acest curajos matelot făcuse pentru dânsii. Îmbrățișându-l pe rând, toți plângneau de bucurie și recunoștință.

Victoria era un vapor pentru transportul cărbunilor, având 2.500 de tone. După ce dusese un transport de huilă la Dominica, se întorcea cu balast la Liverpool. Pasagerii de pe *Alert* vor fi deci duși direct în Anglia. Și cum *Victoria* străbătea ușor 15 mile pe oră, întoarcerea domnului Horatio Patterson și a tinerilor laureați avea să

P. M. M. M.

MALANDER

se facă în cel mult o săptămână.

Se înțelege de la sine că, încă din această primă zi, grație îngrijirilor ce le fuseseră date, oboselile fizice și morale, teribilele încercări prin care trecuseră nu mai lăsaseră urme. Acestea făceau parte acum din amintirile lor. Nu mai simțea decât satisfacție, imensa fericire de a fi terminat cu primejdiile celei de-a doua traversări și cu suferințele îndurate în ambarcațiunea lor, în mijlocul Atlanticului.

Iar domnul Patterson, după ce terminase o lungă și interesantă conversație cu căpitanul de pe *Victoria* în care fuseseră amestecate figurile celor doi monștri, Harry Markel și șarpele din Martinica, se exprimă astfel:

— Desigur, domnule căpitan, e bine totdeauna să se ia cele mai amănunțite măsuri de prevedere înaintea unei călătorii!... *Suave mari magna*⁵³, e plăcut, cum a spus Lucrețiu, e plăcut, când marea este agitată, să-ți aduci aminte că ți-ai făcut datoria! Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi dispărut în adâncurile oceanului... Dacă nu m-aș fi întors acasă... Dacă ar fi trecut mulți ani fără nicio știre despre administratorul de la *Antilian School*?... E drept că doamna Patterson ar fi putut să beneficieze de ultimele dispoziții pe care am crezut de cuviință să le iau!... Dar, slavă Domnului, mă voi înapoia la timp și nu va fi nevoie să se aplice dispozițiile mele! *Finis coronat opus!*⁵⁴

Căpitanul *Victoriei* nu înțelesese, probabil, ce-i spuse administratorul, nici în latinește și nici măcar în limba sa, despre doamna Patterson; dar nu insistă și nu putu decât să-l felicite pe nou pasager că scăpase din atâtea primejdii.

Cum se vede, domnul Patterson își revenise cu totul și-și recăpătase obișnuita libertate de spirit. Și atunci își aminti de famosul citat latin pe care nu reușise încă să-l traducă. Dealtfel, Tony Renault nu înțelegea să-l ierte și a doua zi, față de camarazii săi, întrebă:

- Ei bine, domnule Patterson, și tălmăcirea?
- A frazei tale latinești?
- Da.
- *Letorum rosam angelum?*
- Nu... Nu... rectifică Tony Renault, *rosam angelum letorum*.
- Ah, ce importanță are ordinea cuvintelor?...
- Din contră, are mare importanță, domnule Patterson!

- Astă-i nostrim!
 - Așa este!... și n-ați găsit?
 - Am găsit că astă nu-nseamnă absolut nimic...
 - Greșeală! E drept că am uitat să vă previn că această frază nu se poate traduce decât în franceză...
 - Ai să-mi spui, în sfârșit, cum?
 - Da... când vom ajunge pe coasta engleză!
- În zilele următoare, domnul Patterson sucă și învârti zadarnic acele cuvinte cabalistice! Un latinist ca dânsul să fie luat pe nepregătite! Așadar, foarte plăcădit și jignit, cum se auzi cuvântul «pământ!» la bord, îi ceru lui Tony Renault să-i explice imediat.
- Nimic mai simplu, răspunse Tânărul matelot de la *Antilian School*.
 - Ei bine?
 - *Rosom angelum letorum* înseamnă într-o franceză curată: «Rose a mâncat omleta cu rom!»⁵⁵

Domnul Patterson nu pricepu mai întâi nimic, dar, când înțelese, sări în sus ca și cum ar fi fost electrocutat, apoi își acoperi fața în semn de groază.

Pe scurt, după o traversare fericită, la data de 22 octombrie, *Victoria* intră în canalul Saint George și în aceeași seară ancora în docurile din Liverpool.

Fură trimise imediat telegramme directorului de la *Antilian School* și familiilor tinerilor, anunțând întoarcerea lor.

Chiar în acea seară ziarele relatau faptele care se petrecuseră și povestea în ce condiții domnul Horatio Patterson și laureații fuseseră repatriați în Anglia.

Această știre avu un răsunet uriaș. Emoția fu imensă când se cunoșcură amănuntele dramei care începuse în golful Cork cu masacrarea căpitanului Paxton și a echipajului său și al cărei deznodământ avusese loc în plin ocean, prin încarea lui Harry Markel și a întregii sale bande.

În același timp, din ordinul domnului Ardagh, doamna Kethlen Seymour fu informată de aceste evenimente. Este ușor de închipuit emoția acestei minunate și generoase doamne! Ce s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi avut ideea călătoriei lui Will Mitz cu *Alert!*... și ce recunoștință îi arăta acestui curajos marinar, care devenise eroul zilei! Fiind acum la Liverpool, Will Mitz nu mai avea decât să aştepte îmbarcarea sa ca secund pe *Elisa Warden*.

După ce aduseră din nou căpitanului *Victoriei* toate mulțumirile pentru modul cum s-a purtat, domnul Patterson și elevii luară trenul de noapte și a doua zi sosiră la *Antilian School*.

La acea dată vacanța fiind terminată, e ușor de închipuit ce primire li se făcu călătorilor, după toate peripețiile călătoriei! Trebuiră să povestească fiecare amănunt și desigur se va discuta încă multă vreme despre asta, poate totdeauna, în recreații. În pofida tuturor primejdiorilor din care scăpaseră pasagerii de pe *Alert*, câți dintre camarazii lor nu regretară că n-au putut să le împărtășească! Și nu începe nicio îndoială că dacă se va face un nou concurs pentru burse de călătorie, nu vor lipsi concurenții! E drept, totul lăsa să se spere că ei nu vor mai întâlni o bandă de pirați care să pună mâna pe nava ce va servi la transportul noilor laureați.

Între timp, toți erau grăbiți să-și revadă familiile care-i așteptau cu atâta nerăbdare – și cât de puțin lipsise ca să nu se mai întoarcă niciodată din aceasta călătorie în Antile.

Astfel, cu excepția lui Hubert Perkins, ai cărui părinți locuiau în Antigua, și a lui Roger Hinsdale, a cărui familie stătea la Londra, John Howard, Louis Clodion, Tony Renault, Niels Harboe, Axel Wickborn, Albertus Leuwen și Magnus Anders plecară imediat spre Manchester, Paris, Nantes, Copenhaga, Rotterdam și Götteborg, dornici să petreacă mai multe zile acasă, înainte de a reveni la *Antilian School*.

Această întâmplare s-ar putea încheia, dacă nu ar atrage pentru ultima oară atenția asupra domnului Horatio Patterson.

Fără îndoială că în momentul când cei doi soți căzură unul în brațele celuilalt, clipa a fost foarte emoționantă. Nu! Doamna Patterson nu putea să-și închipuie că acest om atât de aşezat și metodic, atât de departe de orice întâmplare supărătoare a vieții, să fi fost expus la atâtea primejdii din care a scăpat cu bine! Dar acest om vrednic spunea că nu va mai risca niciodată să înfrunte pericolele unei traversări! A doua oară nu va mai scăpa poate, aşa că *non bis in idem*⁵⁶, și doamna Patterson admise fără obiecție această axiomă de jurisprudență.

Când domnul Patterson depuse în mâinile doamnei Patterson prima de 700 de lire luată la Barbados, nu putu decât să-i exprime marele său regret că nu putea să-i dea și faimosul trigonocefal, care fusese înghiit de întunecatele abisuri ale Oceanului Atlantic. Ce efect extraordinar ar fi

produs acest șarpe în salonul economatului sau, cel puțin, în sala de istorie naturală de la *Antilian School*!

Și atunci domnul Patterson adăugă:

— Nu ne mai rămâne acum decât să-l prevenim pe cuviosul Finbook, de la parohia din Oxford Street.

Doamna Patterson nu putu să-și rețină un surâs și spuse simplu:

— E inutil, prietene...

— Cum, inutil!! exclamă domnul Patterson, în culmea surprizei și a uimirii.

Aceasta cere o explicație și iat-o:

Din exces de precauție și cu mania sa fantastică pentru ordine, dusă la extrem în orice chestiune, meticulosul administrator de la *Antilian School*, negăsind suficient testamentul pe care-l făcuse pentru reglementarea succesiunii, și-a propus să divorțeze înainte de plecare. În felul acesta, dacă n-ar avea știri despre el și dacă n-ar reveni niciodată, doamna Patterson să nu trebuiască să aștepte să treacă ani și ani pentru a fi liberă de orice tutelă, cum s-a întâmplat cu multe soții de exploratori în astfel de triste situații. Domnul Patterson nu putea să fie de acord ca, în timpul absenței sale, succesiunea să nu fie imediat lichidată, aşa cum se cuvine în cazul când lucrurile sunt făcute ordonat și metodic, și ca scumpa lui tovarășă de viață, pentru credința și afecțiunea sa, să nu fie în măsură să dispună personal de mica sa avere, aşa cum se cuvine unei văduve.

Dacă ideile domnului Patterson erau prea înrădăcinate ca să-i poți opune vreun raționament, în schimb și soția lui avea principii nestrămutate. Ea nu accepta divorțul în niciun fel de împrejurare. Dar, în același timp, administratorul, care era foarte încăpățânat, era și fantastic de distrat – cum s-a putut constata din această povestire – și pe acest lucru se baza doamna Patterson pentru ca totul să se aranjeze conform dorinței sale. În înțelegere cu un notar, vechi prieten, consilier la *Antilian School*, ea se făcuse că acceptă toate demersurile. Dar, cuprins de emoția atât de legitimă care-i cauza acest act, aşa cum bine prevăzuse doamna Patterson, soțul ei nu remarcase nimic.

— Nu, domnule Patterson, eu n-am iscălit... Noi n-am fost niciodată despărțiti prin divorț... și contractul nostru de căsătorie a rămas și va rămâne cum a fost.

— *Ne variatur!*⁵⁷ răspunse domnul Horatio Patterson, strângând-o cu dragoste în brațe pe doamna Patterson.

SFÂRȘIT

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI	4
I <i>Concursul</i>	5
II <i>Ideile doamnei Kethlen Seymour</i>	14
III <i>Domnul și doamna Patterson</i>	27
IV <i>Taverna Blue Fox</i>	40
V <i>O lovitură îndrăzneață</i>	50
VI <i>Stăpâni la bord</i>	60
VII <i>Corabia cu trei catarge Alert</i>	69
VIII <i>La bord</i>	79
IX <i>Aproape de uscat</i>	93
X <i>Briza de nord-est</i>	104
XI <i>Pe mare</i>	114
XII <i>Străbătând Atlanticul</i>	127
XIII <i>Canoniera Essex</i>	134
XIV <i>Saint Thomas și Sainte Croix</i>	144
XV <i>Saint Martin și Saint Barthélémy</i>	155
PARTEA A DOUA	168
I <i>Antigua</i>	169
II <i>Guadelupa</i>	179
III <i>Dominica</i>	191
IV <i>Martinica</i>	204
V <i>Santa Lucia</i>	218
VI <i>Barbados</i>	232
VII <i>Început de traversare</i>	248
VIII <i>Noaptea se apropie</i>	258
IX <i>Will Mitz</i>	271
X <i>În mijlocul ceții</i>	280
XI <i>Stăpâni la bord</i>	288
XII <i>Timp de trei zile</i>	300
XIII <i>La voia întâmplării</i>	311
XIV <i>La sfârșitul călătoriei</i>	321

JULES VERNE

1. O CĂLĂTORIE SPRE CENTRUL PĂMÎNTULUI
2. OCOLUL PĂMÎNTULUI ÎN OPTZECI DE ZILE
3. CINCI SÂPTĂMÎNI ÎN BALON
4. STEAUA SUDULUI
5. CĂPITANUL HATTERAS
6. ȘCOALA ROBINSONILOR. RAZA VERDE
7. DOCTORUL OX
8. DOI ANI DE VACANTĂ
9. UN BILET DE LOTERIE. FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII
10. UIMITOAREA AVENTURĂ A MISIUNII BARSAC
11. CELE 500 MILIOANE ALE BEGUMEI. ȘARPELE DE MARE
12. VULCANUL DE AUR
13. 20 000 DE LEGHE SUB MĂRI
14. DE LA PĂMÎNT LA LUNĂ. ÎN JURUL LUNII
15. UIMITOARELE PERIPEȚII ALE JUPÎNULUI ANTIFER
16. INSULA CU ELICE
17. BURSE DE CĂLĂTORIE
18. CASA CU ABURI
19. INDIILE NEGRE. GOANA DUPĂ METEOR
20. INSULA MISTERIOASĂ (vol. I)
21. INSULA MISTERIOASĂ (vol. II)
22. MINUNATUL ORINOCO
23. CASTELUL DIN CARPATI. ÎNTÎMPLĂRI NEOBIȘNUITE
24. TINUTUL BLÂNURILOR (vol. I)
25. TINUTUL BLÂNURILOR (vol. II)
26. CĂPITAN LA CINCISPREZECE ANI
27. 800 LEGHE PE AMAZON
28. COPIII CĂPITANULUI GRANT (vol. I)
29. COPIII CĂPITANULUI GRANT (vol. II)
30. TESTAMENTUL UNUI EXCENTRIC
31. ROBUR CUCERITORUL. STÂPINUL LUMII
32. CLOVIS DARDENTOR. SECRETUL LUI WILHELM STORITZ
33. AGENJIA THOMPSON
34. HECTOR SERVADAC
35. UN ORAŞ PLUTITOR. SPĂRGĂTORII BLOCADERI. INVAZIA MĂRII
36. PILOTUL DE PE DUNĂRE
37. SATUL AERIAN. ÎNCHIPIURILE LUI JEAN MARIE CABIDOULIN
38. PRICHINDEL
39. CESAR CASCABEL
40. CLAUDIUS BOMBARNAC. KERABAN ÎNCĂPĂȚINATUL

EDITURA ION CREANGĂ

Observații

[[←1](#)]

Ex aequo – la egalitate (în limba latină).

[←2]

Insulele Vântului: Guadelupa, Martinica, Desirade și Marie Galante; Insulele de sub Vânt sunt cele din dreptul Venezuelei. Au fost denumite astfel în raport cu constanța vânturilor tropicale la care sunt expuse.

[[←3](#)]

Prin Indiile Occidentale (sau de Vest) se înțeleg insulele din zona Mării Caraibilor, spre deosebire de Indiile de Est, care cuprind zona insulelor indoneziene.

[←4]

Romanul lui Jules Verne prezintă harta politică a Antilelor de la sfârșitul secolului trecut. Astăzi, un număr de insule s-au constituit în state independente – Cuba, Jamaica, Insula Barbados, Dominica, și.a. – altele devenind teritorii dependente, neautonome sau cu statul special.

[[←5](#)]

Minunata Africă (în limba latină).

[←6]

Humbug - escrocherie.

[←7]

Quos ego – ...voi, pe care... Expresie lăsată în suspensie, prin care Neptun amenință vânturile, pentru furtuna dezlănțuită fără ordinul lui.

[←8]

Tetis – zeiță a mării, mama lui Ahile.

[←9]

Sui compos – stăpân pe sine însuți.

[←10]

Aeternum vale – adio pentru totdeauna.

[←11]

Mâine vom merge pe-ntinsul mării nesfârșite.

[<12]

Ingens aequor – marea nesfârșită.

[←13]

Golf mic în formă de semicerc, situat între promontorii muntoase, în care navele găsesc un adăpost natural pe timp de furtună.

[←14]

Hoc erat in votis – aceasta mi-era dorința.

[←15]

Diem perdiți – am pierdut ziua.

[←16]

Deus ex machina – zeul care coboară cu mașina. În teatrul antic actorul care interpreta un zeu era coborât pe scenă cu ajutorul unui scripete – de obicei la sfârșitul piesei, pentru a aduce dezlegarea conflictului.

[<17]

Potus – băutură (în limba latină).

[←18]

Cibus – mâncare (în limba latină).

[←19]

Requiem – slujba religioasă pentru morți. Aici, o aluzie la atacul mortal al rechinului.

[\leftarrow 20]

Aes triplex – ban cu triplă valoare.

[←21]

Horesco referens – mă îngrozesc amintindu-mi.

[←22]

Talis pater, talis mater, quales filiae – aşa tată, aşa mamă, astfel de fiice.

[←23]

Dulces reminiscetur Argos – îți reamintește de plăcutul Argos.

[←24]

Et in Arcadia ego – și eu am fost în Arcadia.

[←25]

Si parva licet componere magnis – dacă este permis să compari cele mici cu cele mari.

[←26]

Ars longa vita brevis – arta e lungă, viața e scurtă.

[[←27](#)]

Hic et nunc – aici și acum.

[←28]

Calambur care se traduce astfel: cade din ramură în ramură și face «buf!».

[←29]

Pede maritimo – cu picior de marină.

[←30]

Velut stabuli custos in montibus olim considit scopulo – odinoară, paznicul staulului, în munți, s-a prins de stâncă.

[←31]

Custos stabuli – paznicul staulului.

[←32]

Sic itur ad astra – astfel se ajunge la astre.

[←33]

În limba franceză, joc de cuvinte de la verbul peler – a coji.

[←34]

Trebuie să amintim aici dezastrul care, câțiva ani mai târziu, avea să izbească Martinica, în dimineața zilei de 8 mai 1902; cutremurul și erupțiile care au distrus o parte a insulei. Saint Pierre, situat la 22 km de Fort-de-France, a suferi ravagii din cauza aburilor și cenușii din craterul muntelui Pelé. Mii de locuitori au pierit sufocați de inhalarea aerului cald. Dealtfel, insula nu a avut avariile decât în partea care se află la Marea Caraibilor, parte într-adevăr vulcanică (n.a.).

[←35]

Latet anguis in herba – şarpele se ascunde în iarbă.

[←36]

Dies notanda lapillo – ziua trebuie notată cu o piatră.

[←37]

Bella matribus detestata – războaiele sunt detestate de mame.

[←38]

De visu et de auditu – văzând și auzind.

[←39]

Dead heat – cursă de cai pe care doi concurenți o câștigă ajungând în același timp.

[\leftarrow 40]

Equus – cal.

[<-41]

Aequus – egal.

[←42]

Monstrum horrendum informe, ingens cui – trebuie să te îngrozești de arătarea urâtă și uriașă.

[←43]

Patuit incessu Dea – zeița a îngăduit plecarea.

[←44]

Hanc lucem lactea gemma notet – această strălucire o dă prețioasa piatră albă.

[←45]

Creta ne careat pulchra dies nota – creta să nu-ți lipsească pentru a însemna o zi bună.

[←46]

Calambur – crede-l pe priceputul Roberto.

[←47]

Sex horas dormire sat est – Este îndeajuns să dormi șase ore.

[←48]

Juveni senique – Celor tineri și celor bătrâni.

[←49]

Septem pigro – Șapte pentru leneși.

[←50]

Nulli concedimus octo – Nu īngăduim nimănu opt.

[←51]

Piger – leneş.

[←52]

Nullus – nimeni.

[←53]

Suave mari magna – E plăcut pe vasta mare.

[←54]

Finis coronat opus – sfârșitul încununează opera.

[←55]

În franceză: Rose a mangé l'omelette au rhum.

[←56]

Non bis in idem – nu te pronunță de două ori în aceeași privință.

[←57]

Ne variatur – neschimbat.